56

SAN-ANTONIO

Clientelă pentru morgă

Editura FORUM

San-Antonio
Des clientes pour la morgue
Fleuve Noire (Spécial-Police, No. 40), apr., 1953

© 1953 by San-Antonio,
Fleuve Noire (Spécial-Police, No. 40)
(ptr. ediţia originală)

© Editura Forum, 1999
(ptr. ediţia în limba română)
Toate drepturile rezervate

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:
ISBN: 973-584-118-5

Versiune ebook: [1.0] hunyade

Les personnages de ce livre ont été conçus uniquement pour vous distraire.

S'ils ressemblent à quelqu'un de votre connaissance, c'est uniquement par hasard.

LES EDITEURS

San-Antonio

CLIENTELĂ PENTRU MORGĂ

Traducerea
MĂRGĂRITA VAVI PETRESCU

Colecţia San-Antonio, nr. 56
Editura FORUM, 1999

PARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL I
ÎNTRERUP O PETRECERE PENTRU A URMĂRI O DAMĂ IEȘITĂ DIN COMUN

Dama cam trecută, care citește *France-Soir* într-un colț al compartimentului, e o damă ca toate damele trecute, atât doar că poartă pantofi bărbătești.

În afară de asta n-are nimic deosebit. Pentru că, mă rog, multe dame la o anumită vârstă posedă peruci și aproape toate au o bărbie și o barbă care l-ar face pe unchiul Eusebe, căpitan de husari, să pălească, dacă ar mai fi posibil să pălească o fotografie din secolul trecut!

Deci, această damă poartă o perucă; una frumoasă englezească, așa cum utilizează comedianții porniți prin turnee jalnice, atunci când vor să se deghizeze în văduve bătrâne. Atât că ea n-are barbă, pentru simplul motiv că s-a ras azi-dimineață. Însă, sistemul ei capilar e așa de exuberant încât obrajii au și început să-i albăstrească sub stratul de fard pe care trebuie că și l-a întins pe față cu șpaclul.

Și eu citesc tot ziarul *France-Soir* în colțul din fața ei, dar, chiar pe mijlocul lui, se află o gaură și prin această gaură mă benoclez la drăguța doamnă.

Stă nemișcată... Sunt sigur că o fi citit de douăsprezece ori același articol și că ar fi incapabilă să spună despre ce e vorba în el... Ciudat tip și dama asta... Am impresia că dacă ai încerca s-o pipăi la cinema ai avea o surpriză pe cinste... Precum se zice, ai lua plasă!

Mai înainte de a fi o damă trecută, ființa asta a fost jandarm, lucrător la canalizare sau orice altceva, dar femeie nu.

O filez din Paris... Sau mai curând, îl filez. Indivizii care umblă creanga deghizați în coană-mare întotdeauna mi-au reținut atenția...

Lucrurile s-au petrecut simplu... Tocmai trăgeam un chef la Paris, într-un local din Montmartre denumit „La Perlouze". Ne reuniserăm câțiva amici de la poliție ca să udăm medalia unui prieten... Prietenul, ca să vă zic tot, e Bérurier, umflatul ăla de Bérurier, ajuns un teribil erou național pentru că a fost împușcat în coaste pe când îi urmărea pe atacatorii consulului din Patagonia...

Bun... Eram la șampanie. Bérurier se pregătea să tragă o cântare... Ăsta-i momentul pe care-l aleg, în astfel de circumstanțe, pentru a mă lua de mână și a mă scoate la plimbare.

Mă îndrept pe șest spre closete, ele fiind singura soluție care mi se prezintă.

Și, coborând la subsol îmi spun că, dacă tot mă aflu aici, n-ar fi rău să mai schimb apa la canari... Acest detaliu intim e în măsură să vă demonstreze cât de simplu se înlănțuie lucrurile câteodată... Când ajung în dreptul ușii cu plăcuța *Domni* văd intrând un individ. E un tip la fel ca mine și ca tine. Nimic particular de semnalat în ceea ce-l privește, în afara faptului că ține sub braț un pachet destul de voluminos. În general, la budă mergi cu mâinile bălălău... Cum faptul mă interesează, mă strecor în ungherul cu mături, de unde pot supraveghea ușa prin care s-a introdus tipul meu.

De ce fac asta? N-aș putea să vă explic... Sunt unii care apucă o foaie de hârtie și un creion și se toarnă un poem. Așa sunt ei și n-aveți motive să vă mirați. Nu? Ei bine, cocoșeilor, pentru San-Antonio e cam același lucru: genul meu de poem e misterul. Cel mai mic mister și sunt gata în transă ca un motan care vede trecându-i pe sub nas pisicuța cea mai fainâ din cartier...

Deci, aștept cu privirea ațintită pe ușa budei. Și care nu-i mirarea mea când văd ieșind de acolo, fără pachet de

data asta, dama cam trecută despre care e vorba.

Rămân mască.

Când dama o apucă spre scară, dau fuga în cabinetul de toaletă numai ce părăsit de ea. Nu încape nici o îndoială, văd niște țoale bărbătești făcute ghem și puse deasupra bazinului de apă! Atunci, mă reped și din trei salturi urc scara care conduce în sala restaurantului. Ajung aici chiar în clipa în care ciudata doamnă deschide ușa, iar Bérurier închide gura pentru a intona un alt cântec „Poet și țăran”... Îl înhaț pe Castellani de umăr, pur și simplu pentru că el e în drumul meu. Castellani e un tinerel nou venit la noi, cu accent de Ajaccio.

— Vino încoace, îi spun.

Ieșim fără ca eu să scot o vorbă pentru a-mi justifica comportarea stranie.

Bérurier rămâne cu gura căscată ca o broască cu „Poetul și țăranul” lipit de bronhii precum o caramelă...

— Ce s-a întâmplat, domnule comisar? mă întreabă Castellani.

— O vezi pe dama aia care se îndepărtează pe trotuar?

— Da.

— E un bărbat.

Băiatul nu înțelege.

— Credeți că-i o tăntilică?

— Ai mai văzut o femeie dezbrăcându-se la closet și lăsând acolo haine bărbătești?

„Și pe urmă, te rog să ai încredere în ce-ți spun, îi cunosc eu pe ăștia sau mai exact îi recunosc dintr-un foc...

Asta nu-i una, absolut deloc... Uită-te la el! Nu-i prea reușește să treacă drept panteră!”

— Cine credeți că ar putea fi, domnule comisar?

— Nu știu... Și tocmai de asta tipul mă interesează. Întoarce-te și scuză-mă în fața prietenilor mei. Apoi să-i telefonezi șefului și să-i explici ce se întâmplă. Am să încerc să iau legătura cu el, dar nu vreau să-mi scape tipul, adulmec ceva suspect.

— Bine, domnule comisar.

El pleacă, iar eu îmi continuu filajul.

*

* *

Ciudata doamnă se întoarce mereu ca să vadă dacă nu-i urmărită. Nu mă poate descoperi pentru simplul motiv că se uită numai în spatele ei, pe când eu merg în dreptul ei pe trotuarul de vizavi... În privința filajului, aveți încredere în mine, mă pricep. Aș fi în stare să urmăresc pe cineva în deșertul Gobi fără ca să se prindă.

Omul meu grăbește pasul. Coborâm pe Butte în mare viteză și dăm în bulevardul Rochechouart. Misiunea mea are să fie în același timp mai complicată dar și mai simplă datorită animației.

Draga doamnă se îndreaptă spre o stație de taxi. Se urcă în primul. Eu sar într-unul care se află chiar în coadă.

— Poliția, îi spun șoferului, urmăreşte-l pe colegul dumitale din față care tocmai demarează...

— Am înțeles, șefu'.

Primul taxi descrie o întoarcere aproape completă și o apucă pe bulevardul Rochechouart în sens invers spre Barbes.

Coboară pe bulevardul Magenta...

Noi traversăm pe Republicii și gonim prin dreptul Bastiliei. Pentru mine când zici Bastilia e ca și când ai zice gara Lyon! Și, o dată în plus, mă orientez corect.

Văzând că taxiul urmărit o apucă pe strada Lyon, îi spun șoferului:

— Cât mă costă până la gară?

Se uită la aparatul de taxat.

— Cam opt cincizeci, șefu'.

— Ține aici zece; bagă restul în buzunar și ascultă bine ce-am să-ți spun... Apropie-te cât mai mult de taxiul pe care-l urmărești. De îndată ce suntem siguri că merge la

gară, adică în momentul în care o ia spre rampa care conduce spre esplanadă, fă în așa fel și depășește-l. Vreau să ajung înaintea lui, te prinzi?

— E-n ordine...

Nu-i prost deloc, rusul meu alb. Totul se desfășoară potrivit dorinței mele. Luăm un avans de cincizeci de metri față de G 7 și oprim în fața intrării care conduce spre peroanele de plecare. Sar afară și trântesc portiera, după care mă amestec prin mulțime. Dama mea trecută o să se uite zadarnic după cei care pătrund în urma ei în gară... E mult mai indicat s-o aștept eu...

Uite-o! Coboară, pătrunde în imensa sală a pașilor pierduți. Dar, în loc să se îndrepte spre un oarecare ghișeu, se retrage într-o parte și se strecoară în spatele unuia din canaturile de sticlă ale ușii. În colțișorul acela, ca un păianjen în plasa lui, observă mișcarea de pe esplanadă și-i cercetează pe toți oamenii care intră...

Profit ca să-mi cumpăr țigări și un ziar. Cine zice gară zice călătorie; cine zice călătorie zice timpi morți...

Aștept...

Se scurg câteva minute în decursul cărora zebra mea cu fustanele continuă să se joace de-a funcționarul din turnul de control... Apoi, liniștită, dama mea se îndreaptă spre ghișee. Continuu să i-o iau mereu înainte. Cum nu știu în ce direcție se va angaja, las să-mi scape ziarul din mână ca să fiu depășit în timp ce mă aplec să-l ridic.

Se îndreaptă spre culoarul biletelor internaționale...

Unde are de gând să se ducă?

Îmi palpez portofelul și-i fac mental inventarul. Dacă sunt exacte calculele mele, trebuie că am asupra mea vreo treizeci sau patruzeci de bancnote. Hai să zicem cincizeci. N-o pleca în Peru, pot să aștept mai înainte de a trece la acțiune. În sinea mea mă fac în toate felurile. Trebuie într-adevăr să fii cam trăsnit pentru a te lansa într-o asemenea aventură fără a fi invitat de șefi.

Am cam luat-o razna! Ca să-mi petrec timpul cât sunt în

zile libere. În loc să mă distrez, eu îmi ofer un filaj pe cheltuiala mea. Numai eu sunt în stare de așa ceva, vă jur! Dacă ar mai exista și alt zănatec de anvergura mea am fi împăiați ca să decorăm rafturile de cărți.

Mă aflu chiar în spatele „damei”. Îi cercetez ținuta. Individul a tras pe el o rochie neagră, un mantou dintr-un lenaj și el negru, iar pe cap o pălărioară gen toculiță... Poartă ciorapi negri. Atât doar că a întâmpinat o neplăcere, tipul, n-a putut să-și procure încălțări pe măsură. Din care cauză și-a păstrat pantofii bărbătești.

S-a fardat și, pentru a-și definitiva transformarea, s-a dat cu un parfum care ar asasina un roi de lăcuste pe o rază de trei sute de metri!

Aș fi vrut să-i aud vocea. Cum are să se descurce băiatul, dacă, așa cum ești îndreptățit să presupui dată fiind înfățișarea lui, te-ai trezi cu un glas de bas nobil?

Dar e șmecher.

În loc să-și trucheze glasul, se preface că ar suferi cu gâtul.

Cere biletul abia șoptit.

Am luat plasă! Și ce plasă! Cum individul a trebuit să se aplece pentru a ajunge în dreptul ghișeului, nu mai aud nimic.

Întinde două bancnote. Funcționarul îi dă restul. În vreme ce omul meu îl socotește, cel de la ghișeu mă întreabă.

— Unde mergeți?

Vă dați seama în ce încurcătură mă aflu! Imposibil să-i cer tipului de la S.N.C.F. aceeași destinație luată de draga mea doamnă.

Dacă măcar ar pleca o dată...

— Hai, grăbiți-vă! bombăne afurisitul.

Îmi scot portofelul și-i bag legitimația sub nas ca să câștig puțin timp. Și într-adevăr, în timp ce el se benoclează la documentul meu, falsa cucoană se ia de mână și se evacuează.

— Vreau același bilet ca doamna de mai înaintea mea, îi spun. Și mișcă repede!

În vreme ce el mă servește îi arunc două bancnote grase, fără a o pierde din ochi pe dama trecută. O văd că depășește punctul de control. Un angajat al căilor ferate îi perforează dreptunghiul de carton...

— Mai repede! îl zoresc pe cel de la ghișeu.

Îmi întinde un bilet maro. Examinez bucățica de carton. Indică „Paris-Geneva”.

Rapid îmi trece prin minte că n-am nevoie de pașaport. În mod normal n-ar reprezenta pentru mine un impediment, fiindcă posed un pașaport permanent; atât doar, că în dimineața asta, parcă a fost un făcut, l-am lăsat pe noptieră...

E în regulă, pot să mă lansez...

Îmi adun măruntișul și alerg spre portiță.

— Geneva?

— Peronul B.

Și iată-mă pornit în pas alergător pe sub imensa cupolă de sticlă. Sosesc la timp pe peronul B pentru a-mi zări prada urcând treptele unui vagon.

Se aude un fluierat! Impiegatul companiei căilor ferate își agită steguleț roșu și trenul scoate un suspin.

Hotărât lucru, ajung la țanc.

Mă prind de prima bară de aramă ieșită în cale. Mă salt într-un vagon. O iau în lungul culoarelor până ce ajung în fața compartimentului unde s-a instalat amicul. Trag de ușa glisantă.

O fac pe omul cu sufletul la gură.

— Bună-seara! rostesc eu, am prins trenul în ultimul moment!

Îmi rotesc de jur împrejur surâsul și întreb vesel:

— Sper cel puțin că e trenul pentru Geneva?

Îmi răspunde un murmur de încuviințare.

Mă prăbușesc pe banchetă, chiar în fața damei cu pricina.

Fără îndoială, suntem singurii doi călători fără bagaje din tot trenul!

CAPITOLUL II
EXISTĂ OAMENI CĂRORA NU LE CONVINE VIAȚA DE HOTEL ȘI SUPORTĂ GREU LOVITURILE PRIMITE PRIN TELEFON

Nu cunosc un oraș mai tihnit ca Geneva. Simți că în țara asta n-a mai fost război din timpuri imemorabile! Și ce bine face.

Filajul meu continuă prin străzile animate ale cochetei localități...

Dama în vârstă pare cu mult mai în largul ei de când am trecut frontiera. Nu mai are mișcări furișe și temătoare... merge calm pe trotuarele mișunând de lume, cu un pas de hoinăreală.

Se uită la vitrinele luminate, inspiră aerul salubru care se lasă de pe înălțimile înconjurătoare... Ai zice că-i un pește care a regăsit curenții unui fluviu după o ședere prelungită într-un borcan.

Dama străbate o parte din oraș, după care pătrunde în holul unui hotel somptuos. Nu mi-a fost greu deloc s-o urmăresc.

Mă feresc să intru imediat după ea, fiindcă acum mă cunoaște și i s-ar putea părea ciudat că unul dintre tovarășii de drum debarcă în același hotel ca și ea.

Prin geamurile ușii rulante, o văd parlamentând la recepție. Completează o fișă și un grom galonat ca un șef de stat major haitian o conduce până la ascensor.

De îndată ce colivia de oțel a dispărut, intru și eu în hotel. Mă îndrept spre recepție unde se află un bătrân

băţos şi afectat, puţin mai pleşuv decât Erich von Stroheim[1].

Se sprijină maiestuos de un registru cu dimensiuni formidabile. Mă priveşte cu un aer sever şi îndurerat şi mă întreabă cu glasul celui care consimte să-ţi împrumute o mie de lei ca să-l laşi în pace.

— Ce doreşte domnul?

Îmi scot portofelul cu acte şi-l deschid ca să-mi vadă legitimaţia de poliţist.

I-o bag sub nas.

— Poliţia franceză, îi spun. Ţin sub supraveghere persoana care numai ce a intrat.

— Doamna aceea? mă întreabă de sus funcţionarul.

— Da... vă rog să fiţi aşa de amabil şi să-mi prezentaţi fişa ei. Vreau să aflu sub ce identitate s-a declarat.

Recepţionerului trebuie că nu-i plac poliţiştii, fiindcă face o mutră dispreţuitoare pe care îmi vine să i-o decupez cu un foarfece de grădinar.

Totuşi, scoate o fişă dintr-un clasor minuscul şi mi-o întinde.

Citesc:

Germaine Fouex. Fără profesie, naţionalitate franceză, strada Pompe nr. 12, Paris.

— Mulţumesc, rostesc eu dându-i înapoi foaia de hârtie. Acum aş vrea o cameră alăturată cu cea pe care i-aţi dat-o doamnei în chestiune...

Îşi consultă registrul.

— 215? mă întreabă el.

— Dacă vreţi...

Face semn unui alt grom, care visează răsturnat pe o banchetă cu aerul de a se întreba ce culoare avea calul alb al lui Henric al IV-lea.

— Aveţi bagaje? mă chestionează înţepatul de la recepţie.

— Nu.

---

[1] Cineast şi actor american de origine austriacă. (n. tr.).

Face o mutră țâfnoasă care ar vrea să însemne: „Nici nu mă îndoiam” și nu-mi mai acordă nici o atenție de parcă aș fi fost o pereche de bretele uzate. E unul care nu-i deloc pasionat după romanele polițiste.

Gromul e roșcovan ca un făraș de cărbuni aprinși. Îmi deschide ușa ascensorului, ia loc în cabină și apasă pe butonul al doilea.

Apoi, mă conduce printr-un coridor larg cu covoare moi ca cele din Mombazillac...

— Iată și 215, face el.

Întinde mâna foarte firesc, cum ar face un cerșetor obișnuit.

Îi las în palmă o monedă de cinci franci.

— Iartă-mă, Kiki, dar n-am bani elvețieni.

— Vreți să vă schimb eu?

Șovăi... Mai bine să fiu tras pe sfoară de un băiețandru obraznic decât de un bancher.

— Uite, schimbă-mi hârtia asta de o sută.

Gromul dă să plece...

— N-aveți nevoie de nimic? mă întreabă el.

Își spune, ca un băiat cu judecată ce-i, că cineva fără bagaje are nevoie de o groază de lucruri, iar ideea de a pune gheara pe un comision îl încântă.

— Ba da, ai să-mi cumperi ceva.

— Ce anume, domnule?

— Un burghiu...

— Un ce?

— Un burghiu... Știi ce-i aia?

— Da, însă...

Și îndată izbucnește în râs. Își dă cu presupusul că oi fi vreun nenorocit de vicios care-și petrece timpul uitându-se pe furiș la vecini și faptul îl distrează.

— Sunteți francez, îmi spune el făcându-mi cu ochiul.

*

* *

Cât lipsește gromul sondez peretele dintre camere pentru a găsi vreo bucată de lemn printre cărămizi. Pentru asta utilizez un bold. Brusc scot un mormăit satisfăcut. Am dat de ceea ce-mi trebuie.

Când roșcovanul se întoarce cu banii și cu un burghiu superb îl gratific cu un bacșiș gras, după care îmi încui ușa cu cheia și mă pun pe treabă.

Într-adevăr, ce am descoperit eu e un panou de lemn. Ustensila intră în el ca în brânză. Procedez pe îndelete și retrag burghiul din gaură pentru a-l trece printr-un jet de apă ca să nu producă obișnuitul ronțăit de șoricel. Ceea ce trebuie să evit cât pot e ca unealta să nu producă rumeguș pe partea cealaltă, când vârful va străpunge peretele. Iată de ce, înmuind mereu sfredelul, particulele de lemn rămân lipite de el. Mă mai tem și de altceva: să nu nimeresc în spatele vreunei mobile sau oglinzi, fiindcă nu cunosc cum e aranjată cealaltă cameră. Am ales locul bizuindu-mă numai după cum sunt amplasate mobilele în încăperea mea. Dar am baftă și zăresc imediat un firicel de lumină. Atunci sting la mine în cameră ca să nu-mi descopăr prezența. Mai sfredelesc de două trei ori și-mi potrivesc ochiul la gaură. E întâia! Unul care ar sta într-un fotoliu de orchestră n-ar vedea spectacolul mai bine ca mine.

Bătrâna mea doamnă e într-o ținută destul de bizară, adică poartă în continuare hainele femeiești, dar și-a scos peruca, și arată ca vai de lume, nu știu dacă vă dați seama ce vreau să spun?

Stă într-un fotoliu, pe trei sferturi îndreptat spre mine și pare cufundat până peste cap în meditații profunde.

Dacă a venit în Elveția ca să se odihnească, mi se pare destul de promițător!

Îl observ îndelung. Sunt sigur că n-am văzut figura individului ăstuia nici măcar prin dosare.

În fine, îmi părăsesc postul de observații; fiindcă din joaca asta m-aș putea căptuși cu un urcior.

Trag un fotoliu în apropierea orificiului, iau o poză de santinelă italienească și mă pun pe așteptat, regretând puternic că nu am cerut să mi se aducă o sticlă de băutură.

Trece o jumătate de oră. Din când în când, verific și constat că omul meu nu s-a clintit din loc. Pentru moment, n-ar părea decis să întreprindă ceva.

Fie vorba între noi și Palatul de Iarnă, aș putea să vă mărturisesc că aventura mea mi se pare nițel cam neplăcută. Parcă aș fi tipul ăla care, dintr-un elan, a oferit un rând de șampanie la toată lumea, iar a doua zi dimineață, la trezire, își cercetează portofelul...

De fapt, am surprins un bărbat care s-a deghizat în femeie. Îl urmăresc fără să mă mai preocupe altceva. Debarc la Geneva într-un hotel de lux, ale cărui prețuri probabil că nu sunt pe potriva mijloacelor mele de existență; și mă prăbușesc într-un fotoliu... Drăguță întâmplare! În ziua când le voi povesti toate astea prietenilor mei, se vor pune pe râs încât o să mă văd obligat să-i dobor cu focuri de armă ca să-i liniștesc...

În sfârșit, dacă tot m-am îmbarcat pe pluta asta, nu mai are rost să-mi fac sânge rău...

Să așteptăm...

Nu știu unde am să ajung, dar merg mai departe! Omul face prostii la orice vârstă! În fine, tot e mai bine decât să întreții o dansatoare...

Brusc, aud un zgomot mic în camera vecină.

Sar la gaura mea și-l văd pe acest personaj bisexuat ridicând receptorul telefonului. Articulează două sau trei cuvinte cu voce joasă, potrivit șiretlicului pus de el la punct, după care se întoarce și se așează iar în fotoliu.

Mă reped la telefon.

— Recepția?

— Nu, telefoanele.

— Camera 214 numai ce a sunat, ce voia? Aici poliția, recepția vă poate confirma.

— O secundă, răspunde glasul funcționarei.

Îmi dau seama că mai înainte de a-mi furniza indiciul solicitat, ține să se informeze cu discreție. Elvețienii nu se pierd cu firea!

Se scurg două minute. Apoi demoazela îmi comunică:

— 214 dorea să afle dacă a întrebat cineva de doamna Fouex.

— Și nu a întrebat nimeni?

— Nu.

— Foarte bine... Dacă e căutată, preveniți-mă mai întâi pe mine, înaintea ei.

— Perfect, domnule.

Mai arunc o privire. Tipul meu stă tot în fotoliu. Oare așteptarea are să se prelungească?

Mă întorc la telefon.

— Alo?

— Da, domnule?

— Comandați-mi un sandvici și o sticlă de vin.

— Bine, domnule.

Las receptorul în furcă. Imediat se aude zbârnâind soneria. Oare personajul așteptat de dama mea în vârstă s-a și manifestat?

— Alo! răspund.

Mi s-a umflat inima de speranță.

Dar, telefonista mă întreabă:

— Ce fel de vin doriți?

— Alb, foarte sec.

— Perfect, domnule.

Las, bine dispus, receptorul în furcă.

Un nou apel.

— Cu ce să fie sandviciul? mă întreabă plictisitoarea asta.

— Cu carne de balenă! urlu.

Fără să se sinchisească, îmi spune:

— Nu avem așa ceva... N-ați dori friptură, tomate și salată verde?

— De acord!

*
* *

Sper să fiu răbdător...

Două ore mai târziu, adică la miezul nopții, sunt tot consemnat în cameră. Mi-am mâncat sandviciul, am golit sticla cu vin de Alsacia... Casc precum doctorul Bombard pe pluta lui.

Nu-i deloc plăcut să aștepți. Mai ales când nici nu știi ce aștepți!

De partea cealaltă a peretelui, omul meu așteaptă și el, și, ca să-ți spun tot, pare mai nervos ca mine. Din clipă în clipă se ridică; merge prin cameră și se duce să bea un pahar de apă în sala de baie.

Și-a șters fardul care-i tencuia obrajii și pielea lui, acoperită de sudoare strălucește ca cea a unui negru sub lumina crudă a unui glob electric.

Pentru un moment îi zăresc ochii. Sunt lucioși ca cei ai unei sălbăticiuni, în ei sălășluind un soi de teamă nedeslușită.

Simt că se petrece ceva în capul omului meu. Ceva vast, imens... Ceva ca o furtună interioară...

La un moment dat, se întinde pe pat și își îndeasă capul în pernă. Apoi, face o criză și începe să lovească în tăblia patului cu piciorul.

A ajuns la capătul răbdării.

Da, cel care trepidează în acest pat de hotel e un om la capătul răbdării și al nervilor...

Aproape un biet om, în hainele lui de femeie și cu mutra de clovn prost demachiat.

Nervozitatea lui mă calmează. E un indiciu că situația în care se află acest om nu-i lipsită de interes... Îmi liniștește remușcările.

Soneria telefonului!

Dau fuga.

— Alo!

— Cineva întreabă de doamna Fouex...

— La telefon sau în persoană?

— La telefon.

— Există posibilitatea să-mi faceți legătura în același timp cu 214?

Această propunere trebuie că e o teribilă erezie, fiindcă telefonista îmi răspunde pe un ton aproape supărat:

— Nu, asta-i bună!

— În regulă. Dar dumneata poți asculta, în orice caz?

— Da...

— Cunoști stenografia?

— Da...

— Atunci. Încearcă să consemnezi toată convorbirea, de acord?

— Bine...

Și închide. Aștept să aud telefonul zbârnâind în camera vecină. Tipul mai că nu dă năvală. Vorbește repede, gesticulând.

Apoi, tace, ascultă îndelung cu un viu interes. Nu mai articulează nici un cuvânt... Mâna care ține receptorul îi cade și abia după un moment se decide să închidă. Se aruncă pe pat. Pare năucit ca un boxer care a primit în față mănușa adversarului său.

Ridic telefonul la rândul meu.

— Alo, ai notat?

— Nu...

Sar în sus.

— Dar pentru numele lui Dumnezeu, ce ți-am spus eu?

Cu o voce uscată, telefonista îmi răspunde:

— N-am înțeles în ce limbă vorbeau...

Îmi vine să-mi trag șuturi în fund! Nu mă gândisem la posibilitatea asta.

— Ce limbă era?

— Nu știu... O limbă nordică, așa cred... Dar nu sunt sigură. Vorbesc germana, engleza și italiana, în afara

francezei. Am impresia că limba lor semăna cel mai mult cu germana.

— Mulțumesc. De unde venea apelul?

— De la o cabină din oraș.

— Ți-ar fi cu putință să-i dai de urmă?

— Nu.

Iată-mă negru de supărare, negru, negru ca un senegalez, ca un doctor care provoacă un avort, ca un bancher veros...

Oftez:

— Cu atât mai rău...

Și mă întorc la minusculul meu *look-out!*

E limpede că lucrurile se precipită. Tipul meu își scoate hainele de damă, rămânând într-un maieu de corp și un chilot...

Întoarce pe dos fusta pe care o purta mai înainte și recuperează o punguliță de pânză prinsă în bolduri de ea.

Golește conținutul punguliței pe masă. Acesta se compune dintr-un revolver și dintr-un mic disc metalic de mărimea unui pion gros pentru jocul de dame.

Apucă discul și se uită disperat în jurul lui.

Îl văd că ia un scaun. Îl târâie până lângă dulapul de haine, se urcă pe el, strecoară discul deasupra mobilei. Pe urmă, coboară, pune mâna pe revolver și-și trage un glonț în cap.

CAPITOLUL III
SUBCONȘTIENTUL MEU INTRĂ ÎN PRIZĂ

Îmi trebuie o bună bucată de vreme ca să-mi vin în fire.

Mă așteptam la orice altceva, dar nu la o asemenea ieșire!

Recunoașteți că ai toate motivele să-ți smulgi vertebrele cervicale ca să-ți faci din ele scobitori!

Nu s-a mai văzut așa ceva pe planeta asta plină de surprize! În orice caz, eu n-am asistat niciodată la o crimă de genul ăsta. Fiindcă nu ne înșelăm: aici e vorba de o crimă. Falsa mea cucoană înaintată în vârstă a fost ucisă... Ucisă de un apel telefonic. E o întâmplare ieșită din comun, cred că sunteți de acord!

Mă întorc la telefon.

— Există vreun detectiv angajat în acest hotel? o întreb pe funcționară.

— Da.

— Trimite-l la mine de urgență...

— Bine, domnule.

Puicuța trebuie că se întreabă ce tot învârtesc eu. Dar n-am timp să meditez asupra reacțiilor unei telefoniste elvețience față de comportamentul unui polițist parizian.

Detectivul bate la ușa mea.

Deviza lui trebuie că este „Promptitudine înainte de toate”... În ce privește discreția, e destul să te uiți la mutra lui ca să înțelegi că-i garantată pe factură.

E întruchiparea unui elvețian mediu. Nici mare nici mic, nici gras nici slab, nici frumos nici urât, nici tontălău nici isteț. Poartă un costum anonim ca al unui misit de

asigurări, iar ochii îi sunt veseli ca o zi ploioasă...

— Ce-ați dorit, domnule? mă întreabă el.

Procedez în ordine, adică îl poftesc să intre, îi arăt legitimația și în cele din urmă îl informez asupra evenimentelor petrecute în ultimele minute.

Își încruntă sprâncenele. În colțul gurii îi apare un rid amar.

Genul ăsta de situații încurcate nu-i mirosea bine. El face parte din categoria detectivilor de salon: adică misiunea lui constă în a examina registrele de intrare pentru a verifica dacă nu cumva vreun inamic public s-a înscris în el, și să telefoneze la bănci pentru a controla dacă cecurile clienților au acoperire.

— E cumplit, rostește el pe tonul soacră-tii care-i de părere că prăjiturelele sunt delicioase.

— Presupun că aveți un paspartu?

— Da.

— Atunci, hai să deschidem camera!

— Trebuie mai întâi să avertizez poliția...

— Corect, dar acest client îmi aparține mai mult mie decât poliției elvețiene... N-a comis nici un delict pe teritoriul elvețian. Doresc să-l examinez imediat. În acest timp preveniți organele de ordine.

Consimte printr-un gest, fiindcă, exceptând o bornă kilometrică, nu există ceva mai puțin contrariant ca persoana lui.

Scoate un mănunchi de chei din buzunar și ne îndreptăm spre camera vecină.

— Domnule comisar, mi se adresează el mai înainte de a împinge ușa, pot conta pe discreția dumneavoastră? Pentru bunul renume al localului nostru eu...

— Fără nici o teamă, doar nu vă închipuiți că am să vă trezesc toți clienții pentru a le spune că un individ s-a împușcat în hotel...

Deschide ușa.

Zuavul meu e întins de-a curmezișul patului.

E mai mort ca o friptură cu piper. Glonțul tras de aproape, i-a zdrobit partea dreaptă a feței. A mierlit-o pe loc.

Examinez cu atenție ceea ce i-a mai rămas din pușculiță... Nu, n-am văzut niciodată portretul ăsta... Metodic îi percheziționez hainele. Sunt sigur că pungulița de pânză mai conține și altceva în afara revolverului și a discului mic. Fără îndoială, pentru a trece frontiera a fost nevoit să prezinte niște documente... Rochia lui are un buzunar interior. Înăuntrul ei, bani: un superb teanc de bancnote de zece mii, în total, trei sute de hârtii... În mijlocul teancului se află un buletin de identitate pe numele Germaine Fouex, strada Pompe nr. 12, Paris. Născută pe 3 ianuarie 1900 la Nevers. Revolverul e unul obișnuit așa cum găsești pe la toți armurierii din Franța și Navara.

Detectivul de hotel mă privește inventariind toate astea cu o mină rezervată, ușor reprobatoare.

— Pot să alertez poliția elvețiană? mă întreabă pe un ton înghețat.

— Desigur...

Se îndreaptă spre telefon. Nu-mi convine deloc, pentru că aș fi vrut să rămân un moment singur în încăpere.

— Nu! îi strig când întinde mâna pentru a apuca receptorul.

— Vă rog?

— Telefonați mai degrabă din camera mea.

Arăt spre aparat și rostesc misterios:

— Din cauza amprentelor, înțelegeți?

Cum are tărâțe în loc de materie cenușie, nu se gândește că avându-l pe tip la dispoziție, nu mai au importanță amprentele pe care le-ar fi putut lăsa pe ebonita unui post telefonic...

Iese, îndreptându-se spre camera mea. Atunci, cum a făcut ceva mai înainte defunctul, apropii un scaun de șifonier, mă urc pe el și-mi plimb mâna pe deasupra

mobilei.

Deși ne aflăm în Elveția, țara curățeniei, culeg destule scame și praf mai înainte de a pune mâna pe disc.

După ce l-am apucat îi dau drumul în buzunar și mă sprijin în coate de tăblia patului pentru a arunca o ultimă privire asupra mortului.

Îi privesc mâinile. Sunt fine, bine întreținute. Nici pe departe ca cele ale unui muncitor la poduri și șosele...

Poate să aibă - sau mai curând putea - vreo treizeci de ani. A priori îl estimam ceva mai în vârstă...

Partea întreagă a chipului său reflectă un soi de surpriză dureroasă.

Ce mister sălășluiește în această moarte recentă?

*
* *

Colegii mei elvețieni sunt foarte gentili.

Îi lămuresc cum că îl urmăream pe acest tip al cărui comportament părea suspect și se declară gata să-mi faciliteze sarcina.

— Tot ce vă cer, le spun, e să-mi lăsați acest buletin de identitate și să-mi faceți niște fotografii ale tipului, cât mai îngrijite posibil, astfel încât să nu lase impresia că-i lipsește o bună parte din craniu. Să-mi faceți de asemenea o fișă cu amprentele lui.

— La dispoziția dumneavoastră, domnule comisar.

— De cât timp aveți nevoie ca să-mi pregătiți toate astea?

— Fotografiile le veți avea la primele ore ale dimineții, mâine.

— La ce oră am un avion pentru Paris?

— La zece.

— Ați putea să mi le aduceți la aeroport?

— Bineînțeles.

— Acum, aș vrea să vă cer un serviciu: aș dori să

supravegheați hotelul timp de câteva zile, astfel încât orice persoană s-ar interesa de o anume doamnă Fouex să fie imediat identificată, e posibil?

— Perfect posibil, domnule comisar, puteți conta pe noi!

— Bun, mulțumesc.

O jumătate de oră mai târziu, cadavrul era scos pe ușa de serviciu.

Un servitor vine să pună camera în ordine...

Aproape că trebuie să mă ciupesc ca să mă asigur că n-am visat toată povestea asta. Dar nu: faptele s-au petrecut exact cum v-am povestit cu toată rigurozitatea.

Îmi scot vestonul și pantofii și mă întind pe pat. Iau discul recuperat de pe dulapul de haine și încep să-l studiez. E o rondelă de metal; parcă ar fi din crom. E străpunsă de găurele minuscule care formează desene diverse. Unele sunt sub formă de stea, altele se întretaie sau alcătuiesc motive bizare.

Sucesc și răsucesc discul între degete. Într-adevăr, nu-i pot ghici utilizarea. Totuși, trebuie să aibă una. Nu te distrezi fabricând o piesă atât de baroc. Reprezintă ceva anume, pentru că, împreună cu revolverul, constituia tot bagajul unui om care trece granița dar mai ales fiindcă acest om a ascuns-o mai înainte de a-și lua viața.

Toate astea mi se par teribil de complicate...

Învelesc discul în batistă. Îi fac un nod pentru a nu risca să pierd ciudatul disc și, după ce mi-am convocat prețioasa persoană la o conferință ultraparticulară, decid că n-am nici cel mai mic chef să dorm și că m-aș simți de o mie de ori mai bine la barul hotelului, sorbind un pahar de ceva, decât să mă perpelesc în camera asta. Nimic nu-i mai sinistru ca o cameră de hotel când nu ți-e somn și când nici o fetiță nu-ți ține companie.

Mă îmbrac din nou și cobor. Tipul de la recepție moțăie... Dau ocol holului și zăresc o încăpere a cărei ușă e întredeschisă. Deasupra intrării scrie: TELEFOANELE.

Aici se află locul de muncă al funcționarei P.T.T.

Dormitează deasupra unui roman. E o fată frumoasă, blondă, cam prea masivă, cu părul împletit în coade învârtite ca o coroană în jurul capului.

Cad o clipă pe gânduri, uitându-mă la ea binevoitor. Apoi, mă hotărăsc.

Ideea mea s-ar putea să nu facă nici două parale, dar tot așa de bine s-ar cuveni să fie luată în considerație.

Instinctul, mereu el, îmi spune să urmez capriciile naturii mele, chiar și atunci când ele ar părea extravagante.

Gândirea mea se întemeiază pe următorul fapt:

Detectivul hotelului, în grija lui pentru o discreție absolută, o fi pus la curent cu drama o parte a personalului?

Mai mult ca sigur nu.

Prin telefon, el n-a precizat poliției despre ce era vorba…

În fine, telefonista nu mă cunoaște.

Tușesc pentru a o trezi.

Se freacă la ochi și se uită la mine cu o privire neutră. La fel de neutră ca și țara ei.

— Nu-i nimeni la recepție, îi spun.

— Vreți să-l chem pe funcționar?

— Nu… Aș putea vorbi cu doamna Fouex?

Nici măcar nu clipește.

— Nu există nici o doamnă Fouex în hotel, decretează ea.

Textual, rețineți… Cu toate astea nu mă pot împiedica să nu-i admir aplombul.

Insist ca să-mi dau seama cât de ușor poate minți.

— A plecat cumva?

— N-a venit niciodată. Nu cunosc pe nimeni cu acest nume.

— Bine, scuzați-mă, trebuie că-i vorba de o greșeală.

Face un gest care ar putea să însemne: „Mă rog, oricine poate da cu bâta-n baltă.”

Bat în retragere.

Traversez holul și ajung la ușa rulantă. Puțin aer proaspăt o să-mi facă bine și o să-mi permită să trag concluziile care se impun.

Noaptea e rece, dar în același timp blândă. Mă îndrept agale în direcția lacului. Stelele lustruite cu o piele de căprioară strălucesc ca pe un chipiu de general.

De ce oare am simțit că ceva scârțâie în comportamentul telefonistei?

O femeie pe care n-am întâlnit-o niciodată. Vocea ei e o voce normală, care nu reține în mod deosebit atenția. Pe fir n-am schimbat decât cuvinte foarte banale...

Să admitem că acesta e un mister al subconștientului meu.

Unul nou. Când o să înceteze să-mi mai joace atâtea și atâtea renghiuri!...

Zăresc o firmă de neon.

Îmi plac firmele de neon noaptea fiindcă, nouă cazuri din zece, ele semnalează un bar deschis.

Într-adevăr e vorba de un local. Se numește „Evasion”.

Intru înăuntru... E plin de o mulțime cosmopolită.

Dau peste cap un whisky dublu la bar și mă grăbesc să-mi fac valiza. Dacă există locuri pe care nu le pot suporta, acesta este unul dintre ele.

Cel mai bine e să mă întorc la hotelul meu.

Mergând îmi ascult pasul; pasul - un prieten de-al meu, un adevărat personaj care-mi vorbește și care-mi spune întotdeauna numai lucruri bine simțite.

În momentul de față îmi grăiește:

— Pentru ce telefonista a afirmat că nici o doamnă Fouex n-a intrat în hotel? S-o fi pus în temă detectivul și să-i respecte consemnul?... Da, e foarte posibil.

Traversez holul, urc scara și ajung în camera mea.

Respectiva încăpere e aproape luxoasă, numai că-i tapetată cu o hârtie înflorată care ar provoca coșmaruri unui strigoi...

Ridic receptorul fiindcă, hotărât lucru, e un instrument

la ordinea zilei.

— Vă ascult, se aude glasul somnoros al tipei.

— La telefon polițistul francez, fac eu...

Nu se poate să nu știe, fiind sunată de la camera 215, iar camera 215 sunt eu.

— Da, rostește ea.

De ce oare am impresia că percep o anume prudență în glasul ei? Nu cumva am halucinații?

— Fii atentă, dacă cineva întreabă de doamna Fouex, să-mi aduci la cunoștință, ne-am înțeles?

— Desigur, domnule.

— N-a mai solicitat nimeni să intre în legătură cu ea?

— Absolut nimeni.

— Perfect, mulțumesc.

De data asta nu mai încape nici o îndoială: maimuța asta mă trage pe sfoară!

CAPITOLUL IV
SMULG SECRETUL UNUI CUB DE GHEAȚĂ... DUPĂ CARE-L FAC SĂ SE TOPEASCĂ

Acum am să vă explic cum am demascat-o pe telefonistă.

E în același timp simplu și foarte complex. Mi-a venit ideea privindu-l pe mort. În decursul carierei mele, am învățat să fiu psiholog și, de asemeni, antropolog. Când mă uit la un tip îi ghicesc naționalitatea. Astfel, niciodată n-o să mă faceți să iau un polonez drept un italian și nici un englez drept un neamț. Mortul meu, o știu, o simt, era francez; și chiar cu riscul de a trece drept un imbecil, vă asigur că era parizian.

Bun. Date fiind cele de mai sus, telefonista vine să mă ia de fraier cum că tipul cu care a vorbit nu ciripea nici pe franțuzește nici pe nemțește, nici pe englezește, nici pe italienește... Aici simt eu că ceva nu-i în ordine! Aici mi se blochează rotițele! Pentru că un francez, în general, nu-i mai dotat pentru limbile străine decât un melc pentru alergarea la curse. Rarele limbi pe care le mai vorbește sunt cele menționate mai sus... În orice caz, nu prea văd un tip de pe la noi comunicând într-o limbă secundară, cum ar fi cele nordice, așa cum pretinde demoazela de la telefoane. Treaba mea e să văd răul peste tot. Prin urmare, am făcut următoarea reflexie, privind într-una cadavrul în așteptarea poliției.

Acest ins a vorbit franțuzește cu interlocutorul lui. N-am auzit ce spunea, dar i-am văzut buzele mișcându-se, iar ele pronunțau cuvinte franțuzești! Atunci, de ce telefonista mi-o fi spus că discuția s-a purtat într-o limbă străină? Pentru

că ascultase conversația și nu avea de gând să mi-o transmită. Și, pentru ce a pretins că această limbă nu era nici engleza, nici germana, nici italiana? Pur și simplu fiindcă ea fusese angajată în acest hotel datorită cunoașterii acestor limbi uzuale, iar eu aveam să aflu acest lucru mai mult ca sigur. Mi-a luat-o înainte, spunându-mi că ea le vorbea dar că limbajul folosit de cei doi îi era necunoscut...

Urmarea evenimentelor mi-a dovedit că aveam dreptate.

Atunci, automat, îmi pun o altă întrebare; și, indiferent cine, până și cel mai bătut în cap dintre voi, și-o va pune de asemeni: pentru ce telefonista hotelului n-a vrut să mă informeze?

Cred că am ghicit: fiindcă pe parcursul acestei conversații, a surprins un secret care i-ar putea fi de folos... De acest secret am eu nevoie!

La capul patului se află butonul unei sonerii.

Apăs pe el.

Se scurge un moment destul de lung. Apoi, roșcovanul care m-a condus până la cameră își face apariția.

— Aveți nevoie de ceva, domnule?

— O cafea tare și un whisky trăsnet, băiete, în viteză.

Se înclină.

— Da, domnule, imediat!

Aleargă până la ușă pentru a-mi dovedi cât e de grăbit. Când s-a întors cu tava, îl iau la întrebări.

— Dar ce Dumnezeu, tu îți petreci în hotel toată noaptea!

— Asta-i serviciul, opt cu opt, domnule...

— Toți aveți același program?

— Da, domnule, tot personalul.

— Chiar și telefonista?

— Da, toți, domnule.

— Ei bine! Fă precum negri, băiete!

— Precum negri?

— Adică, dă-i înainte.

Nu înțelege, dar îi las un bacșiș care-i readuce zâmbetul și se retrage satisfăcut.

Strig după el.

— Fii drăguț și scoală-mă la ora șapte.

— Telefonista îi trezește pe clienți, domnule.

— Mi-e groază să fiu sculat din somn de zbârnâitul unei sonerii, după aia toată ziua sunt prost dispus...

— În acest caz, am să vă scol eu.

— Perfect!

După ce a plecat, îmi beau whisky-ul și mă pun pe sforăit ca auditoriul domnului André Billy, când acesta din urmă ține o conferință la Anale!

*
* *

La ora șapte, băiețandrul, fidel promisiunii, vine și mă trezește.

Fac un duș foarte rece ca să-mi compensez somnul pe furate. Mă îmbrac și mai ridic o dată receptorul.

— Alo! Domnișoară, tot eu sunt. Plec acum din hotel. Dacă afli ceva nou sper că vei anunța poliția, nu?

— Am și stabilit acest lucru cu polițiștii de azi noapte, mă asigură ea.

Deci, tipa e la curent... Polițiștii genovezi au pus-o în temă...

Întredeschid ușa camerei mele ca și cum ar fi rămas goală și mă pitesc între pat și perete, pe covor.

Nu-mi rămâne decât să mai aștept, o dată în plus, pentru a verifica exactitatea concluziilor mele.

Aștept cam o jumătate de oră. Ceasul meu arată opt și zece. Începe să mă doară spatele.

Brusc, aud un foșnet pe culoar... Cineva mi-a împins ușa și aruncă o privire prin camera mea. Ce bine am făcut că m-am ascuns în spatele patului. Acel cineva nu intră, dar trece în odaia învecinată. Se aude o cheie învârtindu-se în

broască. Acel cineva intră... Aștept cam un minut și mă apropii de orificiul practicat de mine.

În camera dramei se află într-adevăr telefonista. E îmbrăcată într-un palton verde cu guler de astrahan și s-a apucat să scotocească metodic. Deschide sertarele mobilelor. Inventariază dulapul de haine... Ridică salteaua.

Gândesc că „a sunat" ora la care trebuie să intru eu în scenă...

Ies din camera mea și, cu pași de lup, ajung în 214.

Deschid fără zgomot ușa. Intru. Tipesa, fără să țină seama de ciorapii ei nailon cristal, a îngenuncheat pe mochetă și se uită sub pat. Crupa ei este așa de sugestivă că mi se taie respirația. Mie, nopțile albe îmi zgândără nervii și când văd o femeie într-o asemenea poziție am tendința să mă gândesc la altceva decât la revocarea verdictului din Nantes.

Pun mâna pe revolver, și, cu o voce brutală, o întreb:

— Ți-ai pierdut nasturele de la jartiere, domnișoară?

Sare în picioare într-o clipită. Se uită la mine, scoate un țipăt teribil și își cască în așa hal ochii că au să i se rostogolească pe jos.

Aș vrea să înțelegeți bine ce se petrece sub scufa ei: nu știe că eu sunt polițistul francez. Pentru ea sunt de fapt tipul misterios care a venit în timpul nopții s-o întrebe în legătură cu doamna Fouex... Și acest tip misterios ține un revolver în mână!

Gândesc că trebuie să se teamă mai mult de un gangster decât de un polițist...

Ar fi ieșit din mine un actor excelent, pentru că imediat intru în pielea personajelor pe care vreau să le interpretez.

Mă apropii de duduița terorizată și-i cârpesc două palme dus-întors.

— Asta ca să te înveți minte și să nu mai minți oameni ca mine, frumoaso!

Tremură ca o frunză toamna.

Simte probabil că i se apropie ora cea de pe urmă...

Dintr-un brânci o răstorn în pat.

— Pentru ce mi-ai turnat atâtea gogoși? o întreb.

Se ridică într-un cot și se uită la mine fără să-mi răspundă.

Mă așez pe pat alături de ea.

— Ascultă, puicuțo. Nu știu ce mă reține să nu-ți trag un glonț în cap! Ceva îmi spune că o bucată de oțel ar fi exact ceea ce lipsește genului tău de frumusețe și ți-ar sta bine în tărtăcuță... Mă auzi?

— Da. Însă eu n-am făcut nimic...

— Ba da.

Își ferește privirea.

— Ieri seară, cineva a sunat-o pe presupusa doamnă care locuia în această cameră, adevărat?

— Da...

— Cine era?

— O femeie, îmi spuse ea.

— Le-ai ascultat convorbirea?

— Da...

— Ce-au vorbit dragele de ele?

Își pune lacăt la gură.

— Nu știu dacă ești slabă la minte, dar cred că oricine altcineva n-ar mai sta pe gânduri și ar vorbi. Am să te ajut, puicuțo, să-ți revină memoria... În discuția aceea a fost vorba despre un obiect de valoare pe care locatara acestei camere l-a ascuns aici... Ești cam lacomă din fire, îngerașule... Ți-ai spus că, foarte simplu, ai putea pune mâna pe bani ca să-ți asiguri și tu o zestre...

Salt revolverul în palmă.

— Hai, dă-i drumul! Ce-au discutat cele două femei prin telefon?

Telefonista șoptește:

— Femeia din camera asta nu era cu adevărat o femeie.

Surâd.

— Ia uite, descoperirea asta ai făcut-o singură?

— Da, femeia se numea Georges... și avea un glas de

bărbat!

— Și?

— Cea care a sunat a întrebat: „Tu ești Georges?” El a răspuns „da”. Pe urmă ea a spus: „Ai reușit?” El a zis din nou „da”... Femeia a început să plângă și l-a informat că acum e prea târziu din nefericire...

S-a așternut o lungă tăcere... Bărbatul a articulat: „Bun, știu ce-mi rămâne de făcut... Adio...” Ea a început să strige: „Nu! Nu! Să nu faci așa ceva!”

Au tăcut din nou amândoi. Bărbatul a murmurat: „Cred că-ți dai seama că n-am altă ieșire!” Și a adăugat: „În legătură cu ce am asupra mea, am să ascund aici în cameră. Locuiesc la 214... N-are rost să-ți scape o asemenea avere. Poate ai să reușești să recuperezi tot!”

Femeia n-a mai răspuns nimic și a închis brusc și celălalt la fel!

Asta-i tot ce-mi poate spune telefonista. Ca să ghicești restul nu-i nevoie să fii campionul lumii la cuvinte încrucișate.

Fetița, auzind așa ceva, și-a zis că ar trebui să fie proastă rău ca să-l pună în temă pe polițistul francez. O asemenea avere! Spusese clientul de la 214! Și atunci, a inventat povestea aceea cu limbile străine...

— De unde venea apelul? o întreb.

Îmi dă acest răspuns care mă uluiește mai mult ca toate.

— Din Paris!

Din Paris! Totul a demarat la Paris și cazul de față mă întoarce iar acolo...

Ciudată aventură...

Telefonista se uită la mine cu coada ochiului. Nu știe ce să mai creadă despre atitudinea mea. Nu îndrăznește să spere.

Îmi bag revolverul în buzunar, și-i cuprind capul în mâini. Are ochii reci și trăsăturile dure ca majoritatea elvețiencelor. Buzele îi sunt subțiri. Are ceva dintr-un cub de gheață; dar un cub de gheață cu anumite forme...

Ah, ce rotunjimi!

Întreprind o recunoaștere pe teren de unul singur și o pipăi la repezeală. Ea nu spune nimic.

Îmi mai sporesc puțin avantajul și-mi dau seama că bucata asta de gheață nu așteaptă decât să se topească.

Îi practic atunci o gentilă ședință de investigații cum n-ai să vezi câte zile ai avea în cele mai reușite *music-hall*-uri.

Tânăra geme ușor, ceea ce-mi biciuie sângele. E teribil de plăcut să dresezi o panteră ca miss Telefon.

Când o abandonez, zace întinsă de-a curmezișul patului unde, cu câteva ore înainte, s-a sinucis Georges.

E aproape în aceeași poziție, atât că ea este cum nu se poate mai vie... Numai ce am avut dovada.

Mă ridic.

— Ascultă puicuțo, poate că o să ne revedem zilele astea. O să fie pentru mine o mare plăcere. Dar, mai înainte de a-ți face reverența de rămas bun aș vrea să-ți dau un sfat: să nu mai încerci niciodată să tragi pe sfoară un polițist francez.

Îi arăt legitimația. Rămâne absolut siderată.

— Nu-s ei chiar așa de ușor de îmbrobodit, frumoaso, să nu-ți închipui că-s niște pădurari...

Izbucnesc în râs și o las pradă stupoarei.

*

* *

Unul dintre polițiștii genovezi din noaptea precedentă mă așteaptă la aeroport.

— Aveți aici fotografiile, domnule comisar, sper că le veți considera bune.

— Mulțumesc, sunteți foarte amabil.

Difuzorul îi cheamă la îmbarcare pe călătorii pentru Paris. Îi strâng dreapta colegului, și plec în grabă.

Venisem la Geneva cu mâinile goale, iar după douăzeci și patru de ore mă întorc cu fotografiile unui mort, cu un

buletin de identitate, probabil este fals, cu amintirea momentului plăcut petrecut cu duduița, cu un disc misterios, care s-ar părea că are mare valoare și cu cel mai gigantic semn de întrebare imaginabil, plantat în minte.

CAPITOLUL V
ȘI LUCRURILE NU PAR TOTUȘI SĂ SE ELUCIDEZE

Șeful îmi ascultă raportul fără să clintească.

De fapt, nu este vorba de un raport, fiindcă am acționat din proprie inițiativă și, în această afacere, n-am de dat seamă nimănui.

Numai că, povestea asta, care la plecare părea doar un divertisment de polițist în vacanță, capătă acum proporții ce mă depășesc.

Șeful, v-am vorbit adesea despre el, e un tip înalt, între două vârste, dar mai aproape de a doua decât de prima. E rasat, elegant și pleșuv ca o prăjitură cu vanilie.

Își trece frecvent mâna fină peste țeastă, iar ochii lui albaștri se diluează în infinit.

În cele din urmă, se uită la mine, pare să ia cunoștință de prezența mea și zâmbește.

— San-Antonio, rostește el, n-am văzut în viața mea un băiat ca dumneata. S-ar zice că aventurile cele mai extraordinare îți răsar de sub tălpi...

Se ridică, străbate biroul și se așează pe calorifer. Parcă ar vrea să-și pună la fiert oul defrișat.

— San-Antonio, reia el, te cunosc prea bine ca să te lipsesc de un os având o asemenea importanță. Am să-i încredințez lui Bérurier afacerea cu timbrele portugheze false. Ocupă-te de problema asta. Poți să întocmești nota de cheltuieli privind călătoria la Geneva. După părerea mea, toate astea nu-s de resortul nostru, ci, mai curând, de competența poliției judiciare, dar n-are importanță. Când se va prezenta momentul îi vom pune în temă.

Ridică discul așezat pe tamponul sugativei.

— Ciudat obiect, face el.

Și mi-l întinde.

— Bun, nu-mi rămâne decât să-ți doresc noroc... Ține-mă la curent. Dacă ești obligat să întreprinzi cercetări departe de Paris, să-mi spui pentru cazul în care aș avea ceva urgent să-ți încredințez.

Îmi întinde mâna albă, albă ca o felie de carne de vițel.

— Mama dumitale probabil că se gândește serios la un câine de vânătoare când te așteaptă, îmi spune el.

Îi strâng dreapta, promițându-mi să-i pun întrebarea Féliciei... Apoi, mă evacuez în direcția laboratorului.

Grignard, asistentul principal, e acolo, în spatele unei piramide de eprubete, ca un organist în spatele uzinei lui muzicale.

Se uită la mine rapid fără a înceta să-și manipuleze misterioasele flacoane.

— O secundă, se scuză el.

— Nu te grăbi, am tot timpul...

Îl privesc cum trebăluiește. Grignard e un tânăr înalt și cuminte, care poartă ochelari pe nas și o umbrelă agățată de umerașul din vestiar.

Genul de om care candidează pentru laurii academici și care are leacuri pentru toate arsurile.

Dar, în fond, un băiat foarte cumsecade.

În fiecare an îi face câte un copil nevesti-sii și, de când s-a însurat, a avut timp să aducă pe lume atâția prunci încât suma primită ca alocație familială i-ar ajunge lui Agha Khan[2] să petreacă o lună la *Waldorf Astoria.*

Îi întind misteriosul meu disc de metal.

— Ia spune, bătrâne, îți zice ceva obiectul ăsta?

Îl ia și-l examinează cu atenție.

— Nu, face el, ce-i asta?

— Iată ce speram să aud de la tine, Grignard. Un tip s-a

[2] *Agha Khan* (1877-1957) - prinț și șef religios al unei părți a israeliților. (n. tr.).

sinucis din cauza lui. Și, mai înainte de a-și trage un glonț în cap, i-a spus unei interlocutoare necunoscute că discul reprezintă o avere...

— Mister și beznă profundă! declară sentențios Grignard.

Zău așa, îmi vine să-i zic că nimic din ceea ce privește almanahul Vermont nu mi-e străin și n-am urcat patru etaje pentru a-l asculta pe el debitând spirite de vânzător de castane.

— Obiectul ăsta n-o fi cumva din platină? îl întreb.

— Oh, nici vorbă!

Pune discul sub un microscop și-l examinează.

— E dintr-un aliaj foarte comun din nichel și crom. Dacă ai lua pe el zece franci, ai face afacerea secolului...

— Și perforațiile astea mici, cu forme bizare, ce-ar putea să fie?

Își ridică brațele spre cer.

— De unde să știu? Dragul meu San-Antonio, e pentru prima oară în viața mea când văd așa ceva...

Bag obiectul în buzunar și ridic din umeri.

— Și se mai crede savant! bombăn eu trântind ușa.

Mă duc să trag la măsea un vin alb sec la bistroul de jos, ca să-mi dreg esofagul.

Nimic nu-i ca vinul alb pentru decuplarea facultăților mentale.

Și, efectiv, totul vine pe urmă ca de la sine... După al treilea pahar, planul de atac mi se înscrie cu litere de aur la etajul superior.

Arunc o bancnotă pe tejghea și-i zic chelneriței - care se pretinde din ce în ce mai mult Rita Hayworth[3] - să păstreze restul ca să-și cumpere lac pentru unghii într-o culoare cât mai naturală...

Traversez strada și mă duc la centrala noastră telefonică. Șeful acestui serviciu, Bertin, e un băiat

[3] *Margarita Carmen Hayworth* zis Rita (1918-1987) - actriță americancă ajunsă celebră prin filmul *Gilda.* (n. tr.).

mărunțel, studios și trist.

— Ascultă, mă prichindelule, noaptea trecută, un abonat din Paris a cerut hotelul *Monseigneur* din Geneva. Trebuie să-mi descoperi adresa lui. Și dă-i bice, aștept răspunsul în biroul vecin.

— Bine, șefu'.

Sunt sigur că treaba n-o să treneze când e vorba de el. Bertin își cunoaște meseria.

Ca să-mi treacă timpul frunzăresc un magazin tehnic al poliției. Mi-e capul plin de idei trăsnite. Sper ca cercetările mele să dea rezultate... Altminteri, tot o să-mi rămână o sursă de informație... De fapt, pentru ce nu m-aș ocupa de asta cât aștept?

Ridic telefonul interior și sun la arhive.

— Aici San-Antonio. Aveți cumva printre hârțoagele voastre pline de praf o anume Germaine Fouex... Fouex: FOUEX, da?

Băiatul îmi cere să am răbdare.

După cinci minute, mă informează că a existat un Fouex, un netrebnic, ucis înainte de război într-o cârciumă din Pigalle. Oricum, precizarea nu mă satisface.

Dar iată că mă sună Bertin.

— Ai noutăți? îl întreb.

Mă asigură că da.

— Apelul de care vorbiți a fost emis de către un abonat din centrala Jasmin. Adresa lui este strada Pompe nr. 12; numele - Fouex.

Cad pe spate privind bidiviul acelui husar cu zâmbet atât de blând despre care moș Hugo pomenește într-una din cărțile sale. Între paranteze fie spus, citarea de mai sus are ca scop să vă demonstreze că poți fi polițist și cult în același timp.

Strada Pompe, 12; exact adresa care figura pe buletinul de identitate al numitei Germaine Fouex.

Părerea mea este că, dacă nu mă catapultez la această adresă, sunt cel mai mare nătărău care s-a plimbat

vreodată într-o pereche de șalupe măsura 43!

— Mulțumesc, prichindelule. Cere ca telefonul acestui abonat să fie pus sub ascultare. Vreau un raport complet asupra convorbirilor cerute sau primite de acest număr, ai înțeles?

— Perfect, domnule comisar.

Îmi îndes pălăria în jurul cercului polar și-mi iau picioarele la spinare.

*
* *

Frumos imobil, cel de la numărul 12, de pe strada Pompe. Intru pe sub portal și bat la ușa portăresei.

În general, ele lipsesc întotdeauna pentru cinci minute. Dar aceasta infirmă regula. E acasă, ba chiar mai mult decât te-ai aștepta, fiindcă în cazul în care și-ar lăsa pe un picior al tău cele două tone ale ei ai ajunge să mergi în cârje. Toate Peter Sisters sunt reunite într-o singură persoană.

Privirea mea dă ocol grămezii de carne care-mi palpită dinainte.

Mă hotărăsc să mă adresez cu doamnă acestui butuc gros.

— Iertați-mă, doamnă, aș vrea să merg la familia Fouex, vă rog.

Ceva i se saltă în dreptul ochilor: pleoapele...

Apoi o voce îndepărtată mă întreabă:

— Ce?

— Doamna Fouex...

Pleoapele i se mai ridică puțin. Într-adevăr, pare buimăcită.

— Păi, râgâie ea, doamna...

— Ce-i cu ea?

— A murit!

Primesc noutatea ca o lovitură dată de aproape în

portret. Ca un făcut, în afacerea asta am parte de toate surprizele.

— De când? o întreb.

— De săptămâna trecută... A fost înmormântată de cinci zile.

— Ah!... Și care a fost cauza morții?

— Un atac de cord la inimă.

N-am mai auzit vorbindu-se de maladia asta. Trebuie să fie ceva grav dacă se moare din așa ceva.

— Cine locuiește în apartamentul ei?

— Nimeni?

— Cum?

— Nimeni, repetă ea docil.

— Trăia singură?

— Da.

— Și cu ce se ocupa pe când era în viață?

— Muncea...

— Unde anume?

— La ambasada americană.

Pentru prima oară de când m-am propulsat în această aventură, întrevăd o luminiță care-mi indică faptul că ea aparține de resortul serviciilor mele. Și mă simt în largul meu, *because* această istorie mi-ar fi ca un copil; nu-ți cade bine niciodată când îți dai seama că nu ești tu tatăl noului născut.

În meseria mea există cuvinte magice. Cuvinte care-ți ating direct măduva spinării.

Și cuvântul ambasadă este unul dintre ele!

— Apartamentul ei e gol? o întreb pe portăreasă.

— Da.

— De când?

— Păi... De săptămâna trecută...

Mda! E gol de opt zile, și cu toate astea, ieri, o individă a telefonat de acolo.

Vă dați seama ce confuzie! Am de dezlegat un rebus de toată frumusețea...

Mă uit la grămada de osânză care emite unde de curiozitate, așa cum o turbină emite electricitate.

— Ce treabă aveți cu ea? mă întreabă portăreasa.

— E în legătură cu o poliță de asigurare pe viață, contractată de ea... Are familie?

Muntele de carne îmi oferă un răspuns superb.

— Ca toată lumea.

— Adică?

— Nepoți, veri... N-am de unde să știu eu...

În fond, e haioasă portăreasa asta. Haioasă când te uiți la ea, mai întâi, și haioasă când o asculți.

— La ce etaj locuia?

— La patru pe stânga.

— De la decesul ei n-a mai intrat nimeni în apartament?

— Nu, nimeni.

— Cine are cheile?

— Eu.

O privesc pentru a încerca să-i descifrez sentimentele pe față, dar e ca și cum ai vrea să escaladezi Everestul pentru a afla cât e ceasul.

— N-ați mai intrat la ea de când a fost înhumată?

— Ce părere aveți, bombăne portăreasa pe un ton reprobator.

Imediat bat în retragere.

— Vreau să zic... pentru a telefona, de exemplu...

Portăreasa face o mișcare aparte, pe care, după un moment de gândire o interpretez ca fiind o ridicare din umeri.

— Ia uite ce idei!

Și adaugă:

— Eu nu dau telefon niciodată!

— Bun... Mulțumesc, și scuzați deranjul.

Mă răsucesc pe călcâie și îi las impresia că plec. Dar, o dată ajuns pe coridor, mă las în patru labe și mă strecor pe lângă fereastra ei.

Iată-mă ajuns la etajul patru. Ușa de pe stânga e

secondată de o încuietoare de siguranță.

Dacă mi-ați citit cărțile precedente, nu se poate să nu știți că încuietorile de siguranță nu sunt deloc mai în siguranță ca altele când e vorba de San-Antonio.

Cu sesamul meu, nici o ușă nu-mi rezistă.

Pătrund în interior.

E un apartament burghez. Puțin trist. Apartamentul unei femei bătrâne și singure, care a avut necazuri și căreia nu i-a ars de petreceri în fiecare zi.

Mobilierul e rococo... Scotocesc puțin peste tot, dar nu descopăr nimic interesant.

Nimic, în afară de fotografii înrămate... Le bag pe toate prin buzunare cu intenția de a le încredința tipilor de la identitate. Va trebui să trimit pe cineva ca să ia amprentele de pe telefon... Nu se știe niciodată. Ar putea fi oare relevante?

Ceva nu înțeleg, dar absolut deloc, de ce în noaptea asta o femeie a forțat ușa apartamentului pentru simplu motiv de a telefona în Elveția...

Dar ce de „pentru simplul motiv?" Asta o spun eu... Poate că femeia care a declanșat sinuciderea misteriosului călător mai avea și alte rațiuni să se găsească în această casă la miezul nopții.

De ce a pătruns clandestin în acest mic apartament? Ce putea să caute aici? Ce legături mai mult sau mai puțin fragile o unesc pe defuncta doamnă Fouex de sinucigașul din Geneva deghizat în femeie, care i-a împrumutat identitatea, și a venit să-și ia zilele într-un hotel de lux și misterioasa femeie ce i-a adus la cunoștință lui Georges în toiul nopții „că era prea târziu!" Târziu pentru ce?

Mai înainte l-a întrebat dacă reușise. Ce să reușească? Să fure discul de nichel sau să treacă peste graniță?

Să reușească să înșele vigilența unor anumiți oameni, ceea ce i-ar explica deghizarea?

Îmi mângâi capitelul fiindcă simt că mintea îmi distilează semne de exclamare. Face niște zigzaguri formidabile ca

un seismograf în timpul erupției de la Pompei... Admițând că italienii dispuneau de un asemenea aparat pe vremea aceea.

Până acum am doi morți, o voce de femeie și un disc de metal...

Destul de bine garnisit, tipul!

CAPITOLUL VI
O VIZITĂ NU FACE ÎNTOTDEAUNA PLĂCERE

Îi dau colegului meu de la identitate o frumoasă colecție de fotografii. Le alătur și pe cele ale bietului Georges.

— Dacă afli ceva în legătură cu indivizii ăștia, dă-mi de știre.

Etalez în evantai teancul de poze pe biroul lui.

— De acord, spune el.

Și aproape imediat exclamă arătându-mi chipul sinucigașului de la Geneva.

— Dumnezeule! Dar eu îl cunosc pe tipul ăsta...

Colegul meu începe să mă intereseze în cel mai înalt grad.

— Îl cunoști?

— Da... Din vedere... Nu cred că s-ar afla în arhivele noastre... Stați așa puțin...

Se gândește. Eu abia îndrăznesc să mă uit la el de teamă să nu-l fac să deraieze. Sunt literalmente suspendat de emițătorul lui.

Îmi cunosc camaradul. Nu există pe toată planeta și în vecinătatea ei un alt tip la fel de fizionomist ca el. Dacă a văzut odată pe cineva, chiar și numai o fotografie, îl recunoaște imediat, până și în cazul când respectivul își modifică aspectul.

E în transă, își mușcă buzele, își bagă un deget în gură.

— Era pe un program, îmi spune în cele din urmă.

— Pe ce?

— Pe un program... Un program pentru o operă bună... Eu n-am putut să mă duc la spectacol numai fata mea

care... Da...

— Atunci să fie un artist?

— Așa cred. Da, e precis ceva de genul ăsta. Ar trebui să dați o raită pe la sindicatul artiștilor.

Nu-i rău deloc ce spune el.

Îi mulțumesc.

— Și în privința celorlalți?

Trece pozele în revistă. Cea a unui cuplu. A unui ofițer, a unui pușțan; cea a unei tinere.

— Pe ăștia nu-i cunosc, mărturisește el. În orice caz, ceva e limpede: ofițerul și tânăra formează cuplul din fotografie după vreo douăzeci de ani.

— Așa mi s-a părut și mie, rostesc eu cu autoritate.

Da de unde, baliverne! Mintea mea e așa de preocupată de toată afacerea asta suspectă că n-am băgat de seamă nimic!

Colegul meu își continuă observațiile.

— Ei?... Ce părere aveți, iată altceva care mi se pare și mai interesant: pușțiul...

— Ce-i cu el?

— Uitați-vă bine la fotografie.

Mă uit la imaginea îngălbenită de vreme mai să-mi lăcrimeze ochii.

— N-am văzut niciodată mutra asta, afirm eu.

E chipul unui pușțan oarecare, bucălat, într-o atitudine nefirească în fața aparatului.

Ar putea fi tot așa de bine cel al fratelui său mai mic, sau al fratelui meu, dacă aș fi avut unul...

Interlocutorul meu zâmbește, cu un aer îngăduitor.

— Nu realizați că-i același individ ca și din fotografia mortului din Geneva?

Tresar.

— Nu-i cu putință!

— Hai să vedem... Remarcați dominantele celor două figuri: sunt aceleași. Exact aceleași!

Trebuie să mă supun evidenței. Colegul meu are

dreptate...

— Atunci, băiatul ar putea fi rudă cu perechea din fotografie, probabil fiul...

Numai că asta nu se prea potrivește; portăreasa grasă de pe strada Pompe mi-a spus că doamna Fouex n-avea copii; or, e foarte probabil ca femeia din fotografie să nu fie alta decât răposata madam Fouex.

— Mulțumesc, îi spun brusc.

Îmi iau valea și cobor la etajul inferior.

Nimeresc tocmai peste Bérurier.

— Oh, uite-l că a apărut! tună el, ai un mod de a te eschiva când ești invitat!...

— Liniștește-te, Grasule. Îți promit să rămân până la lichioruri când are să ți se confere Legiunea de Onoare.

Fața îi înflorește de plăcere. Bérurier e megaloman ca un arab.

— Bem un pahar?

— N-am timp...

Deschid ușa biroului în care se află inspectorii.

— Castellani e aici? întreb.

Corsicanul meu sare în sus ca un diavol în sticlă.

— Bună ziua, domnule comisar.

Se apropie de mine, îmi strânge cu fervoare mâna pe care i-o propun și mă întreabă:

— Ei? S-au petrecut bine lucrurile cu falsa dumneavoastră doamnă?

— Nu, îi spun, mai curând rău, și mai ales pentru ea... Deocamdată vreau să-mi recoltezi maximum de indicii privind o anume doamna Fouex, decedată acum vreo opt zile.

Îi dau adresa.

— Interesează-te mai ales de familia ei, mă preocupă în special rudele apropiate.

— Bine, domnule comisar.

— Dacă ai ceva noutăți, telefonează-i șefului mare cu care voi rămâne permanent în contact.

— Am înțeles.

Notează într-un caiet cu coperte negre informațiile pe care i le-am furnizat, iar eu o pornesc spre sindicatul actorilor.

Secretara fermecătoare care mă primește se uită la fotografie și se încruntă.

— Da, îl cunosc pe băiatul ăsta, admite ea. Așteptați puțin...

Ridică un registru enorm unde sunt lipite niște poze de format mic.

Actorii sunt clasați potrivit rolurilor. Secretara răsfoiește în raionul junilor primi, apoi în cel al rolurilor de compoziție.

— Uite-l, face ea.

— Într-adevăr, ăsta-i omul meu.

Da, el e, doar puțin mai tânăr. El într-un costum lucrat de un maestru în ale croitoriei.

Citesc textul caligrafiat în litere ronde alături de imagine:

„Georges Gerfault, strada La Tour-d'Auvergne, numărul 10 bis”. Între paranteze și cu un scris normal dar îngrijit.

„Cours Simon”.

— Asta ce înseamnă? o întreb pe secretară.

— Sunt debuturile lui, îmi explică ea.

— E un artist mare?

Secretara pare ușor stânjenită.

— Oh, articulează ea, nu tocmai mare, dar unul bun, în mod cert.

Mă uit la ea.

— Puteți să-mi spuneți tot, nu sunt tatăl lui... Băiatul ăsta era un mediocru, nu?

— Ei, nici chiar așa...

Îi trag lui Georges un bobârnac în bărbie.

— Dacă ar fi fost un artist de mare clasă, l-ați fi recunoscut imediat, nu? Doar cabotinii sunt îngropați în registrul dumneavoastră...

Secretara nu se poate împiedica să nu râdă.

— Credeți-mă, spunea ea, băiatul ăsta, într-adevăr, nu se descurcă prea bine. A concurat pentru manifestări artistice private...

— Îmi dau seama.

— Dar nu trebuie să tragem concluzii pripite, reia demoazela. Sunt atâția actori și așa de puține teatre...

O salut și-mi văd de drum.

Nu știu ce părere v-ați făcut de toate astea, dar în ceea ce mă privește, am impresia că începe să se facă lumină. Am descoperit identitatea victimei. E un câștig. Unul bun!

De ce oare mă obstinez să-l numesc pe Georges Gerfault victimă, după acea împușcătură?

De ce am avut imediat sentimentul că băiatul ăsta a fost ucis?

Fiindcă, într-adevăr, așa e! Misterioasa femeie l-a ucis spunându-i că era prea târziu...

În Piața Operei un ceas îmi spune că-i ora șase. Îi răspund că-s de acord și urc într-un taxi dându-i dispoziții să mă conducă la mine acasă.

*
* *

Félicie mă privește cu un aer inocent.

— Pari ostenit, remarcă ea.

Formidabila mea mamă e campioană în ale deducției în ceea ce mă privește.

— Chiar sunt, mami...

— Ați petrecut toată noaptea?

Renunț o dată în plus să-i povestesc pățaniile mele. De altfel, Féliciei nu-i place s-o pun la curent cu peripețiile prin care trec. I se face frică în ce privește sănătatea mea. Și atunci, Félicie face precum struții: își bagă capul în pene ca să nu mai vadă ce se întâmplă.

Ridic din umeri.

— Știi cum e? Fiecare trage câte o cântare și pe urmă...

Îmi face semn că într-adevăr știe cum se petrec lucrurile. A avut timp să învețe pe când mai trăia tata... Nu era altul mai petrecăreț ca bătrânul meu; mereu pus pe chefuri, băiatul! Iar batistele lui erau permanent pline cu ruj de buze.

Mănânc ceva și mă duc să mă culc.

— Noapte bună, mami.

— Odihnă plăcută, băiatule.

Acum, trebuie să vă spun, pentru a pricepe bine ce are să urmeze, că noi locuim într-o vilișoară pe Neuilly.

E o locuință cochetă, cu o grădină plină de flori în față și alta plină de legume în spate.

Dormitoarele sunt la etajul întâi, ca toate dormitoarele din toate vilele cu etaj din Franța.

Dormeam buștean când se aude zbârnâind soneria de la poartă. Mai întâi, cum nu primim niciodată vizite în timpul nopții, îmi spun că probabil vântul agită clopoțelul. Se întâmplă adesea...

Dar zbârnâitul se reia.

O aud pe Félicie cum se scoală.

— Ce se întâmplă, îmi strigă ea. S-ar părea că-i cineva la poartă?

Casc, apoi arunc cuvertura.

— Nu te deranja, mami, mă duc eu să văd cine e.

Îmi îmbrac halatul și mă apropii de fereastră. Jos, în capătul grădinii și în spatele gratiilor, deslușesc o siluetă. Silueta unei femei.

— Imediat, strig eu.

Din culoar, îi spun Féliciei:

— Culcă-te, să nu răcești... trebuie că-i un comision pentru mine.

Cobor în fugă scările, traversez vestibulul și deschid ușa de la intrare.

Noaptea-i liniștită, fără nici o adiere... Cornul lunii își scaldă un capăt în ceașca de lapte a unui nor imobil.

Tropăi pe aleea presărată cu pietriș roz.

Nu m-am înșelat: dincolo de gratiile porții stă o femeie. Cum lumina îi bate din spate nu-i pot distinge chipul.

De cealaltă parte a străzii, a oprit un automobil. Cuprind toate astea într-o privire scurtă, fiindcă sunt obișnuit să privesc viața într-un mod global.

Deschid portița.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu.

Femeia se uită la mine rapid.

Apoi, întoarce capul spre mașina oprită.

— Veniți! strigă ea, el e!

Încerc simultan două impresii; prima că am mai auzit undeva glasul acesta, a doua că ceva nu-i tocmai în regulă.

Văd ceva lung ieșind prin portieră. Păzea călcâie! Acel ceva e țeava unei mitraliere. Când un tip își scoate țeava unei mitraliere prin portiera mașinii înseamnă că are niște intenții cam stranii. În care caz, cea mai potrivită conduită pe care trebuie s-o adopți este să te arunci într-un colțișor protejat.

Mă aplec în două și mă retrag dintr-un salt spre poartă.

Tipul declanșează focul. Mătură meticulos peisajul de la stânga la dreapta și pe urmă de la dreapta la stânga.

O rafală de gloanțe plesnește aerul la doi milimetri de pușculița mea.

Am impresia că am procedat bine curbându-mă.

Încă un salt și ajung la adăpostul părții inferioare a portiței. Cum aceasta e din fier, n-am de ce mă teme...

În general, indivizii care împroașcă din gros cu gloanțe se grăbesc s-o șteargă de îndată ce și-au executat numărul de rodeo. Ăsta, nu.

Aud mai multe țăcănituri succesive și, pentru un băiat cunoscător ca mine, asta înseamnă că tipul își pune un nou încărcător în magazie.

Portiera mașinii se trântește. Zgomot de pași pe stradă...

Nu încape nici o îndoială, individul vrea să-l sfârșească pe San-Antonio. A văzut că vila noastră e mai retrasă și

riscă totul ca să-mi facă de petrecanie.

Ceea ce mă îndurerează e că n-am la îndemână nici măcar un revolver.

CAPITOLUL VII
GĂSESC UNA DINTRE CUNOȘTINȚELE MELE REZUM SITUAȚIA. MĂ DUC SĂ-I VĂD PE AMERICANI

Numai de nu s-ar arăta Félicie!

Da de unde, atrasă de împușcături, îmi sare în ajutor. Nu încape nici o îndoială: ticălosul o s-o facă pulbere!

Aș fi vrut s-o pot preveni, dar ar fi un gest de temeritate gratuită care n-ar duce nicăieri...

Mă pitesc printre gherghine, blestemând ziua în care mi-am cumpărat un halat de casă bleu pal.

Trebuie că se vede în grădina mea ca o muscă într-un pahar cu smântână.

O siluetă masivă apare în dreptul porții. Tipul e aici. Își ține mitraliera sub braț și se uită în jurul lui cu circumspecție.

Într-o clipă ochii i se vor obișnui cu întunericul și-mi va zări faimosul halat. Frunzele de dalii n-au fost în stare niciodată să apere un polițist de niște gloanțe trase de la cinci metri!

Nu, niciodată!

Am sub palmă o pietricică. O apuc fără zgomot. Cu un bobârnac silențios o arunc înaintea mea, peste grădină. Cade pe o cărămidă din bordură. Zgomotul îl face pe tip să tresară și trage o rafală în direcția aceea.

Dacă aș fi sigur că magazia i s-a golit, m-aș lupta cu el corp la corp, dar nimic nu poate fi mai puțin sigur.

Brusc, se deschide o fereastră la primul etaj.

Uite-o pe Félicie care o face pe orologiul elvețian. O să-și scoată nasul afară și o să strige cucu!

Individul își ridică arma. De la distanța asta, cu mitraliera e posibil să rateze obiectivul, numai că, un glonț rătăcit reprezintă un pericol, știut fiind faptul că așa ceva nu face bine nimănui.

Dar am impresia că visez, fiindcă împușcăturile de care mă tem nu pleacă din arma lui ci din pușca Féliciei scoasă pe fereastră.

Trage o dată, de două ori...

Gloanțele ricoșează în pietriș fără a-l atinge pe agresorul meu. fiindcă Félicie, deși e o femeie curajoasă, trage mai puțin bine ca o amazoană... Totuși, intervenția ei îl face să înțeleagă că nu mai are nici o șansă.

De altfel, vecinii au început să se agite. Se aud obloane deschise, voci care se întreabă.

Individul trage o înjurătură și aleargă spre mașină. Trântește portiera și vehiculul demarează.

Mă ridic.

Îi strig Féliciei:

— Bravo, mami, oprește tirul, individul a luat-o la sănătoasa!

Apoi, ies să văd ce s-a întâmplat cu femeia. E aici, cu fața în rigolă.

Bag de seamă că trupul ei e literalmente ciuruit de gloanțe. În câteva minute, probabil nenorocita s-a golit de sânge, judecând după pârâiașul gros care curge pe trotuar.

O apuc de un braț ca s-o întorc. E complet dislocată. Trebuie că a interceptat cel puțin douăzeci de gloanțe. Și douăzeci de gloanțe în carcasa unei demoazele fac stricăciuni serioase.

O întorc pe spate, îngenunchez alături de ea și îi șterg cu eșarfa sângele care-i acoperă fața. Și atunci pronunț un cuvânt. Unul singur, cel aruncat de Cambronne[4] englezilor.

Femeia în chestiune nu-i alta decât telefonista hotelului

---

[4] *Pietre Cambronne* (1770-1842) - general francez rănii la Waterloo. La somația de a se preda ar fi răspuns „nu” cuvânt celebru de care i se leagă numele. (n. tr.).

din Geneva.

Recunoașteți că-i o surpriză serioasă.

Iată o tinerică pe care am lăsat-o azi dimineață într-o cameră de hotel, de cealaltă parte a munților Jura. Și noaptea asta, e aici, ciuruită de gloanțe, dinaintea porții mele. Lichidată de un individ care îmi poartă sâmbetele.

A priori, ceea ce rezultă din toate astea e că fata n-a bănuit nici o clipă că individul nutrea intenții murdare la adresa ei, dar individul le nutrea totuși fiindcă altminteri ar fi făcut cele cuvenite pentru evitarea acestui masacru.

Când m-a văzut, tânăra s-a întors și a strigat:

„Veniți, el este!”

Pe scurt, la atât se mărginea rolul ei. Agresorul nu avea nevoie de ea decât pentru a mă identifica... Acest aspect fiind reglat, nu-i mai rămânea decât s-o lichideze.

Bun, iată un nou personaj care se adaugă galeriei mele de suspecți.

Mitraliorul solitar!

Fir-ar să fie! Dacă m-ar auzi un ziarist ar scoate urgent un articol pe patru coloane... Pe prima pagină, bineînțeles!

De ce oare a ținut cu orice preț să-mi vină de hac, mitraliorul? Ce i-am făcut eu nenorocitului ăstuia? Nu-mi mai amintesc să-i fi vândut mazăre care nu fierbe... Pur și simplu, s-ar putea să nu-i poată suferi pe polițiști.

Ușor de înțeles, că după cinci minute, strada mea atât de liniștită începe să se asemenea cu marile bulevarde în ziua în care foștii combatanți își revendică drepturile. Vecinii se benoclează la cadavru, pe urmă la mine cu aerul de a-și zice că dacă polițistul din cartier se apucă să facă ore suplimentare la domiciliu, viața are să devină foarte distractivă.

Iată că apare în cele din urmă și Félicie. Și-a lăsat arma și și-a recăpătat întreaga demnitate.

— Cu tine voiau să se răfuiască? mă întreabă ea.

— Cam așa ceva, mami...

— Și cine e persoana asta, adăugă ea arătându-mi

cadavrul telefonistei.

— O fată care era cu mitraliorul... Probabil că a vrut să se debaraseze de ea.

Ridic din umeri și mă decid să telefonez băieților de la poliție.

*
* *

Inutil să vă mai spun că nu-i chip să mai închid un ochi. Mă învârtesc prin camera mea așteptând să se facă ziuă, adică așteptând momentul când voi putea, în fine, să trec la acțiune.

E groaznic să-ți muști zăbala... Teribil de neplăcut, băieți. Când mă gândesc că există fachiri care se închid într-o cușcă de sticlă timp de patruzeci de zile, mă apucă furnicături în rect. O adevărată penitență, madam!

Ca să-mi treacă timpul, iau un bloc de corespondență, un pix și întocmesc o listă lipsită de coerență, care se aseamănă cu un poem de Jacques Prevert[5].

Aceasta este:

1. Georges Gerfault se deghizează în femeie într-un restaurant din Montmartre și o șterge brusc în Elveția.

2. Ajuns la Geneva, se închide în camera unui hotel luxos unde așteaptă un telefon care pare să întârzie.

3. La miezul nopții îl sună o femeie din Paris (apartamentul doamnei Fouex, decedată de opt zile) pentru a-l întreba dacă a reușit. El spune „da”. Aceasta îl anunță că e prea târziu. Vestea îl distruge pe Georges. Lasă de înțeles că se va sinucide. Femeia protestează fără convingere. Georges îi spune că are de gând să ascundă averea, fiind vorba de disc.

4. Telefonista, căreia i-am cerut să intercepteze convorbirea, încearcă să mă înșele fiindcă a aflat că în

[5] *Jacques Prévert* (1900-1977) - poet francez și scenaristul mai multor filme de răsunet. (n. tr.).

cameră va fi ascunsă o avere. Dar nu i-a mers și am demascat-o.

5. Înapoi la Paris, aflu că telefonul a fost dat de la madam Fouex căreia Gerfault i-a uzurpat identitatea. Mai aflu de asemenea că aceasta e moartă și că lucra la ambasada americană. Găsesc la ea o fotografie a lui Gerfault, copil. Descopăr adevărata identitate a lui Gerfault și că era de profesie actor (de mâna a doua).

6. Mă întorc la mine acasă să trag un pui de somn fiindcă simt nevoia să mă refac. În toiul nopții, telefonista din Geneva sună la poarta mea. Mă duc să-i deschid. Mă recunoaște și-i spune conducătorului unei mașini oprite că eu sunt. Imediat tipul deschide focul asupra noastră. Tânăra e ucisă.

Arunc creionul în mijlocul camerei, și-mi buchirisesc proza. Ai tot interesul să rezumi o afacere complicată.... Așa ceva o elucidează întotdeauna...

Am împărțit-o în șase părți și le iau pe fiecare în parte pentru a trage maximum de concluzii.

1. Gerfault știa că urma să se deghizeze în femeie pentru că avea cu el haine de damă. Dar probabil că nu intenționa s-o facă chiar așa repede, fiindcă ar fi ales un loc ceva mai propice decât un restaurant pentru acest gen de transformare.

2. Acțiunea era pregătită pentru că a tras la un hotel anume din Geneva, unde a așteptat convorbirea telefonică.

3. Al treilea e cel mai interesant paragraf din punctul meu de vedere. El dovedește într-adevăr că:

a) partida jucată de Gerfault era de o importanță capitală, pentru că n-a ezitat să se sinucidă când a aflat că era prea târziu;

b) discul valorează o avere;

c) interese superioare erau angrenate în măsură să motiveze moartea unui om.

4. Zănateca de telefonistă a aflat anumite elemente ale afacerii. Ea era singura persoană care știa că un polițist

francez era pe urmele acestui caz (iată un detaliu deosebit de important).

5. De ce se telefonează din apartamentul unei moarte? Faptul că răposata madam Fouex lucra la ambasada americană are vreo importanță în această aventură? Ce legături afective sau de altă natură îl uneau pe Gerfault de madam Fouex?

6. Atentatul din noaptea asta dovedește două lucruri:

a) Cineva (agresorul meu) era pe urmele lui Gerfault. De unde și contactul avut cu telefonista.

b) Criminalul consideră ca esențială dispariția persoanelor amestecate incidental în această afacere. Adică a telefonistei și a mea. Pe telefonistă a lichidat-o. Mă va lichida și pe mine... sau, mai curând, va încerca să mă lichideze.

Din cauza efortului mental intens, se produce inevitabilul, îmi cade nasul și adorm.

Prima mea grijă, a doua zi dimineață, după ce mi-am făcut dușul și mi-am băut cafeaua, e să dau o raită pe la ambasada americană.

*
* *

Sunt primit de către un locotenent cu figura geometrică care se uită la mine exact cum ar face potaia dumneavoastră când ar da nas în nas pe un trotuar cu un os.

— Ce doriți? mă întreabă el.

Îi arăt legitimația; dar ea nu-i în măsură să-i reducă neîncrederea.

— Ați avut aici, în calitate de funcționară, o anume Germaine Fouex...

— Foarte posibil, recunoaște el. Care-i problema?

— Aș dori să mi se furnizeze câteva detalii asupra naturii ocupațiilor prestate de această persoană. Asupra

comportamentului, în special.

Se uită la mine cu un aer vag neliniștit. Apoi, îmi răspunde scurt, arătându-mi un scaun.

— Un moment, vă rog...

Mă las pe un scaun care se clatină, fiindcă nu-i un scaun american, ci unul franțuzesc puțin solid. Aștept fumând o țigară.

Locotenentul revine însoțit de un tip înalt și slab, purtând ochelari fără montură. Tipul ăsta pare a fi statuia melancoliei. E roșcovan și grav.

Se apropie cu pași ridicol de scurți și mă salută printr-o imperceptibilă mișcare a capului.

— Doriți informații în legătură cu doamna Germaine Fouex?

— Dacă sunteți amabil, da.

— În ce problemă?

— Numele ei este amestecat într-o afacere destul de tulbure. Aș vrea să obțin în legătură cu ea un maximum de indicii.

— Despre ce afacere este vorba?

Îmi sare mustarul.

— Ce părere aveți, ridic eu tonul, n-ați vrea acum să vă povestesc toată viața mea, că tot ne aflăm aici? Dacă nu vreți să răspundeți la întrebările mele, voi raporta superiorilor mei, care vor avea o explicație cu ai dumneavoastră.

Cu un bobârnac îmi trimit pălăria pe ceafă, cum se face în filmele americane și mă îndrept spre ușă.

Atitudinea mea fermă o schimbă pe a lor.

— Vă rog să mă iertați, rostește sec roșcovanul înalt, potrivindu-și ochelarii.

Se scuză pur și simplu pentru a mă calma, dar îți dai seama că o face de voie de nevoie. În acest moment, se deschide o ușă și apare un tip. Cei doi își rectifică imediat poziția, fiind vorba de un grangur.

Individul mă privește și pune o întrebare în americană. Îi

răspunde locotenentul.

Atunci celălalt zâmbește binevoitor la adresa mea și se apropie.

— Johnson, atașat de ambasadă, face el.

E destul de tânăr, simpatic, solid, elegant.

— Foarte onorat, îi răspund.

— Sunteți comisar?

— Da.

— Doriți informații despre una dintre compatrioatele dumneavoastră angajată de serviciile noastre?

— Exact.

— Despre cine-i vorba?

— Germaine Fouex...

Își încruntă sprâncenele.

— Înțeleg, face el. O femeie mărunțică, șchioapă?

— Nu știu...

— Nu știți?

— Nu. Nu-i cunosc decât numele și nu dețin decât o fotografie veche a ei.

Intervine roșcovanul înalt.

— Nu-i nimic de spus despre ea, muncea mulțumitor.

— În ce serviciu?

— Relații pariziene.

— Ceva mai precis.

— Primea persoanele care solicitau o întrevedere și le înregistra motivul. Apoi, mă informa...

— Ați avut motive să vă plângeți de ea?

— Nu, câtuși de puțin.

— Cum a părăsit acest serviciu al dumneavoastră?

— A murit la ea acasă de o criză cardiacă.

— Nimic suspect de semnalat pe tema ei?

— Nimic.

— Bun...

Îmi bag mâna în buzunar și scot discul de nichel. Îl arăt celor trei bărbați, ținându-l între degetul mare și arătător ca pe o ostie.

— Obiectul acesta vă spune ceva?

Se apropie cu toții.

Grangurul mi-l ia din mână și începe să-l examineze.

Clatină din cap.

— Nu, face el. Pentru ce? Gândiți că bucata asta de metal ar proveni de la noi?

— Nu mă gândesc la nimic precis, îi răspund. V-am întrebat și eu așa, într-o doară...

Îi iau rondela din mână și o arăt celorlalți doi.

— N-ați văzut niciodată așa ceva?

— Niciodată...

— Bun. Nu-mi rămâne decât să-mi cer scuze... Bună seara, domnilor.

CAPITOLUL VIII
CÂND O UȘĂ ȚI SE ÎNCHIDE, AI FACE MAI BINE SĂ TE ÎNTORCI LA MAMA ACASĂ DECÂT SĂ ÎNCERCI S-O DESCHIZI

Deci, nimic pozitiv la ambasada americană.

Vizită negativă. Frații yankei n-au făcut decât să închirieze serviciile doamnei Fouex și nu lor li s-a furat discul misterios.

Trec pe la sediul poliției. Castellani numai ce a venit.

— Ai ceva noutăți? îl întreb.

Face o grimasă și-și deschide carnetul gros de jandarm.

— Germaine Fouex, citește el, măritată în 1921 cu Jean-Marie Fouex. Fără copii. La moartea surorii ei, îl ia în îngrijire pe nepotul Georges Gerfault. Văduvă din 1948... De la această dată, lucrează la ambasada Statelor Unite. Decedată joia trecută de o criză cardiacă, la domiciliul ei. Nimic particular de semnalat.

Singurul detaliu interesant e descoperirea rudeniei dintre ea și Gerfault.

— Cam sărace informații, nu? mă întreabă jalnic Castellani.

— Basta, îi spun eu ca în popor, oamenii fericiți sunt lipsiți de istorie... Cel puțin de o istorie cunoscută.

Ridic telefonul interior.

— Laboratorul?

— Da.

— Grignard?

— Da.

— San-Antonio. Ai să dai o raită pe la o anume doamnă Fouex, strada Pompe nr. 12, etajul patru, pe stânga. Femeia e moartă și apartamentul închis. Ia cu tine un lăcătuș. Vreau amprentele de pe aparatul de telefon. Numai de pe aparat și să verifici dacă nu cumva ele figurează deja în fișele voastre.

— Am înțeles.

Iată o problemă reglată. Niciodată n-am procedat atât de metodic ca în cursul acestei afaceri în care m-am băgat cu ochii închiși.

Apoi, îl sun pe Bertin.

— Fă-mi legătura cu poliția din Geneva.

— Imediat, domnule comisar.

Se scurg două minute... Soneria începe să zbârnâie.

— Aveți Geneva.

Îmi sting țigara pe jumătate consumată în călimara lui Castellani, ceea ce-l face să zâmbească strâmb.

— Alo! Puteți să-mi dați serviciul care se ocupă de crima din hotelul *Monseigneur?*Aici D.S.T.[6], Franța...

— Așteptați un moment.

Individul probabil că vrea să se informeze. Își cercetează fișele. În cele din urmă îmi spune:

— Vorbiți cu inspectorul Herman.

— Alo? apare pe fir o voce metalică.

Îl pun pe interlocutor la curent cu identitatea mea, și-i amintesc, în mare, liniile aventurii.

— S-a prezentat cineva ca să întrebe de doamna Fouex?

— Nu.

— Aveți noutăți în legătură cu telefonista din hotel?

— Cum de știți că a dispărut, mă întreabă el complet năucit.

— A fost ucisă în noaptea asta la Paris. Cineva trebuie că a luat legătură cu ea în timpul serviciului. Anchetați la

---

[6] Direcția supravegherii teritoriului, serviciu al poliției naționale care are ca misiune prevenirea acțiunilor de naturi și puni în pericol securitatea țării (n. tr.).

hotel. Telegrafiați-mi de urgență semnalmentele persoanei sau persoanelor care au discutat cu ea la hotel în timpul orelor de serviciu. Dacă rezultatul e negativ, anchetați la domiciliul ei. E urgent.

— Foarte bine, am să fac cele necesare.

— Mulțumesc.

Încă o problemă reglată. Semăn și nu-mi rămâne decât să aștept să recoltez roadele.

Ce bine mă mai exprim când îmi pun mintea la contribuție.

*
* *

Opresc mașina la colțul dintre străzile Martirilor și cel al Tour-d'Auvergne.

Fac câțiva pași în lungul trotuarului privind fațadele caselor. Intru la 10 bis. Pe geamul portăresei figurează lista locatarilor. Citesc: Georges Gerfault, etajul întâi.

Ezit s-o iau la întrebări pe portăreasă și mă hotărăsc să vizitez acest apartament înainte de toate.

Urc cele câteva trepte care se răsucesc într-o casă a scării întunecată și ajung dinaintea unei uși cu vopseaua scorojită.

Fac apel la bunele oficii ale ustensilei mele de familie. Amintiți-vă că băiatul care a pus la punct acest obiect n-a citit rețeta în „Rustica”. Era un spărgător isteț care făcuse lăcătușerie în tinerețe și care rămăsese și la bătrânețe priceput.

Cu toate astea, spre profunda mea stupoare, deși broasca a cedat presiunii sesamului, ușa refuză să se deschidă.

Atunci când acționați încuietoarea unei uși iar aceasta se încăpățânează să rămână închisă, puteți paria pe un voiaj la Lisabona cu Air France contra unui furuncul adult de ocazie că e blocată cu un zăvor pe dinăuntru. Dacă e

vorba de un zăvor tras, înseamnă că cineva e acasă și n-ar exista nici un motiv să nu-mi deschidă. Nu-i nevoie să te cheme Arhimede pentru a face acest raționament, nu?

Retrag ușor ustensila din gaura cheii și scutur inelul soneriei.

Se aude un dring-dring.

Tăcere. Trag din nou de sonerie.

Dar îmi răspunde tot tăcerea...

Aștept o clipă ciulind urechea, însă nu percep nici o foială, nici o respirație reținută. Doar tăcerea. O tăcere deasă, ca mortarul.

Cobor scara și traversez drumul pentru a mă uita la ferestrele primului etaj.

De ce oare am impresia că descopăr o siluetă în spatele perdelelor?

Ridic din umeri afectat și mă îndrept spre mașină.

Mă urc la volan și demarez. Cotesc pe prima stradă la dreapta. Opresc și, strecurându-mă pe lângă zidurile imobilului cu numărul 10 bis, mă întorc la Gerfault. Trec pe sub portal și urc scările în vârful picioarelor. Mă opresc în dreptul primului etaj și mă așez în colțul palierului ferm hotărât să aștept până la judecata de apoi, dacă e cazul.

Încep să trag dintr-o țigară; apoi o aprind pe a doua cu mucul primeia.

Un bătrânel cu barbișon trece prin fața mea și mă privește speriat.

Îi zâmbesc cordial. Dispare întrebându-se dacă e cazul să anunțe poliția sau nu. În cele din urmă, trebuie că-și spune că în vremurile noastre ar fi inoportun să chemi poliția pentru că un zdrahon de bărbat stă pe scările imobilului în care locuiești. Preferă să ridice imperceptibil din umeri.

Aprind a treia țigară, spunându-mi că mi s-a făcut serios de tot sete, când percep un zgomot în spatele ușii.

Încep să zâmbesc.

— De data asta, băiete, îmi șoptesc, e rândul tău să intri

în joc.

Ușa se mișcă, se întredeschide și apare o duduiță uluitor de frumoasă.

Dă-mi voie să-ți descriu sirena asta, merită osteneala.

E de talie mijlocie, i-ai cuprinde șoldurile cu amândouă mâinile, ceea ce n-o împiedică să aibă niște flotoare serioase și un funduleț durduliu.

E blondă, dar nu un blond spălăcit ci de culoarea grâului copt. Ochii îi sunt sălbatici, arzători; gura cărnoasă, concretizând întreaga voluptate a lumii. N-am văzut în viața mea o gură atât de senzuală. Și cu toate astea, San-Antonio are o experiență serioasă în domeniu, v-o spun eu.

Și v-o spun *because* este adevărat, mie nu-mi place să bat câmpii!

Duduiței îi trebuie o secundă și trei sferturi ca să mă descopere și atunci, rămâne blocată ca o mașină când fluxul circulației și-a făcut valiza.

Nu știe ce să facă, să intre sau să iasă.

— Bună ziua, domnișoară.

Mă ridic.

E limpede că nu intenționează să aibă nimic în comun cu mine, fie chiar și un simplu salut.

— Hai fetițo, n-o face pe zâna cea rea Carabosse. Stilul dumitale e mai curând Ondine, sau Marjolaine. Cred că ți s-a mai spus, nu?

Se zbârlește la mine.

— Ce maniere mai sunt și astea? Vă rog să mă lăsați în pace!

Și o pornește pe scară.

Dintr-un salt formidabil, sar peste rampă și mă proptesc în calea ei.

E complet descumpănită. Mă cercetează cu atenție. Chipul i îi este palid, palid ca moartea. Ai zice că ochii ei scapără scântei aurii.

— Dacă nu mă lăsați imediat să trec, am să strig.

Fac un semn de aprobare.

— Pe cine ai să strigi?

Întrebarea mea o descumpănește așa cum și gesturile mele au descumpănit-o.

— Păi... poliția, rostește ea foarte acid.

Îi arăt legitimația.

— Fii fericită, copila mea. Iată și poliția!

Își strânge buzele frumoase. Privirea ei pâlpâie de parcă ar leșina de dragoste.

— Nu înțeleg nimic, murmură tânăra.

Drăgălașa de ea se transformă cât ai zice pește. Mi-a fost dat să văd o tigroaică ultragiată, iar acum iată o fetiță model, dintr-o dată.

— De ce nu te-aș face să înțelegi? fac eu râzând. Un polițist e perfect capabil să se explice, să știi că...

Îi arăt apartamentul.

— Ne-am simți mai bine înăuntru...

Fata șovăie. Încă mai ține cheia în mână.

— Hai, deschide...

Fără să tremure, deschide. Intrăm. Ea înaintea mea, eu după ea. În acel moment observ că ține sub braț, ceva învelit în hârtie de ziar.

Un obiect foarte mic...

Apartamentul lui Gerfault nu e mare, un antreu, o bucătărie și o cameră. Toate murdare, părăginite, cu sticle goale pe lângă pereți, fotografii cu dedicații ale actorilor, panoplii de pipe...

— Ce doriți? mă întreabă zeița blondă.

— Să aflu niște lucruri, îi spun; nouă polițiști din zece sunt la fel ca mine...

— În acest caz, de ce nu mi-ați trimis o convocare?

— Din mai multe considerente, dintre care principalul este că nu te cunoșteam acum patru minute... Altminteri, ar fi fost păcat, adaug eu.

Tânăra nu reacționează.

— Numele? o întreb.

Tace.

— Cum se explică acest mutism? Preferi să mergem într-o sală anonimă a unui birou de polițist?

— Cu ce drept?

Nu-i dau timp să termine...

— Să lăsăm baltă cursurile de instrucție civică, îngerașule. Dreptul e un cuvânt utilizat de avocați. Te întreb cum te cheamă... e nevoie de un început pentru orice conversație, mă înțelegi?

Își lasă capul în jos.

— Ai putea să-mi spui, insist eu, sunt un băiat discret, dacă ai prenumele de Gertrude; îți jur că n-am să mai zic la nimeni.

Brusc, are reacția cea mai neașteptată pentru o fată de clasa ei.

Începe să bocească, dar să bocească precum o călugăriță. Hohotește, plânge cu sughițuri.

Am rămas mască.

— Hai, hai, copila mea, ce ți s-a întâmplat...

Lacrimile i s-au și uscat.

— Doar nu te mănânc, continuu eu.

Și, în sinea mea, regret, pentru că fata asta are efectul unei băuturi aperitive, îmi deschide apetitul și încă cum!

— Șterge-ți repede lacrimile astea frumoase! îi ordon eu.

Suspinând ca o nefericită își deschide poșeta. Mă uit la ea cu drag atât e de grațioasă.

Cu un surâs pofticios pe buze. Apoi îmi piere imediat cheful. Din poșeta copilei bubuie o detonație. Simt în piept o durere delicată. Văd că poșeta îi este găurită. Și că din ea iese fum... Bolborosesc cu o voce pe care mirat, o găsesc cleioasă.

— Idiotule!

Eu sunt cel care mă califc astfel.

— Idiotule, Neghiobule!... Nătărăule...

Scrâșnesc din dinți.

Ea, ea se uită la mine fix. Am impresia că se apropie și se depărtează alternativ.

Ar trebui să-mi scot revolverul și să-i zbor creierii, dar nici măcar nu încerc, fiindcă știu că orice mișcare îmi este interzisă. Nu mai pot... Nu mai...

Oh! Dumnezeule, toate încep să se învârtească...

Duduia se clatină... O să cadă și o să-și spargă capul, pe cuvânt...

Eu... Adio prieteni!

PARTEA A DOUA

CAPITOLUL IX
E MAI INDICAT SĂ AI ÎN DREPTUL INIMII UN PORTOFEL DECÂT O DEMOAZELĂ

Dacă luați metroul pe linia Vincennes, vă simțiți brusc deconcertat la sosirea în stația Bastilia când dați de lumina zilei. Realizați brusc că această obișnuire cu noaptea nu-i decât o falsă obișnuire. Vă deschideți la lumina zilei ca o floare (deși aveți cel mai splendid cap de imbecil care s-a plimbat vreodată în capătul unui gât de om) și vă simțiți eliberat de o vagă angoasă, apoi, o dată stația depășită, metroul, ca o monstruoasă șopârlă bubuitoare, plonjează din nou în vizuina lui.

Un fenomen de acest gen se produce și cu mine. Cu diferența că stațiile Bastilia sunt cu duiumul și se succed în mare viteză, creând un șir de puncte luminoase și întunecoase...

Apoi, totul se tasează; în loc să mă reintegrez în noapte, mă instalez în zi.

Încerc să respir și realizez că faptul e de domeniul lucrurilor posibile.

Atunci? N-am murit?

S-ar părea că nu...

Iată o noutate bună. Dar poate că nu-i decât o amânare?

Nu îndrăznesc să cred în norocul meu. Mă pipăi. Mă aștept să-mi bag mâna într-o baltă de sânge. Când colo, nimic!

Ce să însemne toate astea? Dumnezeule mare, totuși am primit în piept un glonț de 6,35 și de la mică distanță, nu?

De altfel, o durere cumplită îmi fâșâie pieptul. Mă uit la

haină: chiar în dreptul inimii e o gaură...

Îmi deschei vestonul. Cămașa n-are nimic. O clipă. Am impresia că visez.

Există oare minuni?

În general, paraliticilor li se întâmplă... Dar nu polițiștilor. Nu unui bătăuș ca San-Antonio!

Și, fiindcă sunt puțin cam sceptic în privința miracolelor, caut explicația acestui nou mister și-l găsesc mai repede decât pe celălalt, pe cel mare.

Glonțul, bine direcționat, trebuia în mod fatal să-mi perforeze inima, numai că, bărbații au deprins obiceiul de o bună bucată de vreme să poarte portofelul în dreptul inimii. Iar în al meu se află un calendar mic oferit de o firmă de băuturi spirtoase.

Acest calendar a format un blindaj și a împiedicat glonțul să intre în carne, dar nu i-a diminuat, evident, violența. Plumbul a avut doar efectul unei teribile lovituri de pumn trasă în inimă, provocându-mi această sincopă. Dacă nu credeți în eficacitatea îngerului meu păzitor după toate astea, puteți da înapoi librarului romanul și să-l schimbați pe o carte de bucate.

Mă ridic, dar mă clatin pe picioare.

Respir totuși cu dificultate... Și încă cum! Am impresia că am înghițit o traversă de cale ferată. Cum zicea unul: mă jenează când râd.

Mă las pe divanul lui Gerfault; plin de nenumărate animăluțe din pluș, răvășite, de un sinistru galben-albumină.

Îmi sprijin spatele de o pernă și aștept un moment să-mi treacă răul. Fac din priviri înconjurul camerei. Zăresc ceea ce caut, respectiv o sticlă de rachiu. Rețineți că rachiul nu-i slăbiciunea mea, dar simt o asemenea nevoie de alcool că aș bea și apă de colonie.

Gemând, întind mâna. Apuc sticla așezată pe un raft și mi-o potrivesc la orificiul pe care bunul Dumnezeu - atât de prevăzător - mi l-a perforat sub nas din precauție.

Pentru început, mă face să tușesc rău de tot și-s gata să leșin din nou... dar, imediat după aceea, simt biciuirea speratã...

Îmi deschei cămașa și-mi masez ușor avanscena. Mai trag un gât de rachiu... De data asta nu mai tușesc.

Bun, pot să-mi reiau firul ocupațiilor. Ca să mă debarasez de sticla cu tărie, o pun pe o tavă și descopăr atunci o mică pată neagră. Această pată neagră e constituită din hârtie carbonizată.

Aș paria indiferent pe ce contra a orice altceva că fetița care se amuză găurindu-și poșeta și vestoanele polițiștilor a venit la sinucigașul de la Geneva pentru a recupera de aici hârtii compromițătoare pentru fundul ei. Când am sosit eu, tipa opera. Atunci, pentru mai multă securitate, a ars documentele înainte de a pleca. Cine este fetișoara asta? Să fie cea care a telefonat la hotelul *Monseigneur* acum două nopți?

Hotărât lucru, treburile nu se elucidează deloc. Această afacere devine chiar din ce în ce mai opacă.

Dacă fata a ars niște hârtii, faptul dovedește că nu a mai rămas nimic interesant de aflat...

Ca să-mi liniștesc conștiința, fac un tur prin cambuză, după care îmi iau picioarele la spinare, ceea ce este într-adevăr un mod de a vorbi.

*
* *

O dată ieșit în aer liber, dacă mă cunoașteți puțin, trebuie să nu aveți nici o îndoială că prima mea grijă e să deschid ușa unei cârciumioare și să comand ceva cu adevărat serios...

Golesc unul după altul două sau trei pahare de whisky, și-mi bag mâna în buzunar pentru a-mi achita orgia. Fac atunci o curioasă constatare: discul de metal pe care-l păstram a dispărut.

Dar el nu a dispărut ca o farfurie zburătoare, miss Pistolet e cea care mi l-a subtilizat, fiindcă îmi amintesc perfect că m-am jucat cu el câtă vreme am așteptat pe scară...

A avut curajul să mă percheziționeze după ce mi-a administrat un plumb în piept! Iată o păpușică rece peste tot dar curajoasă. Mă simt brusc ca un tip în pielea goală în mijlocul Galeriilor Lafayette! Acest disc devenise în ultimele zile rațiunea vieții mele. El simboliza misterul în mijlocul căruia plutesc.

Acum, am o probă în plus privind valoarea acestui disc, iar curiozitatea mea capătă proporții anormale. E atât de enormă că, în cazul în care Barnum[7] ar fi aflat de ea, ar fi dorit cu orice preț s-o cumpere pentru a o pune într-o colivie de sticlă.

Am atâtea „de ce”-uri în cap că aș putea planta un câmp întreg, mare cât regiunea Camargue. O afacere atât de obscură ca cea de față n-am mai întâlnit până acum!

Furios, arunc o bancnotă grasă pe tejghea și mă întorc la mașină. Pentru că sunt în Montmartre am să dau o raită pe la restaurantul de pe strada Lepic, unde a început toată daravera asta.

Localul „La Perlouze” e gol la această oră; cel puțin în ceea ce privește clienții, fiindcă personalul se agită așternând mesele.

Îl văd pe chelnerul care ne-a servit la cheful lui Bérurier.

— Salut, amice, îi zic; mă recunoști?

Mă măsoară din cap până în picioare.

— Sigur că da, acum vreo două zile... Dumneavoastră ați plecat de la masă fără un la revedere; prietenii au fost foarte supărați...

Scot din buzunar fotografia lui Gerfault.

— L-ai mai văzut pe tipul ăsta?

Știe că sunt de la poliție și se grăbește să mă informeze.

---

[7] *Barnum* (1810-1891) - impresar și antreprenor american de spectacole (n. tr.).

— Da... A venit să mănânce aici de câteva ori.

— Îi cunoști numele?

— Nu. Dacă l-am văzut în total de trei ori... Sau de patru...

— Venea singur?

— Nu. Era cu o tipesă. O fată foarte frumoasă, bine făcută cum rar găsești...

Chelnerul trebuie că-i un mare fustangiu pentru că se lansează într-o descriere entuziastă a fetei în chestiune. Dar eu nu-i împărtășesc încântarea fiindcă, din portretul pe care mi-l face, o recunosc pe duduia cu revolverul.

— Aha... Și întotdeauna a venit împreună cu ea?

— Da. Ah! nu... Mai puțin ultima oară când a fost aici... Era...

Tresare.

— Dar asta a fost acum două zile, când petreceați împreună cu prietenii dumneavoastră... nu l-ați remarcat?

Nu-i răspund la întrebare. În această privință fac un complex de polițist, căruia nu-i place să fie interogat atunci când interoghează, nici când cineva își suflă nasul în timp ce el vorbește.

— Cu cine era în ziua aceea?

— Cu un bărbat.

— Cum arăta bărbatul acela?

— Unul voinic... Tânăr, cu o parte a capului rasă, fiindcă probabil suferise o operație... Să știți că nu m-am prea uitat la el...

„Stăteau la masa mică din fund, acolo, da, a patra. Curios lucru, dar toată lumea s-a eschivat în ziua aceea, pentru că amicul lui a ieșit pentru un moment. Când s-a întors, domnul din fotografie dispăruse... Lăsase o hârtie de cinci franci pa carafă... L-am văzut coborând la toaletă. Dar nu-mi mai reamintesc să fi revenit, de altfel, noi suntem așa de aglomerați...”

Mă prind de nas.

— Și zici că amicul lui s-a întors?

— Da.

— Ce-a făcut?

— A părut surprins și s-a uitat la stânga și la dreapta.

M-a întrebat: „Prietenul meu nu-i aici?”

I-am răspuns că trebuie să fie la toaletă. A așteptat un moment. Pe urmă a coborât să verifice. S-a întors în fugă, a ieșit grăbit în stradă și s-a îndreptat spre o mașină care staționa. A vorbit cu șoferul. Iar a intrat în local și a mai așteptat puțin... După care a plecat...

— O.K., mulțumesc.

Înainte să dispar îi dau un bacșiș. Ceea ce mi-a spus el mi-a furnizat cel puțin un indiciu: Gerfault s-a deghizat în femeie pentru a scăpa de cel cu care era la masă. Sau mai curând nu, el nu voia să scape de acesta, fiindcă i-ar fi fost ușor, însoțitorul lui absentând o bună bucată de vreme. Pe celălalt a vrut să-l păcălească: pe cel care aștepta la volanul mașinii. Poate i se întinsese o cursă? Numai că el a aflat și a prevăzut remediul. Da, simt că iau foc...

Gerfault, care era actor, a uzat de o deformație actoricească pentru a da bir cu fugiții; imediat s-a gândit la ceva teatral: o deghizare...

*
* *

Mă doare pieptul de parcă aș avea o lampă de sudat îndreptată spre inimă.

Trec pe la un prieten de-al meu care e farmacist.

E un băiat de treabă cu care îmi făceam de cap cheltuind banii de buzunar pe când eram pe băncile liceului.

Ține o farmacie în cartierul Saint-Lega.

— Ei! exclamă el, oprindu-se din amestecat ceva într-un creuzet, iată-l și pe superman numărul unu! Ultima emisie de sticleți pusă în circulație... Încă n-ai murit?

Îl îmbrățișez.

— Nu mă face să râd, îi spun, că mă doare inima.

Îi torn niște baliverne, un roman în toată regula, cum că am căzut pe o piatră și ea m-a lovit în piept.

Se uită la mine.

— Ciudată piatră, trebuie că era încinsă rău de tot de ți-a ars vestonul în felul ăsta, și teribil de ascuțită ca să-l perforeze cu atâta precizie.

În loc de răspuns îi arăt portofelul cu glonțul înfipt în el.

Scutură din cap și nu-i vine a crede.

— Probabil că găsești în fiecare dimineață un trifoi cu patru foi de ești așa de băftos, nu?

Mă examinează mai îndeaproape.

— Urât traumatism; dar știu că n-ai să faci ce-am să-ți spun, dacă am să-ți spun... Presupun că vrei doar o injecție, acolo, ca să te calmeze?

— Nu-ți poate ascunde omul nimic, dragul meu.

— Ai mult de lucru?

— Ce să mai vorbim! Dacă ai rămas pe jantă n-ai decât să-mi spui... Ți-aș găsi o ocupație.

Îmi injectează ceva acolo care, în două secunde, îmi ia durerea.

— Sunt unii oameni care au norocul să posede un portofel blindat, îmi spune el.

Și adaugă:

— Totuși, între două tiruri de baraj, ar trebui să faci o radiografie ca să vezi dacă n-ai vreo coastă ruptă.

Ridic din umeri.

— Când e vorba de fracturi, ele mă cunosc, fii convins, afirm eu.

— Știu: au început de la cap.

Îi trag un pumn care-l proiectează printre borcanele lui, iar eu îmi fac valiza surâzător și proaspăt ca un torent!

La atac! Ce-ar fi să joc și eu la fel de dur?

CAPITOLUL X
UN DOMN BINE CARE BEA VICHY-FRAISE...

Mă reîntorc la poliție pentru a colecționa diferitele informații pe care le-am cerut.

Aflu din capul locului că am primit o telegramă de la Geneva. Ea glăsuiește textual cele ce urmează (Puneți-vă bicicletele, prieteni, dacă nu stați bine cu vederea.):

Poliția din Geneva către Comisarul San-Antonio, Paris.

Două persoane au întrebat de doamna Fouex la hotelul Monseigneur: un bărbat tânăr, blond, îmbrăcat elegant și un altul foarte corpolent cu partea dreaptă a craniului rasă, probabil ca urmare a unui accident. Cei doi bărbați, sosiți la un interval de câteva ore, au luat și unul și altul câte o cameră, dar aproape că n-au stat deloc în ele.

Bărbatul cu craniul ras a chestionat mult personalul. I-am regăsit urma în casa locuită de telefonistă.

Nu mai avem informații despre ei. N-au completat fișele când au plecat.

Citesc mesajul de vreo două trei ori. Dacă nu mi-au paralizat celulele cenușii, trebuie să conchid că cei doi bărbați urmăreau același scop fără să se cunoască; și unul și celălalt au luat o cameră la *Monseigneur,* pur și simplu pentru a fi în apropierea camerei în care s-a consumat drama, ca s-o poată percheziționa. Că unul dintre ei,

faimosul cap ras, era mai descurcăreț ca celălalt, pentru că el a anchetat personalul și s-a gândit s-o ia la întrebări pe telefonista de noapte. Cu siguranță el e acela care a adus-o în Franța în speranța să mă identifice... Deci „Craniul ras” este asasinul tinerei și era gata gata să fie și al meu cu aceeași ocazie.

Aici am ajuns cu reflecțiile când mă chemă șeful.

Urc la el. Îi relatez urmarea aventurilor mele, după care îmi închid gura pentru a-i lăsa timp să asimileze toate astea.

Cum era de prevăzut, își masează ceainicul și trage de manșete. Pare îngrijorat.

— Băiete, îmi spune, zău așa, cred că ar trebui să ai grijă.

— De ce anume, șefu'?

— De sănătatea dumitale.

— Fiți fără teamă: casc bine ochii...

— Să-i căști pe amândoi cât timp te ocupi de această anchetă. Am impresia că ai călcat într-un viespar... Am fost niște stupizi că n-am pus discul ăsta într-un loc sigur; fără nici o îndoială, el este cheia dramei...

Faptul că e alături de mine îmi merge drept la inimă.

Boss-ul n-are obiceiul să se asocieze prostiilor comise de subordonații lui. Dar dacă se implică e o dovadă că se consideră și el culpabil... Estimează că n-a procedat cu discernământ când m-a lăsat să port după mine blestematul ăla de disc.

Mă simt puțin încurcat.

— Așa e, șefu', e o prostie... Dar sper să-mi iau revanșa. De la plecare suport efectele produse de alții fără a putea riposta. Mă mulțumesc s-o fac pe câinele de vânătoare, or, nu-i asta latura mea forte.

— Ce-i drept, încuviințează el, dumneata aparții mai curând genului bizar...

Oftează...

— Tot ce putem face deocamdată, este să difuzăm

portretul robot al femeii care a tras în dumneata și cel al bărbatului cu craniul parțial ras... Să sperăm că vom obține rezultatele...

— Șansele nu-s prea mari, șefu'... Fără fotografii, să nu ne așteptăm la mare lucru în privința asta.

E de acord.

— Ai obținut rezultatul amprentelor de la această madam Fouex?

— Tocmai mă duceam să întreb la laborator...

Boss-ul apasă pe un buton. Plantonul apare imediat. Cum de-o fi cu putință o asemenea promptitudine!

Îi spune două cuvinte, nu trei: două! Plantonul se evacuează.

Cât să numeri până la douăzeci și tipul pe care l-am însărcinat să ia amprentele se anunță.

Îmi dau seama de pe acum care-i rezultatul; mai negativ nici nu se putea.

— Nici o amprentă, declară el, aparatul de telefon era absolut virgin...

— Să fi purtat femeia mânuși?

— Nu, până și mănușile lasă o amprentă pe ebonită.

— Ceea ce înseamnă că aparatul a fost șters?

— Da.

Ne uităm unul la altul, șeful cel mare și cu mine. Schimbăm grimase de dezgust.

— Afacerea se prezintă prost, declar eu. Toți acești indivizi care răsar din umbră sau din apartamente goale încep să mă scoată din sărite…

— Să așteptăm, propune filozofic șeful. Hazardul e cel mai bun auxiliar al nostru...

După ce am ieșit din biroul imperial, m-am dus să dau peste cap un păhărel la braseria obișnuită. Patronul e pe cale să rezolve cuvintele încrucișate din *Parisien Libéré.*

Mă întreabă dacă știu un cuvânt format din zece litere care să însemne: bea-fără-să-i-fie-sete.

Îi răspund că San-Antonio îmi pare să se potrivească

foarte bine. Începe să râdă, dar imediat își reintegrează *self-respectability.* Decide că respectivul cuvânt trebuie să fie: dromaderul.

Se potrivește perfect pe verticală, iar în ce privește orizontala, aceasta îi deschide orizonturi noi. Atunci, cu atât mai bine.

Mă las pe o banchetă și-i cer chelneriței să-mi aducă un biberon plin.

Fata apare cu o sticlă de vin alb sub braț.

— Parcă n-ați fi tocmai în formă, domnule comisar? remarcă ea.

Îi spun că am primit foaia cu impozitele în dimineața asta. E destul de multă lume în jur. La o masă vecină, stă un domn cum nu se poate mai șic, care soarbe dintr-un Vichy-fraise cu aerul de a se întreba ce caută el în bistroul ăsta plin de curcani în loc să biberoneze la *Cintra,* cum o face în mod obișnuit.

La un moment dat, privirile noastre se întâlnesc. Îmi surâde ca abatele Jouvence.

N-am încredere, din instinct, în oamenii pe care nu-i cunosc și totuși îmi zâmbesc, fiindcă mă tem să nu fie niște pederești. Ori de câte ori asemenea persoane mi-au declarat că sunt genul lor de frumusețe, le-am adus portretul într-un asemenea hal, că n-ar mai fi putut să-l vândă nici la talcioc.

Îmi întorc privirea și mă las absorbit de paharul meu, după ce i-am absorbit conținutul.

Aud un foșnet în preajma mea. E vecinul care se apropie. Simt că are să-și înghită o parte a claviaturii cât de curând.

Mi se adresează cu o voce foarte calmă, foarte studiată:

— Vă rog să mă scuzați...

Mă întorc fără grabă și-mi înfig ochii într-ai lui într-un mod puțin promițător.

— Ce doriți?

Atitudinea mea puțin binevoitoare nu-l descurajează.

— Cred că am înțeles bine că dumneavoastră sunteți

celebrul comisar San-Antonio.

Chiar dacă ai fi un polițist blazat, o lingușire e întotdeauna o plăcere. E omenesc, nu?

— Într-adevăr, ce-aș putea face pentru dumneavoastră?

Tipul oftează...

— Poate că eu aș putea face ceva pentru dumneavoastră!

— Imposibil!

— Nu se știe niciodată?

— Aflați că nu-s deloc tare la ghicitori, îi spun, nu s-ar putea să vorbiți ceva mai limpede?

Face un semn de încuviințare...

— Desigur...

— Atunci?

— Dumneavoastră sunteți cel care se ocupă de afacerea din Geneva, nu-i așa?

— Cum de sunteți în temă cu toate astea?

Nu-mi răspunde. Un zâmbet mic, ciudat i se întinde pe buzele subțiri.

Îl iau pe individ la bani mărunți. Poate avea cam cincizeci de ani. Părul cărunt, sare cu piper, mai multă sare. Fața lui e îngrijorată. Ochii bătând în albastru strălucesc de inteligență.

E îmbrăcat foarte îngrijit.

— Poate că aș putea să vă comunic lucruri interesante, domnule comisar...

— Cine sunteți dumneavoastră?

— Un nume înseamnă așa de puțin... Sunt convins că al meu n-o să vă spună nimic...

— Dați-i drumul, vă ascult.

— Nu aici.

— Vreți să veniți în biroul meu?

— Nici pomeneală...

— Atunci?

— Atunci, urmați-mă... Am să vă conduc într-un loc pitoresc.

— Serios?

— Da. Dacă vă e frică nu văd nici un inconvenient să fiți însoțit de cineva.

Pe cuvântul meu tipul mă ia drept fată-mare. Îmi mângâi pistolul.

— Eu și revolverul meu nu ne temem de nimic cât timp suntem împreună! îi spun.

CAPITOLUL XI
NU-I NEVOIE SĂ CUMPERI UN BILET DE LA COMPANIA COOK PENTRU A PLECA ÎN CROAZIERĂ

Părăsim braseria.

Un soare înfrigurat se târâie pe trotuare. În aer plutește ceva înțepător și bizar.

— Să luăm un taxi, propune mentorul meu.

— N-are rost, sunt cu mașina.

Nu emite nici o obiecție. Urcă alături de mine.

— Încotro mergem?

— Luați-o pe Champs-Elysées până la Place de l'Etoile... Apoi, intrați pe strada Foch... continuați drumul prin pădure pentru a ieși la Sena în dreptul podului Saint-Cloud...

— Foarte bine.

În vreme ce conduc, mă convoc pentru o trecere în revistă a detaliilor.

E foarte evident că tipul ăsta mă pândea în braserie. Nu căuta decât o ocazie ca să intre în legătură cu mine.

Ce scop urmărește?

Dacă dorește să mă informeze în legătură cu afacerea de la Geneva, înseamnă că știe el ceva, să fim logici, altminteri să ne ducem și să ne spălăm pe picioare.

Dacă știe ceva, e o dovadă că, mai mult sau mai puțin, e amestecat în această afacere, care ne preocupă atât de mult.

Și atunci, ce interes să aibă ca să-l pună în temă pe un polițist? Ce poate spera să obțină de la el?

Nimic bun.

Dacă nu cumva urmărește un scop obscur, cum ar fi, de exemplu, răzbunarea.

Dar numai indivizii din lumea interlopă se răzbună! Or, el, dacă ar fi să mă raportez la cunoștințele mele morfologice, ar fi mai curând duce de Patagonia...

În fine, să deschidem ochii și să așteptăm urmarea evenimentelor. Așa zicea și șeful cu mai puțin de un sfert de oră în urmă: polițiștii au un ajutor de prima mână, dacă pot să-mi permit acest gen de exprimare (și nu văd nici un imbecil care m-ar putea refuza!), în hazard.

Iar omul meu cu părul cărunt e hazardul însuși.

Sunt înclinat mai curând să-l găsesc simpatic.

Urmez itinerariul trasat de el. Înconjur Arcul de Triumf, și o apuc pe aleea din pădure. Soarele le-a scos din casă pe toate târfulițele din sector care vin să facă aici un racolaj motorizat. Luate în ansamblu sunt destul de drăguțe; dar ar trebui să fii ultimul dintre perverși să ai de-a face cu ele când universul e plin de fetițe care nu așteaptă decât să se ridice în al nouălea cer cu un băiat cunoscător în materie...

Trecem prin dreptul morii de vânt din Longchamp.

Copacii roiesc de păsărele. Iată și Sena...

Vecinul meu n-a scos o vorbă. Stă sprijinit de banchetă, pierdut în meditații spectaculoase.

— Și atunci? îl întreb. Care-i programul?

— Mergeți în lungul Senei, fără viteză, am să vă spun când va trebui să opriți.

Încep să rulez ca un taxi care vânează clienți.

— Stop! rostește el brusc.

Frânez.

Bărbatul cu părul cărunt se întoarce spre mine.

— Iată-ne gata să trecem la treabă, declară el.

— Aha... Țin să vă spun două cuvinte. Nu obișnuiesc, dar absolut deloc, să-l urmez pe primul venit. Când e vorba de o femeie nu zic ba, mai ales dacă are o caroserie convenabilă, dar în nici un caz un bărbat! Vă invit să mă luminați despre ce e vorba, altminteri sunt capabil să vă

arestez sub primul pretext care mi-ar trece prin cap, ați înțeles?

Nici nu se sinchisește. Indiferența lui mă exasperează, dar în același timp îmi și impune.

— Domnule comisar, îmi spune el pe un ton de reproș. Domnule comisar, vă înțeleg perfect resentimentul și nervozitatea. Totuși, vă rog să luați în considerație un lucru: cineva care aduce poliției elemente interesante asupra unei afaceri, nu ține să se exteriorizeze prea mult. În general, nu se manifestă decât pentru a spune esențialul. Esențialul pentru noi e de a vă conduce până aici și de a vă arăta șlepul vopsit în gri, care e ancorat acolo.

Mă aplec și zăresc, efectiv, mai multe șlepuri dintre care unul e vopsit în culoarea indicată de el.

— La bord nu e nimeni, declară individul care mă însoțește. E pustiu, dar eu sunt sigur că examinarea acestei ambarcațiuni ar fi extrem de instructivă pentru un om ca dumneavoastră...

Deschide portiera dinspre el. Coboară, își ridică pălăria și, fiindcă un taxi trece prin apropiere, îi face semn.

Mă uit la el cum urcă în mașină. N-am timp să fac nici un gest. Toate astea s-au petrecut foarte repede și într-un mod... cum să spun? Logic! Nici nu mi-a trecut prin cap să intervin... Mă mulțumesc doar să-mi notez în minte numărul taxiului...

Mă decid să-mi părăsesc trotineta... Mă învăluie un soi de toropeală dulce. Mă aflu în starea unui îndrăgostit ce-și vede puicuța așteptând la locul stabilit pentru întâlnire și care întârzie deliberat momentul îmbrățișării...

Șlepul ăsta e un mister.

Chiar dacă ar fi un șlep fără probleme. A servit drept pretext unui om pentru a mă atrage într-un punct foarte bine definit din Paris.

Mă uit la el. Într-adevăr, la bord nu se manifestă nici un semn de viață. Șlepul odihnește pe apa cenușie ca un

trunchi mare de copac. O pasarelă îl leagă de mal. Ușa mică de pe punte e închisă. Coșul scurt nu scoate fum...

E o cisternă. Numele ei stă scris în caractere fantezi la pupă: *Hercule.*

Destul de pretențios pentru un șlep banal...

În cele din urmă, mă hotărăsc să trec la acțiune. Cobor din mașină și o iau pe terasamentul care duce spre mal.

Apa clipocește ușor. Pornesc pe scândura flexibilă și ajung la bord fără probleme. Împing cu piciorul ușa cambuzei. O scară abruptă...

Îmi scot revolverul. E un gest care se impune când pui piciorul într-un loc necunoscut.

Ca să-mi fac datoria, strig:

— Hola! E cineva pe aici?

Dar nimic nu mișcă...

Nu aud decât clipocitul blând al apei care se lovește de coca vasului.

Cobor treptele scării și pun piciorul în habitaclu. Acesta se compune dintr-o bucătărie-sufragerie foarte cochetă, cu mobile vopsite, obiecte din aramă bine lustruite și un dormitor prevăzut cu două cușete.

Totul e ordonat și nu prezintă nimic insolit.

Din ce în ce mai mult, am impresia că tipul cu părul sare și piper și-a bătut joc de mine. Brusc, aud o bufnitură surdă. Mă răsucesc pe călcâie cu revolverul gata să distribuie concesiuni pentru veșnicie.

Nimic...

Intru în sufragerie... E pustie și liniștită.

Mă întorc la scara abruptă, și atunci înțeleg de unde a venit zgomotul care m-a făcut să sar în sus: vântul a închis ușa ce lăsa lumina să treacă...

Zâmbesc... Urc în viteză treptele... Nu mai zâmbesc.

Nu mai zâmbesc pentru că misiunea unei uși cu zăbrele e să lase lumina să treacă, pe când asta nu lasă să treacă nimic.

Pentru rațiunea primordială că o placă de fier, pe care

am remarcat-o în trecere la sosire, a fost fixată pe deasupra ușii, blocând-o.

Încerc să deschid... Zadarnic.

Izbesc cu piciorul, cu umărul... Nici nu clintește...

— Ca un șobolan. Dumnezeule! îmi șoptesc. Ca un șobolan! M-am lăsat dus de mână într-o capcană... Mi s-a trecut pe sub nas o bucată de mister și, cu capul între umeri, am dat năvală în cursă...

Alerg la hublou. Descopăr atunci că-i prevăzut cu un geam de cel puțin zece centimetri grosime și că-i ținut închis prin niște nituri enorme...

Țintesc țeava revolverului în mijlocul geamului gros și apăs pe trăgaci.

Glonțul plesnește sec și ricoșează în cabină. Geamul n-are nici măcar o zgârietură...

Am încurcat-o urât de tot.

Dar, fir-ar al naibii, pentru ce toată mascarada asta! Dacă indivizii ăștia îmi voiau pielea le-ar fi fost mai simplu să mă lichideze la un colț de stradă în loc să facă o asemenea punere în scenă!

Mai curând o punere în Sena!

Mereu cu jocul de cuvinte pe buze, așa precum vedeți...

Și totuși, n-am deloc chef să mă râd. Degetul meu mic, isteț foc, îmi șoptește că în curând mă paște un pericol serios.

Oamenii care capturează un polițist au întotdeauna gânduri murdare în tărtăcuță...

Tresar dintr-o dată când aud un sforăit și-mi dau seama că vasul s-a pus în mișcare.

Sforăitul nu-i altceva decât bu-bu-bu-buitul unui motor de șlep. Am ridicat ancora...

Asta-i răpire curată... Am căzut în plasă de parcă aș fi fost fiica regelui oțelului sau un diplomat englez...

La mijloc e vorba de un *business*!

*

* *

Tot ce pot face e să privesc prin hublou peisajul care defilează cu o încetineală incredibilă. Constat că mergem în aval. Malurile vesele ale Senei se derulează ca pe un ecran, trecem pe sub poduri pe care le identific pe măsură ce înaintăm. De aici ai o optică ciudată. E pentru prima oară că merg în josul fluviului. Toate meandrele astea, e genul de croazieră care mi-a displăcut întotdeauna.

Vă rog să mă credeți că încerci o ciudată impresie când te simți dus pe firul apei, ca în vorba cântecului, de niște necunoscuți pe care nu i-ai văzut la față, spre un loc a cărui destinație n-o cunoști.

Ia stai puțin! Sena n-o fi Oceanul Pacific... N-o să mă care așa zile și zile întregi...

Răpitorii mei se vor hotărî în cele din urmă să-mi spună ce-au în cap!

Mă întind pe una dintre cușete, cu revolverul în mână.

Zgomotul regulat al motorului asociat cu trepidațiile ajung până la urmă să mă adoarmă.

Fie ce-o fi.

Cum zicea Jules, vărul lui Bérurier.

CAPITOLUL XII
ÎN FINE, ȘI CONVERSAȚIE

Mă trezește tăcerea.

E lucru cunoscut: dacă adormi în mijlocul unui zgomot, iar acest zgomot încetează, îți piere somnul.

Mă frec la ochi.

E aproape miezul nopții și șlepul s-a imobilizat.

Oricât m-aș uita în jur, nu-i chip să descopăr repere precise.

Îmi fac un calcul rapid... Am navigat timp de vreo șase sau șapte ore. Cu viteza cu care am mers, probabil că am ajuns prin împrejurimile localității Sartrouville... O mizerie pe șosea! Un sfert de oră de Paris cu trenul, dar o croazieră pe Sena.

Mi-e foame și am o dispoziție masacrantă.

Masacrant e de altfel cuvântul potrivit. Pentru că sunt decis să mă folosesc de unealta mea de găurit carne împotriva primului biped care mi s-ar arăta, fiindcă presupun că răpitorii mei se vor manifesta până la urmă. Și se manifestă, dar într-o manieră cu totul neașteptată. Începe să zbârnâie o sonerie ascuțită.

Caut să văd de unde vine. Nu zăresc nimic și totuși nu-s nebun, aici în cambuză răsună.

Mă conduc după ureche și în cele din urmă deschid un dulăpior amenajat în perete. Înăuntru se află un comet acustic și o sonerie. Ridic cornetul acustic. Soneria se oprește instantaneu ca și când ar fi vorba de un telefon obișnuit.

O voce mă întreabă:

— Mă auziți, domnule comisar?

Bombăn ceva vag, dar totuși afirmativ.

— Bine, face vocea. Ați avut destul timp să înțelegeți că sunteți în puterea noastră...

Nu răspund nimic. Există evidențe care n-au nevoie de comentarii.

— Nu-i așa? insistă vocea.

— Și ce-i cu asta?

— Probabil simțiți dorința să vorbiți cu cineva. Nu vrem decât să ne întreținem cu dumneavoastră. De altfel, pentru asta vă și aflați aici...

Tac.

— Mă auziți?

— Sunt suspendat de pâlnia dumitale, domnule Fantômas.

Râde scurt, nervos.

— Eram convins.

— De ce nu te arăți dacă vrei să stăm de vorbă? Îmi place să-mi privesc în față interlocutorii.

— Și noi la fel, domnule comisar.

Un hohot de râs acru.

— Numai că noi preferăm să privim niște oameni care n-au un pistol la dispoziție.

„Nimic mai neplăcut ca ochiul negru al unui revolver, cred că sunteți de aceeași părere...”

— Personal, da.

— În acest caz urmăriți bine ce am să vă spun: vă luați arma și o strecurați prin deschiderea dintre ușă și placa de blindaj, astfel încât să cadă între ele, înțelegeți?

— Înțeleg...

— Atunci treceți la treabă!

Un zgomot brutal îmi vătămează timpanul.

Mă uit în jurul meu. Văd în dulăpior un flacon mic, plat, conținând ulei de parafină. Îl iau și mă duc să-l strecor prin fanta ușii. Apoi, mă lipesc alături, cu pistolul în mână. Presupun că indivizii vor auzi obiectul căzând. La auzul zgomotului produs de flacon, măcar vor întredeschide ușa

blindată pentru a verifica dacă într-adevăr revolverul e cel pe care l-am aruncat.

Dacă sunt destul de isteț, am să trag imediat. E foarte probabil, de asemeni, ca zebrele astea să nu fie în bătaia armei, dar, în liniștea nopții o împușcătură nu poate trece neobservată.

Aștept... Dar nimic nu se întâmplă lângă ușă. Soneria telefonului răsună din nou.

Ezit să mă duc. Cum ea continuă, mă decid...

— Gata, s-a făcut! Ce mai vrei? Să-mi strecor și capul prin deschizătura ușii?

În timp ce spun toate astea, aud un zgomot ușor și atunci înțeleg că băieții ăștia n-au tărâțe în cap.

M-au fentat, și încă cum!

Trucul lor a fost simplu: au așteptat să ridic telefonul de bord pentru a verifica dacă mi-am aruncat arma.

Un minut mai târziu o voce în spune:

— Nu-i frumos din partea dumneavoastră să încercați să abuzați de noi, domnule comisar. Ne luați drept niște imbecili și nu faceți bine... Dacă procedați în felul ăsta, vom utiliza alte mijloace... Vă spun pentru ultima oară, mergeți și aruncați revolverul, după care reveniți imediat să vorbiți cu mine... Nu mai încercați vicleșuguri...

Înțeleg că n-am încotro și trebuie să cedez. La ce bun să mai insist?

Mă duc și dau drumul revolverului, apoi revin la telefon.

— Gata, s-a făcut.

— Foarte bine.

Un nou scrâșnet. Ușa blindată se întredeschide. Tipii descoperă arma. Trebuie că-și schimbă impresiile prin semne de la un capăt la celălalt al șlepului fiindcă, aproape imediat, interlocutorul meu îmi spune:

— O să venim înăuntru; să stați în mijlocul cambuzei cu brațele ridicate... Inutil să încercați o acțiune în forță, vom trage la primul gest suspect.

Închide telefonul. Mă conformez și-mi ridic aripile.

Imediat o pereche de picioare apare în capul scărilor. Se arată un individ. Unul înalt și zdravăn. Altul vine după el. Îi privesc cu atenție și, în ciuda întunericului îl recunosc în al doilea pe bărbatul cu părul sur.

Primul, așa cum stă luminat din spate, are o siluetă care-mi amintește ceva... Realizez brusc: e ucigașul din noaptea trecută, care a lichidat-o pe telefonistă și mă vâna prin grădină. Mă trece un fior motivat de imaginația mea. Să te simți între labele unuia care a încercat să te demoleze, așa ceva dezvoltă formidabil glandele fricometrului.

Tipul zdravăn aprinde un felinar de aramă agățat de plafon.

Observ că are craniul, în partea din spate, lipsit de păr. Și când te gândești că puțin mai devreme aș fi dat o pipă din spumă de mare veritabilă pentru a-l întâlni și că, acum, aș da aceeași pipă ca el să se afle în fundul Noii-Guinee.

Bărbatul cu părul cărunt se uită la mine cu un ochi riguros amorf.

Mă căznesc să zâmbesc, ceea ce e meritoriu în conjunctura actuală.

— Iată-l pe ghidul meu! exclam, ce mai nou, domnule Chaix?

Nu gustă gluma.

— Așează-te! îmi ordonă el sec.

Mă las pe un taburet.

Zdrahonul ia loc pe ultima treaptă a scării și începe să se joace cu un revolver ceva mai puțin gros decât tunul atomic al S.U.A.

Cel care conduce ostilitățile nu se așează. Se reazemă de peretele lăcuit și scoate dintr-un etui de piele o țigară cu capătul aurit.

O aprinde liniștit. Totuși, să nu vă lăsați înșelați; nu-i vorba de o punere în scenă. Omul ăsta nu încearcă deloc să mă epateze. Fur și simplu, e preocupat.

Pentru a mobila tăcerea penibilă care are tendința să se instaureze, îi spun:

— Felicitările mele după felul în care m-ați răpit. Ați procedat într-un mod cât se poate de firesc! Recunosc că v-am acordat toată încrederea.

Mă privește cu gravitate.

— La vârsta dumitale ar fi trebuit să știi că nu trebuie să ai încredere în nimeni, domnule comisar. În nimeni!

— Pentru a-mi demonstra acest adevăr m-ați ridicat ca pe prima duduiță cu avere ieșită în cale?

— Nu, mă asigură el, pentru a vă cere o informație.

— O informație?

— Da.

— Și ați fost obligat să închiriați un vas și să mă sechestrați doar pentru atâta lucru?

— Poate...

Se apropie de mine. Își ține țigara între degetele lungi și pare mai solemn ca oricând.

— Să începem cu începutul, domnule comisar... Pentru ce l-ai urmărit în Elveția pe numitul Georges Gerfault?

— O idee a mea!

Se încruntă și observ că, atunci când ceva nu se potrivește fanteziei lui, poate lua un aspect de om rău, foarte rău.

— Chiar ai interes să demonstrezi că ești tare? mă întreabă el încet. Crezi că-i momentul să persiflezi?

— Nu persiflez câtuși de puțin. Surprinzând un bărbat care se deghiza în femeie, am hotărât să-l urmăresc. Oricare alt polițist ar fi procedat la fel. Nu oricare l-ar fi urmărit până în Elveția, recunosc, dar să știți că am ceva în mine de câine de vânătoare.

Tipul ridică din umeri.

— La o adică de ce nu m-ar satisface această explicație? rostește el.

— Chiar așa, intervin și eu, de ce? Cu atât mai mult cu cât n-am de ce să vă dau socoteală, nu-i așa?

Nu reacționează. Nu știu cum a suportat înțepătura.

— Bun, reia el. Deci l-ai urmărit, și pe urmă?

— Pe urmă, am luat o cameră vecină cu a lui. Am așteptat... Deodată am auzit o împușcătură și am auzit că s-a sinucis. Apoi, m-am întors la Paris...

— Nu așa repede! strigă el. Ai simțul conciziunii. Ceea ce-mi povestești dumneata e un rezumat al activității din Geneva. Fiindcă ai lacune în darea de seamă, am să încerc eu să le astup.

Tușește.

— Ajuns în camera învecinată ai cerut gromului un burghiu. Ai perforat o gaură în peretele subțire pentru a putea să-l observi pe Gerfault. I-ai spus telefonistei să te anunțe în cazul în care cineva ar dori să-i vorbească. Când acel cineva l-a sunat din Paris, telefonista a înregistrat convorbirea...

Îl întrerup.

— Ascultă bătrâne, las-o baltă, povestea asta mi-e cunoscută. Nu-mi place când cineva îmi relatează propria viață, nu prezintă pentru mine nici un interes.

Tipul plesnește din degete.

— Voiam pur și simplu să-ți demonstrez că sunt la curent cu tot ce ai făcut acolo...

— Nu-i cine știe ce scofală, fac eu. Pentru că gorila dumitale a forțat-o pe telefonistă să vorbească.

Simțindu-se vizat, Craniul-ras scoate un mormăit furios.

— Da, intervine bărbatul cu părul sur, telefonista a vorbit.

— Nu i-a reușit prea grozav, îi spun eu.

— Efectiv, femeile sunt prea guralive!

— Apropo, îl întrerup, cum se face că dulapul ăsta cu oglindă (și-l arăt pe zdrahon) a insistat atât să mă lichideze noaptea trecută, dacă dumneata țineai să ai o conversație cu mine. Să tragi rafale de mitralieră într-un om cumsecade nu-i un sistem bun de a-l face vorbăreț, nu crezi?

— În noaptea aceea, Banski a acționat cu prea multă ușurință, a avut loc o eroare de interpretare.

— Eroare supărătoare pentru mine.

— Ar fi putut să fie, da.

Își scutură scrumul țigării răspândit pe veston.

— Ce-ai făcut cu discul? mă chestionează fără să se uite la mine.

Mă așteptam la întrebarea asta chiar de la intrarea celor doi bărbați.

O fac pe prostul.

— Cu ce?

— Cu discul...

— Nu v-ar deranja dacă mi-ați explica puțin? Ce mai e și povestea asta cu discul?

Pare agasat.

— Doamne! ce de timp pierdut... Ca să ajungi unde, te întreb?

„Domnule comisar San-Antonio, în camera de hotel în care ai stat, ai sfredelit o gaură, pe unde ai putut să-l observi pe Gerfault. L-ai văzut cum s-a sinucis, dar mai înainte l-ai văzut ascunzând discul. Și l-ai luat. Ce-ai făcut cu el? E un obiect care ne trebuie...”

— Nu știu absolut deloc despre ce vorbiți!

Atunci bărbatul cu părul cărunt se întoarce spre numitul Banski.

Acesta nu s-a clintit din loc de la începutul discuției. A rămas cuminte, așezat pe o treaptă, urmărind dialogul și mângâindu-și revolverul.

— Banski, îi spune răpitorul meu, comisarul nu știe despre ce vreau să vorbesc...

Omul se ridică fără grabă. Se apropie de mine masiv și amenințător. Instinctiv, mă pun în gardă; el nu pare să aibă o atitudine defensivă.

Cu o promptitudine extraordinară, brațul i se destinde și mă lovește cu pumnul direct în gât. Brusc, mi s-a tăiat respirația. Imposibil să-mi revin. Azi e ziua neagră a plămânilor mei. Mă sufoc, mă chircesc. Cad de pe scaun...

Îmi bubuie capul ca un transformator. Mi se lasă un văl

roșu pe ochi. Mă așez în patru labe și fac un efort teribil să vărs, dar fără rezultat...

Îmi arde gâtul; plămânii îmi sunt în flăcări. Săriți, pompieri! Aduceți extinctoare și baloane de oxigen.

Încerc să înghit saliva și reușesc. Respir cu precauție, văd că ține... Numai că pieptul a început iar să mă doară teribil. Timp de zece secunde, îmi spun că viața e o infecție fără pereche. Că, dacă aș fi avut o armă la dispoziție, mi-aș fi tras un glonț în cap, etc. Dar din fericire, pesimismul se înțelege cu San-Antonio la fel de bine ca zahărul cu un diabetic. Gustul de viață îmi revine.

Cu multe dificultăți, mă așez din nou pe taburet. Evaluez situația - dacă mă pot exprima astfel! - și trag aer în piept...

— Frumoasă lovitură, mă adresez iui Banski. O știam, dar nu executată cu un asemenea brio!

— Da, intervine bărbatul cu părul cărunt, are niște lovituri foarte bine puse la punct.

Aș mărturisi, continuă el, că personal nu împărtășesc absolut deloc înclinarea lui Banski spre maniere forte. Dar, dacă nu există nici o modalitate de a proceda altfel, nu-i așa?...

— Mă rog, fac eu, însoțindu-mi spusele cu grimasa unui surâs.

— Sper, reia el, că ți-ai regăsit memoria?

— Nu mi-am pierdut-o niciodată.

— Atunci care-i situația cu discul?

Îmi apuc curajul cu amândouă mâinile.

— Mărturisesc că tot nu știu despre ce este vorba.

Bărbatul sur se întoarce din nou spre Banski.

— Eram convins că vor fi necesare mijloace dure.

CAPITOLUL XIII
MIJLOACELE DURE ALE ACESTOR DOMNI!

Mijloacele dure!

Dacă lovitura de pumn a zuavului n-a fost decât un aperitiv, pentru rest aș prefera să mă las păgubaș.

Poziția mea nu-i de invidiat. Până și individul care traversează cascada Niagara pe o sârmă, legat la ochi, n-ar dori să-și schimbe locul cu mine.

Nu-mi fac iluzii. Dacă le vorbesc despre disc, mă vor lichida de îndată ce le voi aduce la cunoștință modul în care mi-a fost subtilizat... Și, dacă îmi țin gura, mă vor pune la cazne de nedescris pentru a mă forța să vorbesc, astfel încât voi ajunge să semăn mai mult cu un ștergător de picioare inutilizabil decât cu un as al serviciilor secrete, în clipa în care îmi vor trage în cap glonțul eliberator.

Deci, trebuie să fac concesiuni pentru a ieși din impas. Și asta nu înșirând baliverne ca să-i îmbunez.

Iată-l pe vlăjgan că se apropie din nou. Fac un salt în spate și apuc taburetul de un picior. Îl ridic cât de sus îmi permite plafonul jos al cabinei și i-l trântesc în cap.

Îmi dau seama că-i vorba doar de un modest taburet din lemn de brad dar credeți-mă sau dacă nu duceți-vă să vă spălați pe picioare, are același efect asupra lui Banski de parcă i-ar fi căzut o picătură de ploaie.

Continuă să se apropie de mine, cu capul îndesat între umeri și cu o înfățișare din ce în ce mai puțin comodă.

Și atunci, cum nu mai dispun de alte mijloace accept lupta corp la corp, îl fentez și-i plasez un croșeu de dreapta în obraz. În mod obișnuit, o asemenea lovitură e în stare să

adoarmă o vacă împreună cu vițelul și cu soțul ei... Dar tipul trebuie că-i din fontă, fiindcă nu face nici măcar un pas în spate.

Doar cu o detentă a brațului, repetă figura de mai înainte. Ceva mai tare.

Dintr-o dată, simt că între viață și mine există o incompatibilitate de dispoziție afectivă. Emit un răget sufocat și mă prăbușesc.

Simt, în afara suferinței, că banditul mă aburcă de un umăr... Urcă scara cu mine.

Îmi mobilizez tot ce mi-a mai rămas din vitalitate pentru a încerca să recuperez un firicel de aer. Ieșim afară și vântul nopții îmi e de mare ajutor. Gorila face câțiva pași; se oprește. Tot ca într-un vis aud un scrâșnet. Banski mă pune pe verticală, picioarele îmi atârnă în gol, urmate de restul...

Pereți duri îmi strivesc corpul din toate părțile... Realizez vag ce se întâmplă: concentratul ăsta de ticălos mă aruncă într-una din cisternele șlepului.

Brusc, îmi dă drumul; căzătura mi se pare interminabilă. Apoi bietele mele gioale, intră în contact cu pardoseala de fier. Se aude un baum! Am impresia că am percutat o tobă imensă.

La durerea mea respiratorie se adaugă și alta la gleznă.

Mă așez în monstruosul recipient.

Ridic privirea și descopăr deasupra mea discul nopții. Conturul unui chip se insinuează în acest disc; cel al bărbatului cărunt.

Îmi vorbește. Glasul lui răsună straniu în rezervor. Vidul metalic îi conferă inflexiuni ample și sonore.

— San-Antonio, mă auzi?

— Mai mult sau mai puțin, îi răspund.

— Ți-a revenit memoria?

— Dacă vă referiți la blestematul ăla de disc, mă îndoiesc că are să-mi revie vreodată.

— Păcat de dumneata; știi ce avem de gând să facem?

Nu-i pot răspunde. După ce mi-am recăpătat suflul, am băgat de seamă că locul în care mă aflu miroase sufocant a benzină... miasma grea îmi taie respirația. Încep să tușesc ca un disperat.

Glasul torționarului meu reia:

— Intenționez să distrugem șlepul ăsta care e împărțit în trei cisterne. Te afli în cea din față. Cisterna din mijloc e plină de benzină. Vom deschide canalul de comunicare astfel încât conținutul acestei cisterne să treacă în cea a dumitale.

— Fermecător...

— Peste o clipă n-ai să mai glumești.

— Credeți?

— Sunt convins, domnule comisar. Când transvazarea va fi terminată, probabil că vei fi înecat... în benzină. Trebuie să fie ceva deosebit de neplăcut. Dacă prepunem că n-ai să te îneci, vei profita de incendiul pe care-l vom aprinde la bord... Un frumos foc de artificii, domnule comisar. Strașnic sfârșit pentru un polițist...

Începe să rânjească.

— Gândește-te. Din când în când am să mă întorc să văd dacă n-ai revenit la sentimente mai bune... Bună seara.

Închide capacul cisternei. Discul nopții înstelate dispare, iar eu sunt înghițit de o beznă deplină.

Trece un moment.

Și, deodată, un val de lichid îmi cade pe umeri.

Idioții ăștia se țin de cuvânt. În rezervorul meu benzina se revarsă în valuri. Ciudată senzație, credeți-mă! Aș fi preferat să fiu în altă parte, indiferent, undeva aiurea...

Mă retrag în fundul cisternei ca șuvoiul să nu-mi cadă în trombă pe spinare.

Drace, curge nu se încurcă! O adevărată cataractă!

Simt cum benzina îmi pătrunde în pantofi, năvălește peste mine mai repede decât aș fi presupus. Zgomotul lichidului se repercutează în recipientul de fier. Îmi umple urechile. Ah! Ce beznă totală! Și mirosul ăsta cumplit! Poți

să înnebunești de-a binelea.

O idee atroce îmi germinează în minte: să-mi scot chibriturile și să dau foc cisternei! În felul acesta agoniei mele i s-ar pune capăt imediat și cei doi nemernici, care m-au silit să trăiesc asemenea clipe, vor sări în aer și ei împreună cu mandea... Gândul acesta mă reconfortează. Mă văd obligat să fac un serios efort de voință pentru a-l respinge.

Benzina continuă să se reverse în valuri.

Mi-a ajuns acum în dreptul genunchilor și simt cum urcă... Urcă inexorabil... E rece. Mirosul îmi dă amețeli, iar pieptul mă doare din ce în ce mai tare. Zgomotul de cataractă, amplificat prin rezonanța pereților de fier, produce în capul meu ca o bătaie de clopote. Da, îmi aud propriul dangăt de îngropăciune...

Ding... Dang... Dong!

Am să sfârșesc în rezervorul ăsta, înecat, asfixiat de benzină și, după câteva minute de carcasa mea se va alege fumul ridicat spre blândul cer al Île-de-France...

Probabil că nu va afla nimeni cum a sfârșit San-Antonio.

Numele meu va fi săpat în placa de marmură fixată pe unul din zidurile sediului poliției...

„Mort la datorie”.

Trimis de cine? Chiar de el! De nătărăul ăsta de San-Antonio, care ar fi trebuit să stea în banca lui - e cazul să v-o spun acum ori niciodată - și nu s-o facă pe Sherlock Holmes de periferie!

Îmi văd de aici epitaful.

„A murit cum a trăit: ca un idiot!”

Izbucnesc în râs.

Râsul îmi spulberă beția, fiindcă e într-adevăr un soi de beție cea provocată de vaporii benzinei.

Pe cuvânt, am s-o iau razna mai înaintea terminării acestei aventuri!

Brusc, jetul de benzină de oprește. Capacul cisternei se ridică.

— Alo, domnule comisar, cum ne simțim?

— De acord, am să vorbesc...

— Să fie într-un ceas bun! Ei bine, vă ascult...

Rânjesc.

— Chiar mă credeți așa de tâmpit? Vă închipuiți că am să vorbesc din capcana asta de șobolani? Iar după ce am să-mi termin istorioara, voi să aprindeți un chibrit!

— Ce dorești?

— Să ies de aici.

Se dă la o parte din deschidere și-i spune un cuvânt lui Banski.

Acesta apare cu o mică scară de fier căreia îi dă drumul în cisternă.

— Urcă! ordonă bărbatul cărunt.

Nu mă las rugat de două ori. Urc treptele încet. Ies la aer, la aer curat... Uf! Ce bine-mi face să revăd stelele chiar și pentru puțin timp!

Banski mă înșfacă de guler și mă trage din sicriul meu de metal.

Mă prăbușesc pe puntea șlepului.

Șiroiesc de benzină.

— Du-l în cambuză, ordonă omul cu părul sur.

Aceste cuvinte îmi animă voința pe cale să cedeze.

Cambuza înseamnă reluarea maltratărilor. E pierzania mea!

Nu trebuie să mai ajung acolo...

Mă uit în jurul meu. Peisajul e mohorât, silențios...

Indivizii ăștia au ales un loc liniștit pentru a lăsa ancora; în jur sunt maidane sau se ridică enorme grămezi formate din deșeuri metalurgice. Pe malul din față e o uzină imensă. Pot să țip cât m-o ține gura... Doar eu m-aș auzi...

Capul ras încearcă să mă ridice în picioare, dar mă las greu în brațele lui.

Gâfâi:

— Stați puțin, așteptați, mă sufoc, lăsați-mă să-mi trag puțin sufletul...

— Oprește-te o clipă, îl sfătuiește tipul cărunt.

Banski mă depune pe capacul cisternei cu picioarele atârnând.

Stă în fața mea cu spatele întors spre apă și mă privește fără bunăvoință.

Îmi spun atunci că n-am să mă mai întâlnesc cu o asemenea ocazie pentru a tenta o lovitură în genul meu!

Cu un maximum de promptitudine, îmi strâng picioarele și le azvârl din toate puterile.

Îl izbesc drept în bijuterii și ar fi putut el să fie mai solid ca turnul Eiffel, tot s-ar resimți serios, v-o spun eu.

Scoate un răget care ar fi stârnit panică într-o turmă de elefanți. Stă aplecat în două și urlă continuu:

— A a a a a...

Ce dulce muzică pentru urechile mele!

Dar n-am timp să-i ascult tot recitalul.

Sar în picioare și-i trag în portret cea mai magistrală lovitură de cap administrată vreodată cuiva.

Cade pe spate, bate din mâini, nu poate să-și mai păstreze echilibrul și se răstoarnă în apă.

Se aude un pleosc puternic.

Mă întorc atunci spre omul cu părul cărunt, exact în clipa în care ceva rece îmi atinge gâtul. Acest ceva e lama unul pumnal, iar carotida mea i-ar fi servit de teacă dacă n-aș fi făcut acea întoarcere imprevizibilă.

Printr-o mișcare a brațului izbutesc să îndepărtez lama de prețioasa mea persoană. Formidabil, simt cum răul mă părăsește brusc așa cum se zvântă rouă la soare.

Redevin San-Antonio de zile mari, cel care înlocuiește materiile grase...

Mă reped asupra bărbatului cărunt.

— Ești un gunoi nenorocit, îi spun, discului tău poți să-i pui doliu, bătrâne...

Îl înșfac de cravată și-i ard un cap în vitrină.

Se clatină pe picioare.

Dacă aș fi vrut să-l trimit după capul ras, n-ar fi trebuit

decât să-i administrez un pumn. Dar nu țin să procedez astfel fiindcă aș pierde cel mai important martor al afacerii mele. Și cum acest martor e în același timp și principalul inculpat, înțelegeți, fără a fi nevoie să vă scriu cu litere de neon în creier, că sunt înclinat să nu mă mai despart de el. Un inculpat de o asemenea categorie e o valoare pe care aș fi în stare s-o plătesc!

Îl apuc zdravăn de reverele hainei. Nu îndrăznește să se zbată pentru că locul de trecere dintre cisternă și marginea șlepului e abia de cincizeci de centimetri și i-e frică să nu cadă în apă.

Cu mâna dreaptă îi trag o lovitură violentă în tâmplă. Îi mai ating una. Și o iau de la capăt până ce mâna îmi devine dură ca un bloc de marmură, umărul inert, iar adversarul meu moale ca o livră de arpacaș fiert timp de trei luni.

Execut vreo două trei mișcări cu umărul pentru a-mi dezmorți brațul. Îl aburc în spinare pe tipul mămăligit și o apuc pe pasarelă.

Ajung fără dificultăți pe mal. Îl arunc pe jos și mă uit la apa neagră. Nici un zgomot Să-i fi dat prin cap lui Banski să se înece?

E foarte posibil. Poate că nu știa să înoate. Și pe urmă, am reușit să-l năucesc serios.

Mă aplec asupra martorului meu. Tipul e un monden... Unul care leșină de cum încasează o lovitură ceva mai tare...

Îl mișc cu vârful pantofului.

— Hai prăpăditule! Drepți, în picioare!

Dar el e pierit cu totul. I-oi fi deranjat vreo rotiță torționarului meu.

Când mă gândesc la modul cum a procedat cu mine, îmi vine să-i smulg vezica biliară cu dinții.

Respir adânc. Mă doare coșul pieptului, dar starea de agitație în care mă aflu, beția libertății, bucuria de a sorbi aerul proaspăt mă revigorează. Îl încarc din nou pe individ în spinare.

Capul îi atârnă până în dreptul șalelor mele. Îl înșfac zdravăn de picioare.

Parcurg în felul ăsta vreo cincizeci de metri în direcția unei localități. Mă grăbesc să găsesc o casă, dar mai ales niște polițiști capabili să-mi preia greutatea.

„Băiete, îmi spun. Dacă ai să mai depui puțin efort curând de tot ai să-ți câștigi dreptul la un rom pe cinste care contează serios în viața unui comisar din serviciile secrete”.

Și gândul ăsta îmi trezește forțe noi... Îmi dau bătaie!

Deodată, greutatea mea își mișcă ușor brațele.

Nu-i dau prea mare atenție, fiindcă în poziția în care-l țin, nu poate să facă mare lucru... Cel puțin asta-i iluzia cu care mă legăn. Pentru că ticălosul îmi joacă cea mai urâtă festă ce mi-a fost dat să trăiesc.

Leșinul lui n-a fost decât o capcană. Înțeleg asta mai pe urmă. Voia să-mi adoarmă vigilența, să mă facă să cred că depusese armele și că, dacă duci în spinare un om cu capul în jos ești stăpân absolut pe destinul lui.

În acest timp însă, el își urmărea o idee.

Și-a recuperat bricheta. (Îmi amintesc că era încărcată cu butan). Și degeneratul ăsta n-a găsit nimic mai bun de făcut decât să-mi dea foc hainelor.

Ceea ce în box ar fi echivalent cu o lovitură sub centură, pentru că sunt îmbibat de benzină ca un burete.

Într-o clipită mă transform în torță.

Momentul acela n-am să-l uit nici pe patul de moarte, admițând că am trăiesc până la o sută zece ani - ceea ce sper cu tărie. Eu sunt Jeanne d'Arc... Dar și mai incendiat! În astfel de condiții, un om se frige în mai puțin de șaizeci de secunde.

Cum vă plac polițiștii? Mai în sânge sau mai pătrunși?

Rapid îl arunc pe individ din spinare și sar în Sena. Ce noroc că nu m-am depărtat prea mult de apă...

Când mi-am stins incendiul, nu mai aveam pe mine decât niște vestigii de haine. Părul mi-e pe jumătate ars. Trebuie

că semăn cu un rac numai bun de pus pe masă...

Ies din apă clănțănind din dinți. În regimul ăsta am să ajung curând într-un sanatoriu. Până și o statuie de marmură ar face congestie pulmonară!

Alerg spre locul unde l-am lăsat pe incendiatorul meu: bineînțeles nu mai e acolo. Peisajul lugubru al acestei periferii muncitorești e liniștit și silențios... Nimic la orizont....

— Ei și, îmi spun.

Îmi strâng coatele pe lângă corp și o rup la fugă ca la o sută de metri plat, ca să mă încălzesc.

Galopând ca un deraiat repet într-una:

— Ei și... Ei și...

Aceste cuvinte îmi ritmează fuga.

— Ei și... Ei și...

Păi da! Ei și, pentru tipul cărunt, pentru capul ras, pentru disc, pentru șlep, pentru femeia care a tras în mine...

M-am săturat, prea puțin îmi pasă, ducă-se naibii toată povestea asta...

Nu știu unde mă aflu când intru într-o localitate.

O fată pe bicicletă, când mă vede se pune pe urlat, și-i scapă pedalele. Oamenii ies pe la porți... Încep să strige. Săriți, nebunul!

Nici nu-mi trece prin cap să mă opresc. O forță necunoscută mă împinge să fug și să tot fug, și iar să fug...

Nici nu mai văd limpede. Capul mi se topește, mi se topește ca un săpun într-un lighean cu apă caldă...

Apoi mă apucă niște mâini... În urechi îmi răsună glasuri... Încerc să articulez:

— Puțin rom!

Și probabil că reușesc pentru că mi se descleștează dinții ca să mi se toarne pe gât ceva tărie.

E bună, mă arde...

Bolborosesc:

— Poliția! Repede, poliția...

Pe urmă, nu știu ce imbecil de pianist începe să-mi cânte un menuet în cap...

Alunec rapid într-un neant unsuros care miroase a benzină.

PARTEA A TREIA

CAPITOLUL XIV
SITUAȚIA E GRAVĂ... IAR MIE MI-E SETE

— O sută treizeci și cinci R... 75.

Acest număr e cel care-mi atinge mai întâi auzul.

Se înscrie cu litere de foc în mintea mea.

— O sută treizeci și cinci R... 75.

Îmi trebuie ceva timp ca să înțeleg că eu sunt cel care pronunță aceste cuvinte.

Deschid ochii. Mișcarea pleoapelor îmi cere un efort teribil. Lumina zilei pătrunde în mine ca un val cald. Văd un cenușiu deschis, apoi alb, un alb neted.

Stau culcat. E plăcut... Plutesc ca un nor.

Nu simt nici o durere pe nicăieri. Totul e liniștit în mine și în jurul meu. Totul e suav. Alunec lent în derivă, împins de o briză înmiresmată de primăvară... Și tot alunecând în derivă, repet cu o îndârjire totală:

— O sută treizeci și cinci R... 75.

Respir normal, liber.

Viața mă mângâie ca o femeie tandră.

Și, într-adevăr, o mână de femeie odihnește pe fruntea mea.

În urechi îmi răsună o voce blândă.

Această voce mă întreabă:

— Cum vă simțiți?

Întorc capul în direcția de unde vine glasul. Zăresc o femeie mărunțică, brunetă, de o vârstă incertă... Eu, care speram să descopăr o fetiță fermecătoare, fac o strâmbătură.

— Vă doare ceva? mă întreabă ea.

— Nu...

Mă uit la ea mai atent. E îmbrăcată în alb.

— Unde sunt?

— La spital.

— De cât timp?

— De la căderea nopții.

Adaug abia șoptit:

— Nu de mai mult?

Fiindcă aveam impresia că stăteam culcat în patul ăsta de milenii.

— Nu vă agitați. Vi s-a făcut penicilină. Temperatura a început să vă scadă. Doctorul v-a pus supozitoare calmante. Își fac efectul?

— Da...

— Cu atât mai bine. Puteți primi o vizită?

— Cine?

— Un domn... înalt, pleșuv, elegant...

Această descriere sumară am impresia că-l rezumă pe șeful cel mare. Să se fi deranjat în persoană?

— Să intre.

Efectiv, șeful e. Pare îngrijorat; e ca o atitudine preconceptă în ceea ce-l privește. Intră, se descoperă, își pune pălăria pe patul meu și mă privește scoțându-și mănușile.

Ochii lui albaștri sunt adânci ca un lac de munte. Se așează pe scaunul de lângă pat.

— San-Antonio, îmi spune, situația e gravă: foarte gravă...

Mă privește și mă întreabă apăsat:

— Poți să te ridici?

Dacă îmi pune o asemenea întrebare, trebuie că are motive serioase s-o facă.

— Nu știu, zic eu. Ar trebui să încerc...

Mă ridic în capul oaselor, pun un picior pe parchet, apoi încă unul... Imediat deviez teribil.

— Hm! murmur eu, am impresia că echilibrul meu e cam

precar. Mi se trage de la porcăriile lor de droguri... Ieri am avut o zi încărcată și pe seară am leșinat...

— Știu! face el. Jandarmii au întreprins o anchetă. S-ar părea că rătăceai pe străzile unui centru muncitoresc, cu hainele pe jumătate arse, șiroind de apă și mirosind a benzină. La aceeași oră un șlep a luat foc. Erai la bord?

— Da.

Mă cramponez de barele de alamă ale patului. Picioarele îmi tremură ca cele ale unui condamnat la moarte condus spre eșafod. Descopăr atunci că starea de relaxare pe care am simțit-o în pat era falsă, cum nu se poate mai artificială și că mă simt prost de tot.

Mi-e arsă fața, mâinile, umerii... Iar durerea din piept tinde să mă apuce din nou.

Mă prăbușesc pe pat.

Starea mea ar înduioșa o turmă de crocodili, dar nu produce nici un efect asupra Boss-ului.

Pentru el, ceea ce contează, e slujba, numai slujba și mereu slujba. S-ar uita cum e sfâșiată în patru bunică-sa fără să clintească.

— O să ți se facă o injecție, ai să fii dopat, hotărăște el, dar trebuie să mă urmezi fără discuție. Sunt cu mașina, ai să fii susținut. N-ai nici o rană, nimic rupt, doar niște arsuri de gradul întâi și un început de congestie. O să ți se administreze penicilină și, dacă va fi nevoie ai să te internezi din nou, dar mai înainte vreau să încerc o experiență...

— Bine, șefu'.

Apasă pe butonul de la capul patului. Apare o infirmieră.

— Mergeți și căutați-l pe doctorul care-l îngrijește pe acest bolnav! ordonă el.

— Dar, domnule, obiectează ea, e ora opt dimineața; doctorul nu-i încă aici.

— Ora nu mă interesează, rostește sec boss-ul. Dacă doctorul nu-i aici, trimite-l pe adjunctul lui sau anunță pe oricine altcineva, e urgent!

Vorbește pe un ton poruncitor încât infirmiera se îndepărtează fără a găsi ceva cât de cât în replică.

După ce ușa se închide, boss-ul mă întreabă:

— Ce ți s-a întâmplat?

Îi povestesc noua mea odisee.

— Răpirea asta e o dovadă că situația e deosebit de gravă, San-Antonio. Dacă nu punem ceva pe roate, în scurt timp va deveni deosebit de periculoasă... Poate chiar mai înainte de sfârșitul zilei.

Simt că are să-mi spună mai multe, fiindcă, în ciuda stării mele de epuizare, curiozitatea profesională începe să-mi frământe mintea; dar apare un intern cu un aer important.

Infirmiera trebuie că i-a spus cum s-a comportat șeful, iar el a decis să nu se lase intimidat de un tip străin de nobila lui profesiune.

E un tânăr cu un chip studios și arogant.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el.

Șeful nu se prea sinchisește.

Începe să-și îmbrace mănușile, netezindu-și bine fiecare deget.

— Sunteți internul de serviciu?

— Da.

— Vreau să-l iau cu mine pe acest bolnav; e indispensabil să-l reconfortați.

Doctorul zâmbește sardonic.

— Chiar așa să-l scoateți din spital, scrâșnește el... Habar n-aveți de nimic! Un bolnav care a făcut un început serios de congestie și care e prăjit ca o friptură! Șoc nervos, epuizare fizică; tot tacâmul... Are nevoie de opt zile de spitalizare și de îngrijiri, plus o lună de convalescență... Cel puțin!

„Cel puțin-ul” lui e un poem.

Șeful pălește și mai puternic, ceea ce-i completează asemănarea cu o andivă de iarnă.

Se ridică, se apropie de tinerelul în halat alb și-i aruncă

în nas:

— Fă cele necesare pentru ca băiatul ăsta să mă urmeze, și repede, sunt grăbit. Altminteri am să-l iau așa cum se află în prezent. Permite-mi să te asigur că-l cunosc bine și pot afirma ca a mai trecut el și prin altele... Nu i se potrivește lui nici șocul nervos, nici congestia pulmonară.

Internistul face un pas înapoi.

— Responsabilitatea mea fiind în joc și din rațiuni umanitare cum nu se poate mai comprehensibile...

Șeful îl oprește.

— Dacă serviciile noastre au nevoie de concursul unui bolnav, nu înseamnă că-l iau din pat dintr-o plăcere sadică. Asta pentru a te face să înțelegi că puțin îmi pasă mie de responsabilitatea dumitale și de considerentele foarte umanitare... Comisarul San-Antonio e cel mai prețios colaborator al meu. Țin enorm la el; chiar dacă această ieșire precoce din spital i-ar putea fi fatală, l-aș lua cu mine pentru rațiuni la fel de umanitare.

Vă asigur că s-a încins serios! Puțin mai lipsește ca să nu intoneze La Marseillaise...

Internistul ridică din umeri, supus...

— Foarte bine, face el.

Iese și se întoarce aproape imediat cu o trusă de injecții.

— Am să-i fac puțină morfină. La prânz va trebui să i se administreze două sute de mii de unități de penicilină. Pentru rest, ierte-mă sfântul, va trebui să i se schimbe pansamentele. Vă atrag atenția că i se tratează plăgile cu o pomadă pe bază de aurociclină. Și pe urmă, pe cât posibil, să nu răcească! Pentru că atunci...

Iese ridicându-și brațele spre cer.

Șeful se întoarce spre mine.

— San-Antonio..., începe el.

În sinea mea îi completez spusele.

— ... situația e gravă.

Și, puteți să mă credeți sau nu, pronunță exact aceste cuvinte!

*
* *

Parisul e jigărit. Mă uit pe fereastră și-mi spun că viața e dezgustătoare. Să vă mai precizez pentru ce, ar fi un superfluu. Găsiți că e normal să practici o meserie care te deteriorează și să n-ai nici măcar dreptul după aia să-ți sfârșești zilele liniștit într-un pat?

Șeful, care e așezat alături de mine, îmi pune mâna pe umăr.

— Te rog să mă ierți, murmură el...

Mă simt tăiat ca o maioneză.

— Nu face nimic.

— Poate că te întrebi ce se întâmplă?

— Păi... cam așa ceva...

Își bagă mâna în buzunarul fixat pe bancheta din față, scoate o sticlă plată pe care mi-o întinde după ce i-a scos dopul.

— Coniac, face el.

Apuc flaconul și beau. Nu mă opresc decât ca să-mi trag sufletul. Descopăr atunci că sticla s-a cam golit.

Boss-ul îi pune dopul și o așează la locul ei.

Eu, pe cuvântul meu, simt că am devenit al om.

Sângele mi s-a înfierbântat și am impresia că aș fi capabil acum să zdrobesc coaja unei alune americane.

— Mergem la ambasada Statelor Unite, mă informează șeful.

— Serios?

— Da. O femeie a intrat în legătură cu yankeii. Le cere o sută de mii de dolari în schimbul unei invenții. Această invenție constă dintr-un detonator de model nou, menit să bulverseze domeniul explozivelor. Datorită lui, o încărcătură de plastic, de exemplu, în loc să sară în aer în evantai, ia forma unei raze ceea ce-i îndreaptă toată eficacitatea asupra unui singur punct, multiplicându-i

efectul de o mie de ori! Americanii, oameni pragmatici, au cerut să li se prezinte mecanismul. Evident, femeia a refuzat. Tratativele, practic, au fost întrerupte. Femeia a făcut următoarea propunere: se va întâlni în dimineața asta cu atașatul ambasadei și va primi răspunsul oficial de la Washington. Dacă acesta e negativ, detonatorul va fi experimentat, în detrimentul parizienilor, într-un arondisment al capitalei pe care ea îl va stabili mai înainte. Ambasada e ferm convinsă că nu e vorba de un bluf propriu zis, ci de tentativa unui inventator mediocru de a-și vinde marfa la un preț mare. Au trimis femeia la plimbare, iar, din corectitudine, ne-au prevenit ca s-o preluăm noi.

Își scoate mănușa dreaptă și-și netezește obrajii.

— Cred că femeia asta s-ar putea să fie cea care ți-a subtilizat discul. Semnalmentele corespund în bună măsură. Iată de ce este indispensabil s-o vezi dumneata.

— Am înțeles.

Și adaugă:

— Nu împărtășesc deloc scepticismul prietenilor noștri de pe partea cealaltă a Atlanticului. E foarte adevărat că sunt solicitați întruna de tot felul de oameni avizi de dolari, care le propun lucruri mai mult sau mai puțin aiuristice...

*
* *

Prima persoană pe care o zărim, de cum am sosit la ambasadă, e roșcovanul înalt, slab și ostil, cu ochelarii fără montură.

Se uită la mine de parcă nu m-ar fi văzut niciodată, nici măcar în poză pe sticlele cu sirop de Ardennes.

Stă la un birou mare cât un teren de fotbal și abia își înclină capul de anormal.

Ușa se deschide și intră Johnson, tânărul atașat de ambasadă, cu mâinile întinse.

Se uită la mine cu aceeași expresie de parcă nu m-ar

recunoaște.

Iată ceva care mă intrigă. Ciudată atitudine...

Dar capăt explicația imediat: mi-o furnizează o oglindă; nu-i deloc de mirare că tipii nu mă mai recunosc; nici măcar Félicie nu m-ar mai recunoaște, pentru că semăn cu o pătlăgică vânătă. Am tenul de un violet intens, sprâncenele îmi sunt arse, s-a terminat cu genele și mustața mea fină e complet carbonizată.

Mă văd obligat să mă prezint din nou.

Johnson face o grimasă.

— Ați petrecut noaptea într-un primus? zâmbește el.

— Cam așa ceva...

Începem să vorbim despre invenție. Johnson e cât se poate de categoric: e o aiureală. În general, inventatorii autentici care vin să propună invenții autentice se comportă cu totul altfel.

Demersul unei femei pare a fi suspect. O așteaptă și are s-o primească de îndată ce se va prezenta, adică peste câteva minute, pentru a-i zice că guvernanții S.U.A. nu-și vor arunca niciodată banii în vânt.

— Și atunci, remarc eu, acceptați ca Parisul să servească drept cobai?

Atașatul zâmbește.

— Mai întâi, personal, n-am nimic de acceptat sau de refuzat. Iar apoi, n-am fi putut proceda mai corect decât am făcut-o, prevenind autoritățile franceze în legătură cu această amenințare.

În fond, are dreptate.

— Whisky, ne propune el.

Șeful refuză printr-o mișcare a capului, dar eu mă grăbesc să accept. Alcoolul, v-am mai spus-o, îmi dă bice, și în clipa de față loviturile de bici îmi sunt la fel de necesare ca unei mârțoage ca să urce o căruță cu pietriș pe un drum transalpin.

Îmi servește un whisky de primă calitate.

Plescăi din limbă, și plescăitul meu are o rezonanță

curioasă.

Se aude un „Pârrr, pocc”!

Dar mult mai tare, evident.

— Ce se întâmplă? strigă Johnson.

Șeful nici nu clintește.

— E o rafală de mitralieră, rostește el.

Unde o fi putut auzi el trăgându-se cu mitraliera, când nu iese niciodată din biroul lui!

Cum rafala vine din exterior, americanii dau fuga la fereastră. Profit de învălmășeală ca să-mi mai torn un pahar de tărie. Puțin îmi pasă mie de ce se întâmplă!

În starea în care mă aflu, un singur lucru mă interesează: să-mi torn pe gât apa de foc!

CAPITOLUL XV
CÂND FEMEILE ÎNCEP S-O IA PE COAJĂ

Mi-am făcut plinul cât o Polonie, în momentul în care mă aplec spre cadavrul femeii.

Văd tulbure și formele îmi dansează în fața ochilor o ciudată sarabandă, dar cu toate astea sunt în stare s-o identific pe duduița care cotrobăia în apartamentul lui Gerfault și a tras asupra mea.

E ciuruită ca o bucată de șvaițer, și mai moartă ca un fileu de hering...

— Ea e, îi spun șefului.

Clătină din cap de parcă ar vrea să zică: „Ce vă spuneam eu?”

Agentul de circulație, de la cea mai apropiată intersecție a străzii Saint-Honoré, își face apariția cu promptitudine. Ca prin miracol, a văzut tot ce s-a întâmplat. Rareori un polițist vede tot, vă aduce la cunoștință faptul un specialist în materie...

Tipii care au tras erau într-un D.S. negru.

Nici măcar n-au încetinit când au ajuns în dreptul fetei care tocmai coborâse dintr-un taxi. S-a văzut o jerbă de scântei și tânăra s-a prăbușit cu nasul în jos. Mașina mitraliorilor a cotit la dreapta deși agentul a fluierat după ei. A încercat să noteze numărul, dar ar trebui să fii un virtuoz al contrasensului ca să poți asista la un asasinat și să mai și notezi numărul de înmatriculare al unui vehicul rulând în mare viteză...

Ce spune el mă lasă rece. Am impresia că citesc o dare de seamă a unui fapt divers într-un ziar obișnuit.

Cu toate astea, relatarea lui trezește ceva în mine... Declanșarea e produsă de cuvintele taxi, număr de înmatriculare; ele provoacă un mic cinema în tărtăcuța mea. Revăd taxiul depărtându-se în lungul unui chei mărginit de platani seculari. Și-mi amintesc de un tip care nota numărul respectivului taxi.

Tipul era dragul de San-Antonio, bărbatul care înlocuiește praful împotriva gândacului de Colorado; în taxi era un bărbat cărunt... iar numărul mașinii 135 R...

L-am repetat de atâtea ori pe când pluteam în semiconștiență!

Și atunci, se produce miracolul. Miracolul așteptat de șeful meu fără a lăsa să se vadă... Brusc, încetez să mai fiu un gladiator învins, un polițist pus la frigare, un biet om bolnav pe moarte... Un sânge nou îmi regenerează ființa.

Mă întorc spre boss.

— O. K., șefu', îi spun, îi dăm drumul... Prefer să mor de orice altceva numai de curiozitate nu.

Îmi salt borul pălăriei pentru a-mi lua rămas bun de la americani de la boss și de la moartă...

Plec liniștit, cu un pas cam nesigur, încercând să-mi reglez mecanismul intim.

Ciudat, cât de tinere pot să moară femeile în povestea asta.

Și bărbații... când se deghizează în femei!

*
* *

Șeful de personal al companiei taxiurilor pariziene consultă un registru.

— Numărul 135 îl are la volan pe Maubert. Șoferul acesta intră în serviciu la ora zece, vreți să-l așteptați?

— Dacă îmi permiteți, da.

Mă asigură că toată plăcerea e de partea lui.

Îmi întinde un ziar și mă apuc să-l frunzăresc până la

sosirea celui în cauză.

N-am eu obiceiul să citesc ziare, mai curând să le dau de lucru, furnizându-le materia primă, decât cumpărând-o.

Acesta nu cuprinde nimic senzațional. Cel puțin, nimic din ce n-aș ști eu. Se trăncăne prin Asia; ceva se pune la cale în Orientul Mijlociu; deputații noștri sunt niște paiațe; Stalin e canonizat! Hitler n-a murit; niște rentieri s-au sinucis cu gaze *because* pensia le era prea mică, iar PD din zonă a încercat să-i salveze trimițându-l la fața locului pe un ucenic lăptar - ceea ce a trezit o vocație teatrală la acesta din urmă! Toate balivernele astea îmi stârnesc râsul.

Prefer să mă trimit la pagina cu anunțuri...

Îmi ofer rubrica auto, apoi cea a închirierilor și ajung la mențiunea: diverse.

Adesea e cea mai atractivă. Găsești în ea de toate: o adevărată pubelă publicitară!

Citesc, în stil telegrafic, că un ins ar schimba un dog german pe o bicicletă cu motor. Un altul oferă un tren electric.

Credeți-mă că toate acestea mă distrează. Trec în revistă tot acest talcioc redacțional. Și ajung la un mic anunț: *Amator cumpăr disc rar la un preț ridicat. Veniți cu oferte pe numele Muller, post-restant, biroul 113.*

Anunțul e încadrat pentru a se remarca mai bine de restul celorlalte.

Disc rar... mă face să mă gândesc la ceva, nu? Și pe voi de asemeni, aș paria!

În momentul de față, am început să fac un complex al discului. Las ziarul. Respir adânc. S-ar părea că merg spre bine. Trebuie să spun că mă aflu tot sub efectul injecției. Dar întărit cu alcool și aspirină mă vindec eu!

Tocmai am luat această hotărâre când șeful de personal mă avertizează că a sosit Maubert. Îl cheamă înăuntru și când șoferul apare, iese discret din biroul lui ca să nu deranjeze.

Îi apreciez rezerva.

Maubert e un băiat solid care nu pare să aibă raporturi prea strânse cu apa pe plan extern și cu atât mai mult pe plan intern.

Are un nas, ce n-ar încăpea în batista dumneavoastră, a cărui culoare evocă un conclav la Vatican. Ochii îi sunt învăluiți într-un soi de jeleu, iar mustața zburlită mai păstrează amintirile vinului de butuc...

— Ce vreți? mă întreabă el pe un ton academic.

Îi arăt legitimația pentru a evita explicații prea lungi.

— A, bun, face el.

E obișnuit cu asemenea vizite. Toți șoferii de taxi din Paris primesc într-o bună zi vizita unui sticlete care-i întreabă dacă n-au avut un client într-un costum bleumarin în noaptea de 12 spre 13 ianuarie 1931.

— Ieri, pe la prânz, îi spun, a urcat în mașina dumitale un bărbat cu părul cărunt în Bois de Boulogne, de-a lungul Senei...

— Da, rostește el triumfător.

— Îți amintești de el?

— Ce vorbești, nene! strigă el.

Se controlează și adaugă:

— Vă rog să mă iertați.

Și, pentru a risipi orice confuzie, îmi face o descriere minuțioasă a omului meu. Deci, nu încape nici o îndoială, știe bine despre cine vreau să vorbesc.

— Unde l-ai dus?

— În Neuilly, pe strada Bisericii!

— La 103? strig eu.

— Da, îmi răspunde el mirat.

Băiatul ăsta n-o să înțeleagă niciodată de ce am dat năvală din birou și am rupt-o la fugă ca Zatopek[8]. Nici voi

[8] Emil Zátopek (n. 19 septembrie 1922, Kopřivnice, Cehia; d. 21 noiembrie 2000, Praga) a fost un atlet ceh. Zátopek a fost un alergător pe distanțe mari, multiplu campion național, olimpic și deținător de record mondial. În Cehoslovacia era sărbătorit ca erou național.

n-o să înțelegeți dacă nu v-aș spune că adresa la care a fost condus bărbatul cărunt este chiar adresa mea!

*
* *

Dintr-o dată nu mă mai simt rău deloc. Nu mă mai gândesc decât la această extraordinară afacere, una dintre cele mai misterioase pe care le-am avut de rezolvat vreodată.

Nu! Dacă l-ați vedea pe San-Antonio, condus de unul dintre colegii lui Maubert spre Neuilly într-o viteză de-a dreptul periculoasă, pe cuvânt de polițist! nu l-ați mai recunoaște.

Îmi frâng mâinile, trepidez, fulminez, bombăn, gem, scrâșnesc din dinți!

Félicie! Cum de nu m-am gândit la tine, biata mea bătrânică. Trebuia să fiu convins că din moment ce niște bandiți au venit în toiul nopții să-mi asedieze casa cu rafale de mitraliere, scumpa mea mamă nu mai era în securitate!

Dacă aș fi trimis-o măcar să petreacă o zi două la sora ei! Da' de unde! Idiotul ăsta de sticlete a preferat să alerge după urmele gangsterilor decât să vegheze asupra securității bătrânei lui mame!

Îmi mușc mâinile și bat din picioare!

Evident, mai înainte de a mă lua la refec, bărbatul cărunt a ținut să-mi percheziționeze casa. Exista o șansă ca eu să fi păstrat discul la mine, fiindcă întotdeauna tipii ăștia dezgustători au baftă!

Stau și mă gândesc. La prânz, să se fi întors Félicie de la piață? Da, fiindcă e matinală!

Ce nenorocire!

În sfârșit, taxiul oprește în fața grilajului vilișoarei mele.

Cobor așa cum un diavol iese din sticlă și mă propulsez în grădină. Alerg pe aleea cu pietriș, escaladez peronul. Ușa nu-i complet închisă. O împing. Mă doare inima și mi

s-au înmuiat picioarele...

Da, Félicie e aici... În mijlocul vestibulului, inertă. Ticălosul a omorât-o.

Îngenunchez alături de ea.

Îi pun mâna pe piept și mă cuprinde o bucurie sălbatică. Captez în palmă palpitațiile inimii ei. Încă mai trăiește! Domnul fie binecuvântat...

Trăiește! O cercetez mai cu atenție. În spatele capului se deschide o rană urâtă. Tipul a sosit la mine acasă ca un musafir oarecare. Trebuie că i-a înșirat Féliciei niște baliverne ca să-i anihileze neîncrederea. L-a invitat să intre, iar el, care avea probabil un ciomag ascuns, a terminat-o cu o lovitură în ceafă.

În sănătatea dumneavoastră!

Trebuie să acționez... Dacă încă mai trăiește după ce a zăcut douăzeci și patru de ore fără îngrijiri, înseamnă că rana nu-i fatală...Cel puțin așa cred.

Mă arunc pe telefon și cer salvarea. Spun cine sunt și le cer să-mi trimită o ambulanță.

Așteptând mașina, mă uit în jurul meu și constat că toată casa e întoarsă pe dos. A fost scotocită cu o minuțiozitate extraordinară.

În tot acest timp, eu eram prizonier pe șlep, iar tipul nu se temea că aș putea să-mi fac apariția. Cum n-a descoperit nimic, a pus în mișcare șlepul-temniță, ducându-l dincolo de Paris, până într-un loc ferit.

Un loc unde să se poată ocupa în voie de un încăpățânat ca mandea și să poată da foc ambarcației.

Pentru ce să procedeze astfel?

Sirena stridentă a salvării îmi întrerupe meditațiile...

*

* *

Ce mai calea-valea, femeile n-au baftă în povestea asta. Toate au tendința, mai mult sau mai puțin, să devină

cliente pentru morgă.

La asta mă gândesc în vreme ce străbat holul cu lespezi de piatră al spitalului.

Îmi pun picioarele alternativ, când pe o dală neagră, când pe una albă...

O moartă, să zicem așa, oficială: doamna Fouex...

O femeie în travesti: Gerfault, sinucis!

O tânără elvețiancă antrenată cu sau fără voia ei într-o aventură care o depășea: telefonista, mitraliată în fața casei mele!

O femeie misterioasă care cotrobăia în apartamentul lui Gerfault și propunea o afacere de milioane americanilor: mitraliată în fața ambasadei Statelor Unite!

Și în fine, Félicie, bătrâna mamă a polițistului care și-a băgat nasul în ciorba asta: grav lovită...

O dală neagră... O dală albă... O dală neagră... O dală albă...

Negru - Alb - Negru...

Sunt teribil de enervat. Îmi spun: dacă ajung la capătul holului și-mi pun piciorul pe o lespede albă, înseamnă că mami o să scape, dacă nu...

Socotesc, ca să-mi omor timpul, numărul carourilor negre care mi-au mai rămas. Trișez... Nu vreau s-o condamn pe Félicie a mea, terminându-mi parcursul pe un careu negru!

Zgomotul unei uși deschise mă face să mă întorc.

E doctorul șef.

Dând uitării povestea absurdă cu dalele, grăbesc spre el:

— Care-i situația, domnule doctor?

Afișează o expresie cordială.

— Nici o fractură, totul se rezolvă în cincisprezece zile.

Îi întind mâna.

— Mulțumesc, domnule doctor!

— Oh! eu n-am nici un merit, zâmbește el.

— Asta cam așa e...

Nu-mi rămâne decât să pun mâna pe tipul care are un

merit serios în starea mamei mele.

CAPITOLUL XVI
TOTUȘI ÎNCEP SĂ VĂD CEVA MAI LIMPEDE

Liniștit în privința soartei Féliciei, încep să hoinăresc în lungul străzilor unde uneori un soare alternativ aprinde lumini primăvăratice.

Descopăr, zărind un bucătar de lemn în picioare în fața unui restaurant că mi-e foame, o foame atroce, fiindcă n-am mai pus în gură nimic de alaltăieri și izbucnesc în râs când îmi dau seama că teribila mea stare de sfârșeală, de care pomenea internistul, se datorează numai burții goale.

E simplu, dar ar fi trebuit să mă gândesc.

O vigoare formidabilă pătrunde în mine în același timp cu o friptură în sânge pe care o expediez în stomac.

Înghit o porție zdravănă, plus două farfurii cu cartofi prăjiți, plus un vin roșu într-o butilcă mare ca luna, când e plină.

După așa o masă puteți să-mi trimiteți Teroarea mexicană într-un colet expres, vă promit că fac din ea un hamburger în mai puțin timp decât i-ar trebui soacrei dumneavoastră să vă scoată din sărite; pe cuvânt!

În vreme ce eu mâncam, soarele s-a instaurat în Paris. E plăcut... Nu simt absolut deloc nevoia să mai fac penicilină.

Aleg trotuarul însorit și încep să reflectez serios.

Ultima noutate indică într-un mod probant că în această afacere se confruntă două bande.

Se confruntă și se înfruntă pentru a pune mâna pe disc.

Din prima face parte bărbatul cărunt și capul ras.

Din a doua, femeia care a fost lichidată.

Banda acesteia din urmă deține discul, pentru că

individa a fost cea care mi l-a subtilizat; și acum are de gând să-l vândă americanilor.

Prima bandă se opune negocierilor în felul ei, adică dur, eu am pățit-o și știu.

Deci, banda bărbatului cărunt nu era la curent că a doua era în posesia discului pentru că nu mai departe azi-noapte mă tortura pentru a mă forța să spun unde se afla...

Dar în dimineața asta a aflat că tânăra avea să ia din nou legătura cu americanii... Ceea ce înseamnă că într-un interval de câteva ore, cineva i-a prevenit în legătură cu acest demers...

Cine?

Pătrund într-o stație de metrou, la intrarea căreia stă scris: Lavatory-Téléphone!

Cobor în fugă treptele, intru în cabina publică și-l sun pe șeful.

— Cum te simți? mă întreabă el.

— Foarte bine. Spuneți-mi, șefu', cine v-a prevenit în legătură cu această afacere din partea ambasadei?

— Johnson.

— Tânărul atașat?

— Da.

— Direct?

— Da...

— Nimeni altcineva n-a aflat această informație?

— Nimeni, imposibil...

Se lasă o tăcere pe care o folosim și unul și celălalt pentru a medita asupra spuselor interlocutorului.

— Pentru ce? mă întreabă în cele din urmă șeful cu un glas prudent.

— Mi-a venit și mie așa o idee... Nu credeți că Johnson ar fi putut bate toba?

— Nicidecum! E un băiat absolut remarcabil pe care am avut ocazia să-l apreciez în repetate rânduri...

Se lasă din nou o tăcere ciudată.

— Presupui că a avut loc o scurgere de informații?

— Sunt aproape sigur. E unica modalitate de a explica anumite lucruri...

Îi povestesc despre agresiunea căreia i-a căzut victimă Félicie și îi explic cum am ajuns la certitudinea absolută că în jurul acestui blestemat disc gravitează două bande rivale.

— Vă rog să mă înțelegeți, șefu', banda omului cărunt a fost prevenită de cineva din ambasadă în legătură cu negocierile angajate de cealaltă bandă. Și dacă primii au decis s-o lichideze pe femeie, au făcut-o numai pentru că erau informați că poliția franceză încerca să-i întindă o capcană acestei femei. Au vrut să evite ca noi să ajungem la sursă, adică la disc...

— Da, ai dreptate...

— Cred și eu!

Oftez...

— Bun... Voi continua cercetările...

— Te mai ții pe picioare?

— Da... Iar în privința congestiei mele mai vorbim și altă dată.

— Să auzim de bine!

— Șefu', ați putea cere o exhumare a văduvei Fouex? Aș vrea să i se facă autopsia... Și cât mai repede, dacă e cu putință...

— Crezi că moarte ei nu-i naturală?

— Da.

— Am avut amândoi aceeași idee, declară el, pentru că am și întreprins formalitățile de exhumare.

Rămân fără glas. E tare, șeful... Are un fel al lui de a-ți dovedi că e întotdeauna pe fază.

— La revedere.

El e cel care închide.

Rămân gânditor, fără a ieși din cabină. Nu mă pot decide s-o părăsesc. Și pe urmă, dintr-o dată, îndrăzneala și nasometrul meu de copoi încep să funcționeze.

Introduc o nouă fisă în pușculiță.

De data asta compun numărul ambasadei Statelor Unite.

Cineva ridică și bombăne un „Hallo!” cu limba încâlcită în chewing-gum.

— Vreau să vorbesc cu secretarul domnului Johnson, rostesc eu cu o voce autoritară.

— Cine întreabă?

— Cel mai bun prieten al lui.

Se scurge o clipă. Apoi aud glasul tipului roșcovan cu ochelari care întreabă cu o umbră de îngrijorare:

— Cine e la aparat?

Îmi camuflez timbrul cât pot mai bine și încep să vorbesc fără grabă, cum o fac gangsterii din filmele hollywoodiene.

— Hello, îi spun. Telefonez în legătură cu subiectul care-l știi...

E un balon de încercare. Totul va depinde de reacția lui.

Aștept. Așteaptă și el. Șovăie. În cele din urmă articulează:

— Despre ce-i vorba?

— Să nu ne mai ascundem după degete. Vino imediat, trebuie să-ți vorbesc.

O nouă șovăială.

— Pe strada Savoie? întreabă el.

— Exact, da, pe strada Savoie și repede!

Închid. Acum, copii, am prins un fir conducător formidabil, pomenit în toate romanele polițiste care se respectă și chiar în cele care nu se respectă.

Flerul meu nu m-a înșelat. La ambasadă ceva nu merge cum trebuie. Iar roșcovanul înalt e băgat în afacere până peste urechi.

Ies în fugă din gara de metrou. Recurg la un taxi.

— Strada Savoie! În mare viteză!

Strada Savoie e o ulicioară îngustă, provincială, cum spun cronicarii a la André Billy - foarte aproape de piața Saint-Michel.

E lungă cât vestibulul unei case de târgoveți. Îmi spun că, în cazul în care voi rămâne în taxi, la unul din capetele

ei, mă voi afla în primele loje pentru a observa comportamentul roșcovanului.

Acesta apare după puțin timp, într-o mașină ceva mai lată ca strada. O parchează și se îndreaptă cu pas grăbit spre poarta vetustă a unuia dintre imobile. Intră pe sub portal. Îmi notez cu grijă numărul; e 4.

— Bun, îi spun șoferului meu, ești liber, nu mai am nevoie de bunele și loialele dumitale servicii.

E puțin surprins, dar îi domolesc curiozitatea cu un bacșiș care-i deschide orizontul pensionării într-o casă cu țiglă roz pe malurile Oisei...

Mă îndrept spre numărul 4. Portalul e destul de sumbru. Bat în ferăstruica portăresei. O bătrână mărunțică îmi spune să aștept o secundă pentru că are laptele pe foc și că are să dea în fiert dintr-o clipă în alta. Într-adevăr, o gigantică protuberanță, asemănătoare unei ciuperci atomice, se ridică deasupra cratiței.

Bătrânica închide gazul.

— Ce doriți dumneavoastră? mă întreabă ea.

— Numai ce a intrat un bărbat înalt cu ochelari și părul roșu...

— Așa-i...

— La cine a urcat?

— La domnul Muller...

— Etajul?

— Primul la stânga.

— Mulțumesc.

Mă lansez pe scară. Îmi lipesc urechea de gaura cheii și aud un murmur de glasuri destul de îndepărtat.

Atunci, fără zgomot, scot din buzunar două lucruri: primo, micul sesam și, secundo, revolverul, cel pe care șeful mi l-a procurat când am îmbrăcat la spital hainele de schimb...

Silențios precum conștiința unui negustor de mașini de ocazie, pătrund în apartament. Zgomotul de voci provine dintr-o încăpere din fund.

Una e cea a capului ras, cealaltă a roșcovanului meu.

— Nimeni nu v-a chemat niciodată aici! protestează Banski. Ce mai e și povestea asta cu telefonul!

Celălalt susține că i s-a ordonat să se prezinte pe strada Savoie.

Banski se înfurie jurându-se de contrariu și spunând că dacă află patronul, o să se facă foc și pară...

Cum am impresia că discuția se oțetește, îmi spun că ar fi judicios să intervin.

Fac un pas înainte și urlu:

— Mâinile sus, toată lumea!

Nu-s decât doi, totuși, în total, patru brațe ar trebui să se ridice spre stele. Mai exact, așa ar fi dacă ei ar consimți să-mi dea ascultare, însă imbecilii ăștia sunt atât de uluiți să mă vadă luându-i la ochi cu revolverul încât își aerisesc copios organismul căscând la maxim gura, ochii, nările și fără îndoială rectul.

Pe urmă, în acest moment de incertitudine acută, Banski, cu o rapiditate extraordinară, își scoate pistolul.

— Aruncă-l! îi strig.

Dar el nu-mi dă ascultare. Ochii îi sunt injectați de sânge. Mie nu-mi dă nici o atenție. Toată furia lui e îndreptată împotriva americanului.

— Ticălosule! urlă el... Fiu de cățea! Gunoiule, ne-ai trădat, hai?

Și trage.

Roșcovanul înalt se frânge în două și alunecă ușor în lungul peretelui, ținându-se de burtă.

— Ticălosule! repetă celălalt.

Și mai trage o dată. De data asta roșcovanul a încasat glonțul în ochiul stâng. Lentila ochelarilor e pulverizată. Rămâne o clipă în echilibru, un val de sânge scurgându-se din rana hidoasă, apoi se prăvălește pe o parte.

Toate astea se derulează ca într-un vis cu o viteză dereglată. Apăs la rândul meu pe trăgaciul armei. Fir-ar al naibii! Ce mi-au mai ruginit reflexele! O să trebuiască să le

dau cu minium într-una din zile...

Banski scoate un urlet care probabil se aude până în Formosa. Oi fi având eu reflexele ruginite, dar ochiul mi-a rămas bun. Glonțul i-a smuls trei degete de la mâna dreaptă. Revolverul i-a căzut pe jos iar degetele îi atârnă ca niște ramuri rupte.

Începe să lăcrimeze, capul ras. E îngrozit când se vede mutilat. își ține mâna înaintea lui ca pe un ostensoriu.

— Vezi, Banski, îi spun, toți nemernicii de soiul tău sfârșesc rău într-o bună zi. Dacă ai fi dus o viață de om cinstit, ai fi fost și tu ca toată lumea, bucurându-te de cele zece degete ale tale...

El, în pofida micilor mele transformări fizice, mă recunoaște fără ezitare.

Rânjesc sarcastic.

— O surpriză, nu? Acum, nene, nu-ți mai rămâne de făcut decât un singur lucru. Să te așezi la masă cu șervetul în jurul gâtului, ca un băiat mare, și să vorbești.

E livid; dinții îi clănțăne de parcă i s-ar fi băgat niște castaniete în gură.

— Vino-ți în fire, Toto, și răspunde la întrebările mele. În contul cui lucrezi?

— Al domnului Muller...

— Bun, și domnul Muller în contul cui lucrează?

Pare surprins.

— Păi eu... Pentru el! Trebuia să... El e în măsură să negocieze vinderea detonatorului... Și pe urmă... la ambasada americană...

E scuturat ca de un sughiț. Începe să vorbească fără să mai dea atenție la ce-i iese din gură. Își privește mâna; mâna șiroind de sânge. Mâna cu care niciodată nu va mai putea să apese pe trăgaciul unei arme.

Pentru banditul ăsta totul s-a dus naibii... I-am demolat unealta cu care-și câștiga pâinea cea de toate zilele.

— Ce-i cu discul ăsta faimos despre care s-a vorbit atât?

— E piesa care reglează un detonator. Fără ea, nu mai e

bun de nimic...

— Și cine vă pune bețe-n roate?

Ridică din umeri.

— Nu știu...

Oare începe să-și vină în fire, să se recupereze și din cauza asta face obstrucții?

Fără de astea, nene!

— Vorbește!

— Nu știu!

— Vorbește că dacă nu te omor!

— Dar, nu știu...

— Tânăra din Elveția, telefonista, tu ai fost ăla care ai ucis-o. Muller e de acord asupra acestui punct. E suficient cu tot ce mi-ai făcut aseară ca să te trimit la mănăstirea de pe Muntele Regretului, cred că mă înțelegi... și azi dimineață în fața ambasadei tot tu ai lichidat-o pe fată, nu?

— Da.

Această mărturisire mă face să cred efectiv că nu știe mare lucru despre faimoasa bandă rivală care-i încontrează...

— De ce ai lichidat-o?

— Pentru că... trebuia să fie arestată de poliție și atunci...

Jubilez că am presupus corect.

Dar nu pentru multă vreme. Văd cum ochii lui Banski îi ies din cap de groază.

Mă întorc și într-o străfulgerare îl zăresc pe bărbatul cu părul cărunt.

E în capătul culoarului, în cadrul ușii și ține în mână un revolver în poziție de tragere. Își închide un ochi, degetul i se crispează pe trăgaciul armei.

E o chestiune de milionimi de secunde. Mă arunc pe burtă și gloanțele zboară pe deasupra capului meu... Banski e cel care le colecționează în bufet.

Aud pe scări un galop. Mă ridic, agresorul a plecat... Fără îndoială crede că m-a atins, totul s-a petrecut atât de

rapid...

Trag o înjurătură și mă lansez în urmărirea lui.

CAPITOLUL XVII
SE PUNE PROBLEMA UNEI COPILE CARE-I FACE PE BĂRBAȚI SĂ SE ÎNROȘEASCĂ

Începând ostilitățile, bătrâna portăreasă a ieșit din locuința ei și privește spectacolul.

Trebuie că-i destul de ciudat.

Mai întâi, dă năvală Muller, apoi eu... Cu pistolul în mână strig cât mă ține gura: „stai că trag”, potrivit formulei consacrate, dar Muller e departe și nu are de gând să se oprească. Știe că n-aș putea să-l mai ajung din urmă. Într-adevăr, în momentul în care ies din clădire, el dă colțul străzii și se aruncă într-o mașină.

Când ajung în capătul ulicioarei, el e în dreptul cheiului și dacă m-aș încăpățâna să-l urmăresc, ar fi doar ca să-l văd cum o ia pe pod. Mi-a scăpat. Degeaba am încercat eu să iau numărul mașinii, mi-a fost imposibil. Tot ce știu e că a fugit la volanul unui D.S. negru...

Bineînțeles, acest rodeo n-a putut să treacă fără a ridica în picioare populația liniștită a cartierului.

Mă întorc și le spun celor care cască gura:

— A putut nota cineva numărul mașinii?

Toată lumea clatină din cap. O damă în vârstă care abia își ține proteza în gură, presupune că ar începe cu 6; un lucrător de la canalizare declară că ipoteza e falsă, și se jură că numărul începea printr-un 8... Zăpăceala obișnuită. Își fac apariția doi polițiști autoritari și tunători, ordonându-le tuturor gură-cască să se ducă pe la treburile lor; dar să-i determini pe trecătorii parizieni să circule în astfel de cazuri e la fel de periculos ca atunci când ai vrea

să-i iei unui tigru înfometat o bucată de carne.

Îi trag pe polițiști deoparte și le șoptesc la ureche identitatea mea. Le spun să trimită tot ce trebuie la numărul patru de pe această stradă pentru a ridica unul sau poate doi defuncți...

Îmi bag pistolul în teacă și mă întorc la ceea ce ziarele în delir vor numi în curând locuința tragică.

Portăreasa e la etajul întâi, sprijinită de ușă și privind la cadavrul lui Banski, care se golește de sânge ca un butoi fără cep. O apuc de umeri, iar ea scoate un țipăt de groază.

— Nu te speria, coană-mare, sunt de la poliție. Imediat vor veni agenții să ridice morții...

E cenușie ca o dimineață de Moși, sărmana.

— Cui aparține apartamentul ăsta?

— Ce?

Se smulge cu greu din oribilul ei extaz...

— A!... Apartamentul... Domnului Muller.

— De multă vreme?

— De două, trei luni...

— Locuiește singur?

— Da... Însă dă rareori pe acasă, călătorește mereu, e reprezentant...

Termenul mă face să zâmbesc. Reprezentant!

E cazul s-o spunem.

Văd de aici cartea de vizită a individului.

„Muller, reprezentant pentru detonatoare”.

— Spuneți-mi Muller, ăsta e bărbatul cărunt care fugea mai adineauri?

— Da.

— N-are altă adresă la Paris?

— N-am de unde să știu...

Mă apropii de corpul lui Banski și-l percheziționez. Găsesc un buletin de identitate pe numele lui, ceva bani, o brichetă, o pilă de unghii și o cheie de hotel.

Apuc cheia.

Pe buletinul de identitate la rubrica: „domiciliu” e

trecut: Marsilia.

N-am ce spera mare lucru în această privință.

Pe scară se produce o mare hărmălaie și un nor de ziariști dă năvală ridicând aparatele de fotografiat.

E momentul pe care-l aleg întotdeauna ca să mă retrag neobservat.

Stilul fanfaron nu-i caracteristica mea dominantă.

N-o să mă vedeți niciodată scoțând panglici în fața magneziului în atitudinea celui care le știe pe toate. Așa că-mi iau tălpășița fără să mai aștept...

*
* *

La masă, în fața unui rom alb dublu, mă gândesc melancolic că am ajuns aproape într-un punct mort.

Toți cei care m-ar fi putut lumina dau ortul popii ca prin farmec unii după alții, iar acum le-a venit rândul bărbaților să depună armele.

Cum șeful trebuie că-și mușcă tocul, îi relatez noul incident...

— Bravo, îmi spune el.

— Serios, chiar așa considerați?

— Ai văzut bine în privința funcționarului ambasadei. Faci progrese. Și eu am să-ți aduc la cunoștință ceva...

— Glumiți!

Nu sesizează ironia.

— Doamna Fouex a murit otrăvită, mă informează el.

— Deci, înseamnă că toate au pornit de la ambasadă. Doamna Fouex e cea care l-a primit pe Muller, când acesta din urmă a venit să facă propunerea cu detonatorul. Ea i-a raportat șefului direct: roșcovanului. Atunci unuia sau celuilalt i-a venit ideea să-și însușească invenția și s-o vândă pe cont propriu...

— Dacă nu cumva și unul și celălalt lucrau în solda altcuiva?

— Da, e posibil…

„Coana Fouex a făcut apel la nepotul ei. Părerea mea e că i s-a adresat lui fiindcă era actor… Pentru ce? Mi-ar plăcea să știu…”

— Ai să afli în curând, așa cum te știu eu, îmi spune șeful pe un ton promițător.

Începe să mă perie și să-mi dea lustru că-s numai bun să iau situația în piept.

Iar eu îmi continuu raționamentul mai mult pentru mine decât pentru el.

— Și pe urmă, n-a mai mers treaba cu nepotul, fie că i-a tras pe sfoară ca să treacă de partea adversarilor, fie că a apărut ceva neprevăzut, vreun impediment. Ce clan a suprimat-o pe doamna Fouex? De ce s-a sinucis Gerfault?

Boss-ul nu răspunde nimic, pentru că el știe că firul unei idei e mai fragil decât cel al unui balon roșu… dacă-l rupi, balonul își ia zborul.

— Nu, strig eu, varianta asta nu ține: dacă roșcovanul de la ambasadă l-ar fi trișat pe Muller, cu siguranță n-ar fi fost în dimineața asta în cârdășie cu el…

— Cine știe, obiectează șeful, răsturnările de alianțe există întotdeauna, îți dai seama prea bine…

— De acord. În orice caz, ca să rezumăm trebuie să recunoaștem că avem de-a face cu două grupuri: unul în posesia discului, despre care nu știm nimic, și altul, reprezentat de Muller, pus pe tăiat și spânzurat ca să pună mâna pe el… care dintre ele ar fi mai interesant din punctul nostru de vedere? Primul, fără îndoială, nu?

— Poți ajunge la el cu ajutorul celui de-al doilea.

— Da… Și în plus, trebuie să-l regăsesc pe Muller…

— Trebuie! rostește patronul cu tărie. Muller ține prea mult la disc pentru a se da la fund.

— Vă rog să mă iertați, șefu', îi spun precipitat și închid telefonul.

S-a produs scânteia. Iau cartea de telefon și caut numărul ziarului pe care l-am citit în dimineața asta.

— Alo, dați-mi, vă rog, mica publicitate!

Muller! Disc! Muller! Disc! Cele două cuvinte mi-au adus înaintea ochilor anunțul citit dimineață.

— Publicitatea?

— Da.

— Aici poliția, aș vrea să aflu când vi s-a predat anunțul: *Amator cumpăr disc rar la preț ridicat...*

Tipul îmi răspunde fără nici o ezitare:

— Bănuiam eu că nu era ceva normal, face el.

— Ia te uită!

— Da, persoana a adus anunțul când începuse tipărirea ziarului, spre sfârșitul zilei. I-am spus că era prea târziu pentru publicarea în ediția în curs, dar a insistat foarte mult...

Înțeleg că treaba s-a rezolvat cu o șpagă serioasă.

— Cum arăta acest bărbat?

— Nu era un bărbat, ci o fată tânără.

Rămân deconcertat.

— O fată tânără?

— Da.

— Cum arăta?

Tipul ezită.

— Foarte frumoasă, îmi mărturisește cu o voce surdă.

Dacă băiatul nu s-a îndrăgostit la prima vedere, sunt dispus să fiu spânzurat de ce am mai prețios...

— Hm! e cam vag, îi spun.

— Și cu toate astea, e ceea ce o califică cel mai bine, reia tânărul.

— Aveți adresa ei?

— O persoană care cere să i se scrie la post-restant n-are obiceiul să-și distribuie cartea de vizită.

O încasez fără să clipesc. În fond, nu-i prost deloc, băiatul.

— Mulțumesc.

Și mă întorc la masă.

— Garçon!

— Da, domnule.

— Încă un rând și adu-mi ceva de scris.

Îmi golesc paharul. Fără discuție, congestia mea e pe ducă iar teribilul șoc - pe cale de a deveni o amintire.

Înmoi tocul în călimara noroioasă, ezit o clipă, apoi mă hotărăsc.

Domnule,

Ca urmare a anunțului apărut astăzi, v-aș putea ajuta să găsiți un anume disc de valoare. Practic, un disc teribil (sau mai curând detonant).

Rânjesc satisfăcut de insinuarea strecurată. Dacă cel care va primi misiva e cu capul pe umeri, nu se va îndoi nici o clipă că are de-a face cu un scrântit.

Mai adaug rândurile:

În cazul în care veți fi interesat, veniți în seara asta la ora opt la barul Rhumerie Martiniquaise. *Să aveți un disc de muzică în mână ca să vă pot recunoaște.*

Respectele mele, etc.

Semnez Durand, o modalitate la fel ca și altele de a-ți conserva anonimatul.

Pun la poștă epistola și mă înfund într-un cinematograf.

S-ar putea să vă mire faptul că mă duc să văd coapsele *Ritei* în acest moment, dar simt nevoia să-mi aerisesc puțin mintea. Nevoia de a nu mă mai gândi la toate aceste belele! Nevoia de a mă detașa puțin în atmosfera molcălută oferită de un fotoliu de orchestră.

Filmul este epatant pentru cineva care nu vrea să-și spargă capul. Face cât un masaj al materiei cenușii.

E vorba de o tinerică prăpădită ca un as de pică, angajată ca dactilografă de un patron autoritar.

Muncește ca la galere, ce mai!

Numai că i-a căzut cu tronc fiul patronului, un nătărău tânăr care face călărie și conduce un Mercedes-Benz; amorul o stimulează în asemenea măsură, încât devine cochetă, își scoate ochelarii, își face un permanent la *Georgel* și devine cea mai senzațională *pin-up girl* a creației.

Militarul care stă alături de mine e străbătut de furnicături în nădragi...

Nu știu cum s-a terminat filmul, fiindcă am adormit aproape imediat, dar pot să pariez pe marele canion din Colorado contra unui *lapsus linguae* al domnului Jean Nohain, că are să se mărite cu fiul patronului; totul se va termina într-un alcov!

Mă trezesc atunci când o vânzătoare îmi bagă în ochi o înghețată pe băț vrând s-o întindă militarului vecin cu mine.

Privesc cadranul luminos fixat la dreapta ecranului. Ora șase... E timpul să trec pe la sediul poliției înaintea întâlnirii mele.

*
* *

Sunt bucuros că-l găsesc aici pe Castellani. E un băiețandru din specia câinilor credincioși, teribil de util unui tip ca San-Antonio.

Când dă cu ochii de mine, cască gura.

— Ce-ați pățit, domnule comisar?

— Am să-ți povestesc altădată. Ești liber?

— Îmi pregătesc raportul în afacerea timbrelor portugheze.

— Lasă baltă filatelia asta a ta, și vino cu mine!

Mă urmează fremătând.

Pe drum, îi explic ce anume aștept de la el.

— Ascultă, am o întâlnire la *Rhumerie Martiniquaise.* N-am idee cine vine. Semn de recunoaștere: un disc de

muzică. S-ar putea ca persoana în chestiune să fie bărbatul cu păr cărunt. Dacă mă recunoaște totul e pierdut. În acest caz, îl vei aborda tu, și-i vei spune că ai noutăți în legătură cu discul și că ești un amic al fetei ucise în dimineața asta în fața ambasadei, mă urmărești?

— Da, domnule comisar.

— Perfect. Ai să-i spui că vrei să-i mai dai și alte informații dar pe bani. Arată-te foarte lacom, chiar hrăpăreț.

— Bine, domnule comisar.

— Descurcă-te în așa fel încât să ieși din local împreună cu el. O dată aflat afară îi sar eu în cârcă; în momentul acela îi pui cătușele. Trebuie acționat rapid, e un dur.

— Contați pe mine.

— Bun. Toate astea sunt prevăzute, îți repet, numai în cazul în care persoana cu discul e tipul cu păr cărunt. În caz contrar, după ce ai reperat persoana, ai să vii să-mi spui și atunci tu ai să rămâi afară cu misiunea de a mă urmări...

— Am înțeles.

Mai adaug:

— S-ar putea, de asemeni, să nu vină nimeni la întâlnire.

Nu înțelege, dar e un tip discret care nu se miră niciodată dacă i se spune că un preot e îmbrăcat în alb sau că emisiunile lui Zappy Max sunt geniale. Cu atât mai mult dacă afirmația vine din partea unui superior al lui.

Mergem până la piața Concorde, traversăm podul și ne îndreptăm pe jos până la Raspail. Aici, iau un taxi, pentru că prefer să mă ascund ca să aștept. Șoferul se întâmplă să fie un băiat pe care-l cunosc. Îmi face cu ochiul cu un aer binevoitor și mă asigură că-mi stă la dispoziție.

Ne duce până în dreptul barului, ia un viraj larg și se oprește la colțul cu strada Echaudé.

Castellani coboară și cercetează terasa de iarnă. Apoi, intră...

Sunt puțin neliniștit.

— Ai o țigară? îl întreb pe șofer.

Îmi întinde un pachet de gauloise, dar n-am timp să și aprind. Castellani s-a și întors.

Mă simt puțin decepționat pentru că speram în secret ca Muller cel din anunț să fie același cu Muller al meu. Îmi băgasem în cap că doi Muller nu pot să se intereseze de un disc rar...

— Ce se aude, fiule?

— E cineva cu un disc, dar nu-i un om în vârstă...

— Și atunci cine e?

— O fată frumoasă, domnule comisar.

Și roșește ca un licean care a fost prins cu o revistă porno.

CAPITOLUL XVIII
NIȘTE PLETE AURII ȘI O PLIMBARE SUB CLARUL DE LUNĂ

Fata cu discul, așa o voi numi din capul locului, are într-adevăr tot ce-i trebuie pentru a da pe brazdă un agent de circulație dacă și-ar lăsa mașina în dreptul unei porți.

E o tânără superbă, de vreo douăzeci de ani, cu părul ca de pe o copertă a unui roman de dragoste, de un blond pai cu reflexe aurii. Dacă nici după această tiradă nu considerați că-l egalez pe Lamartine înseamnă că sunteți o bandă de împiedicați!

Are tenul ușor bronzat cu o constelație de pistrui minusculi. Ochii sunt de un cenușiu închis și gura cărnoasă.

Când surâde vă gândiți la tot ce poate fi mai captivant potrivit aspirațiilor voastre intime.

Cât despre restul construcției, să avem pardon! Starurile de la Hollywood pot să intre în șomaj, v-o spun eu. Și dacă v-o spun eu, înseamnă că asta este realitatea!

Poartă un pulover gri cu guler întors, care nu-i ascunde nimic din rotunjimi și un pantalon negru care i le exagerează.

Stă cuminte dinaintea unui pahar de punch alb, cu un disc de muzică așezat în fața ei.

Nu mă pot împiedica să nu gândesc că ar fi cu adevărat culmea ca tânăra asta să fie o coincidență.

— Domnișoara Muller?

— Da.

Îmi aruncă o privire rapidă. Incisivă ca un pumnal. Se înfige în tine și te sondează în mare viteză.

— Permiteți?

Mă așez după ce a bătut din genele lungi.

Mă uit la ea și nu-i obositor deloc. Mi-ar plăcea să-mi petrec toată viața făcând așa ceva, bineînțeles într-un balansoar.

Îmi șoptesc:

„Doamne că fainâ mai e!”

Și cu glas tare o întreb:

— Ați primit scrisoarea mea?

— Altminteri credeți că m-aș afla aici?

Trosc! Mi-a blocat riposta.

— Trebuie să începi de undeva o conversație, îi spun, asta am găsit, e mai original decât starea vremii.

— Am putea vorbi despre disc, rostește ea. Ce propunere îmi puteți face?

O privesc din nou, sau mai curând îi privesc ochii pentru a încerca să înțeleg ce gândește. Dar sunt opaci precum zidul unei pușcării.

— Ce muzică vă place?

— Muzica detonantă, face ea zâmbind.

— În acest caz, suntem făcuți să ne înțelegem...

Tipa aprinde o țigară, exhalează fumul prin nas și mă întreabă:

— De fapt, cine sunteți dumneavoastră?

— Un amator de discuri.

— Și în afară de asta?

— Atât trebuie să vă fie suficient.

Gândesc că e prudent să revin la personajul pe care am decis să-l interpretez.

— Dacă dețin piesa care vă interesează, ce mai contează restul?

— Bineînțeles.

Tipa alungă fumul care stagnează între fețele noastre cu o mișcare largă.

— Dar măcar îl aveți?

— Cred că am posibilitatea să-l procur...

— Hm! E o diferență...

— Ușoară, da, domnișoară Muller.

Mă corectează:

— Doamnă...

— Ah!...

Măritată de pe acum...

— Scuzele mele.

— Nu-i nicio problemă.

Mai înaintez un pion:

— Sunteți soția lui Muller?

— Ca să mă numesc Muller, m-am căsătorit cu un Muller, ați descoperit asta singur?

— Și ați fost împuternicită să purtați tratativele?

— De ce?

— Pentru că aș dori să vorbim de cifre. Întotdeauna am avut o slăbiciune pentru matematică...

— Să vorbim de cifre...

Își zdrobește țigara pe jumătate consumată în scrumieră și suflă norul albăstriu.

Chelnerul, îmbrâncit de înghesuială, vine în cele din urmă să-mi ia comanda.

— Un punch creol!

Garsonul se îndreaptă spre tejghea.

Așteptăm să mă servească pentru a relua această instructivă conversație.

— Care sunt pretențiile dumneavoastră? mă întreabă ea.

— Destul de pretențioase... Am impresia că, dacă aș primi zece milioane în franci vechi, aș deveni guraliv ca o coțofană și ar trebui să mi se lipească un plasture pe cioc ca să-l închid.

— Scump.

— Ăsta-i prețul. Dama căreia i s-a întâmplat un accident în dimineața asta, cerea americanilor o sută de mii de dolari. La schimb, o sută de mii de dolari fac aproape cincizeci de milioane în franci vechi. Cu cincizeci de milioane în buzunar, trebuie să te simți mai puțin singur,

nu?

Cum eu am ridicat vocea, duduia se uită în jur, vag neliniștită.

— N-am putea merge să discutăm în altă parte?

— Cum doriți.

Las o bancnotă pe masă și ieșim unul în spatele celuilalt.

Ajunși în bulevard, tipa îmi spune.

— Cred că la mine acasă, am fi mult mai liniștiți, nu?

Și adaugă:

— Nu vă deranjează?

— Niciodată nu m-a deranjat să însoțesc o fată frumoasă la ea acasă.

Nu-mi răspunde.

— Locuiți departe?

— Sunt cu mașina...

Mașina ei e un D.S. negru.

Mă invită să urc alături de ea.

Încep s-o găsesc deosebit de imprudentă pe fâța asta. Mă așteptam la ceva fasoane, dar ea merge drept la țintă cu o nerușinare specific feminină.

Ce să însemne toate astea?

Ca într-o doară arunc o privire în oglinda retrovizoare. Văd taxiul lui Castellani că o ia și el din loc.

Coborâm pe bulevardul Saint-Germain până la palatul Bourbon. Apoi o luăm în lungul cheiului spre vest.

Trecem de Câmpul lui Marte. Reflectoarele de pe turnul Eiffel, mângâie noaptea cu triplele lor fascicole.

E plăcut. Însoțitoarea mea miroase frumos...

Ar fi prea extraordinar ca această plimbare sub clarul de lună să fie o plimbare sentimentală...

Dar nu-i vorba de așa ceva.

Oh nu! Absolut deloc...

Fără să percep nici cel mai mic zgomot, țeava unui revolver se sprijină de ceafa mea.

— Nu mișca, domnule comisar, declară vocea calmă a lui Muller.

CAPITOLUL XIX
O CIUDATĂ PLIMBARE SUB CLARUL DE LUNĂ

Nu mișc; asupra acestui punct Muller poate fi liniștit.

Chiar dacă aș vrea mi-ar fi imposibil pentru că sunt literalmente paralizat de stupoare.

Nu-i pentru prima oară că am de a face cu un pasager clandestin la bordul unei mașini, dar e pentru prima oară când cad așa de rău în plasă. De obicei, faimosul meu simț al șaselea mă avertizează de o prezență ascunsă... Dar acum, n-am avut nici o bănuială, și m-am lăsat tras pe sfoară ca ultimul dintre imbecili.

Ce stăpânire de sine au Mullerii ăștia! Și ce curaj! Probabil că într-adevăr discul merită să riști de două ori răpirea unui polițist din mijlocul Parisului cu toți sticleții republicii pe urmele tale!

Mă gândesc la toate astea fără a mișca nici măcar degetul mic.

Femeia procedează astfel de parcă n-ar fi băgat de seamă nimic și conduce mașina cu o viteză destul de mare...

Mâna lui Muller nu tremură. Tipul ăsta o fi din marmură sau din ce altceva? Ia spune?

Prima mea mișcare, dacă s-ar putea numi astfel, e a ochilor. Mă uit în oglinda retrovizoare ca să văd dacă taxiul lui Castellani se mai ține după noi.

Da, e la datorie... Atunci, încep să mă simt ceva mai bine

Bărbatul cărunt n-o să îndrăznească totuși să mă împăneze cu măsline în plin Paris! Deci am timp să întreprind ceva; știu că pot spera la un ajutor imediat.

Abia atunci Muller îmi dă lovitura de grație.

— Revolverul meu e prevăzut cu un amortizor, îmi spune; trebuie să știi că în mijlocul acestui vacarm produs de mașini, detonarea lui ar trece neobservată. Cum am de gând să trag de sus în jos, nu există pericolul ca glonțul să spargă parbrizul după ce îți va traversa capul... Îmi urmărești explicațiile, domnule comisar?

Nu-i răspund nimic.

— În plus, continuă Muller, la cel mai mic gest, permite-mi să-ți amintesc că am să trag. Și nu aștepta nimic din partea colaboratorilor dumitale care ne urmăresc.

— Suntem urmăriți? întreabă femeia.

Nu-i deloc speriată, nici măcar neliniștită. Cel mult, curioasă...

Se apleacă pentru a privi în retrovizor.

— E un taxi?

— Da... domnii ăștia s-au ținut de șmecherii la bar... Presupun că dacă m-aș fi arătat la întâlnire, eu aș fi fost cel interogat.

Când vă spuneam eu că omul ăsta are ceva mai multă minte decât o furnică, știam eu ce spun.

— Ce facem acum? întreabă femeia.

— Îi semănăm prin străduțele din Grenelle, decide soțul ei.

Trebuie că spusele lui înseamnă ceva pentru ea, fiindcă nu cere nici o explicație în plus.

Reduce viteza pentru a obliga taxiul care ne urmărește să încetinească și el.

Chiar așa se întâmplă. Apoi cotește la stânga pe strada Convenției, reduce și mai mult viteza și pune semnal de dreapta pentru a da de înțeles că are de gând să stopeze. Cum s-a oprit chiar la colțul străzii, bolidul lui Castellani e forțat să ne depășească și se duce ceva mai departe mergând pe lângă trotuar. Atunci, frumoasa blondă, care n-a întrerupt motorul, face o bruscă manevră de marșarier răsucind roțile ceea ce o aduce pe axa străzii Convenției,

apoi nu se lasă rugată pentru a apăsa pe accelerație. Vă garantez. La mare artă, sincer. Vechiului taxi îi vine greu să facă vreo manevră pe străduța îngustă pe unde blonda l-a obligat să se angajeze...

Am să țin minte figura asta... Dacă am să am posibilitatea să-mi mai amintesc ceva...

Gonește pe străzi, dreapta, stânga dar fără a pierde din vedere o orientare precisă; într-adevăr, în cele din urmă iese de pe cheiul Senei, o traversează și urcă pe calea Versailles, în direcția Boulogne.

Traversăm încă o dată fluviul pe podul Saint-Cloud și ne angajăm pe sub tunelul autostrăzii.

Privesc cu nostalgie la polițiștii în exercițiul funcțiunii la intrarea tunelului, supraveghind dacă automobiliștii au luminile corect aprinse.

Dacă ar trebui să încerc ceva, ar trebui s-o fac pe sub tunel.

Cu atât mai rău pentru oasele mele. Aici Muller are să fie ca într-o capcană, fiindcă dacă se produce învălmășeală, o să-i fie imposibil să scape din tunelul împânzit de polițiști.

Își dă seama imediat, istețul. Ce mai calea-valea, le ghicește pe toate.

— Ai grijă și stai liniștit, face el.

— Dar stau foarte liniștit.

În aceeași clipă trag o teribilă lovitură de picior în gleznele blondei care începe să urle. Apăs alternativ, în mare viteză când frâna când acceleratorul pentru a imprima mașinii un mers sacadat.

Automobilul face un salt într-o parte, se redresează, aproape se oprește, riscă să se blocheze, pleacă din nou, sughiță, tresare, se zgâlțâie... În vreme ce piciorul meu invizibil opera, m-am aruncat înainte și Muller, zgâlțâit nu poate trage. Începe să înjure ca un birjar, el așa de distins. Mașinile din spatele nostru, claxonează înnebunite; una dintre ele, care venea în viteză, ne înfundă o aripă. Se

creează o harababură de nedescris! O învălmășeală pe cinste! Mașinile se opresc... Lumea începe să strige...

— Dă-i drumul, repede! urlă Muller.

Consoarta lui și-a venit în fire. Încerc să-i cuprind picioarele cu brațul pentru că sunt îngenuncheat pe jos, dar tipa e nervoasă ca un paner cu țipari.

Mă aștept dintr-o clipă în alta să primesc un glonț în spinare. Eu, care întotdeauna m-am temut de așa ceva! Visez să privesc moartea în față ca marii căpitani! Da, doamnă...

Dar ceea ce primesc eu nu-i un glonț, ci o lovitură de crosă în moalele capului.

Îmi trosnesc oasele... Înaintea ochilor văd un foc de artificii somptuos cum nu se trage niciodată pentru nici un 14 Iulie! Toate clopotele din toate bisericile pleacă la Roma, sunând ca niște descreierate.

În fond, e destul de frumos...

Și pe urmă, scânteile focului de artificii portativ se sting, clopotele amuțesc și, locul lor e luat de zgomotul asurzitor al unor claxoane...

Îmi revin după amețeală ca după o călătorie de nuntă, epuizat și sătul.

— Dacă faci un singur gest, doar unul, te ucid ca pe un câine turbat.

Mă așez iar pe banchetă.

Ochii îmi clipesc ca partea din față a unei mașini care are luminile prost reglate.

Ca să mă reconforteze, Muller îmi trage câteva lovituri violente în tâmple.

— Oprește masacrul, îi spun.

Încerc să-mi potrivesc ochii în dreptul orbitelor respective. Reușesc de bine de rău, exact ca să realizez că am ieșit din tunel și că gonim pe autostradă cu cel puțin o sută treizeci la oră.

În spatele nostru, o mașină, cea care ne-a îndoit o aripă, fără îndoială, pedalează în mare viteză, cu avertizorul

blocat.

Conducătorul ei n-are de gând să renunțe și ține morțiș să se facă o constatare.

La prima derivație spre Versailles, părăsim autostrada. Blonda face la dreapta, în direcția localității Vaucresson, coboară panta abruptă care conduce spre acest târg și, la jumătatea costișei, pătrunde prin intrarea unei proprietăți. Urcă aleea largă care șerpuiește printr-un pâlc de copaci și oprește în fața unei case elegante, închisă ermetic.

Manevra a fost atât de rapidă că automobilul urmăritor nu s-a putut orienta și probabil că a luat-o pe strada din fața proprietății.

— Mâinile sus, îmi ordonă Muller.

Mă supun.

— I-ai revolverul! i se adresează blondei.

Tânăra își strecoară mâna rasată prin deschiderea hainei și-mi ridică arma.

Apoi, coboară din mașină, după ce a stins farurile, și vine să-mi deschidă portiera cu revolverul meu țintindu-mă în piept.

Sunt urât de tot strâns cu ușa.

— Coboară!

Părăsesc mașina.

Femeia merge în frunte în timp ce Muller mă ține în continuare sub amenințarea armei, pe care mi-o proptește în spate.

Urcăm peronul. Tânăra deschide ușa și intrăm într-o casă rece, mobilată într-un mod mai mult decât convențional.

Traversăm un vestibul lung, iar ghidul meu deschide o ușă joasă. Se vede o scară pe care o coborâm. Ajungem într-o pivniță și ea închisă cu o ușă de fier... În spatele ei, se află o încăpere de trei metri pe doi, riguros lipsită de mobilier. De zid sunt prinse două lanțuri ca în carcerele de pe vremuri... De unul din lanțuri e priponit un om pe care nu-l pot vedea pentru că stă ghemuit.

Își ține capul pe genunchi și brațele pe deasupra. Îmi dau seama că trăiește pentru că pieptul i se ridică și i se lasă cu regularitate.

Destul de neașteptată această închisoare, ca și locatarul ei.

— Pune-l în fiare! ordonă Muller.

„Dă-te înapoi, îmi spune Muller, și încă o dată să nu faci nici un gest că trag...”

Aplec capul și mă uit la fata blondă care-mi fixează brățara de oțel în jurul gleznelor.

E pentru prima oară când mi se întâmplă așa ceva.

CAPITOLUL XX
CEEA CE-MI SERVEȘTE DE CAP E PLIN DE AURORĂ BOREALĂ!

Muller tușește. Se întoarce spre femeie.

— Dacă vrei să ne lași, îi spune el.

Docilă, tânăra se îndepărtează.

Atunci, Muller se trage lent înapoi, ca să nu-l pot ajunge și-și coboară revolverul.

— Începuse să-mi amorțească brațul, rostește el zâmbind.

Apoi, se reazemă de zid.

Frumosul lui costum a început să se boțească, iar obrajii prost rași îi dau aerul unui ins din înalta societate ajuns pe drumuri ca urmare a unor dificultăți financiare.

Are un chip plăcut, Muller ăsta, și distincție... Chiar în starea asta de neglijență datorată activităților lui din ultimul timp.

— Domnule comisar, vreau să te anunț ceva, dar să fie oare o noutate pentru dumneata?

Își cântărește bine cuvintele.

— Vei muri..., domnule comisar.

Suspin cu expresia mea cea mai comică posibil:

— Din păcate, moartea face parte din condiția umană!...

Dar el, impasibil, reia:

— Ai să mori, dar ai să mori de mâna mea...

— Am mai auzit asta pe undeva...

Zâmbește fără ură.

— La ce bun să te ții de persiflări, comisarule? Știu că ești un om curajos. Am să te omor pentru că n-am cum proceda altfel; personal nu simt pentru dumneata nici un

pic de ură... Dar mai înainte, am să-ți povestesc ceva și am să-ți pun o întrebare...

Își drege glasul.

Tipul ghemuit lângă zid nu face nici o mișcare. Mă uit la el cu atenție: aș da o monedă de cinci franci ca să-i văd mutra, dar stă în continuare cu capul între mâini.

Becul electric fără abajur răspândește o lumină crudă.

Bărbatul cu păr cărunt reia:

— Ai auzit vorbindu-se de Karl Hollanzer?

— Nu...

S-ar părea că e profund șocat.

— Karl Hollanzer era un mare savant, profesor la facultatea de științe din Berlin. Avea la activul său lucrări de amploare patronate de Reichul hitlerist... După invazia Germaniei a fost luat prizonier de ruși, și cum n-a vrut cu nici un preț să colaboreze cu ei, s-a spânzurat în celulă.

Îl ascult cu atenție, presimțind că voi da în cele din urmă de miezul problemei.

Muller mă privește aproape cu brutalitate.

— Era fratele meu vitreg, spune el.

— Regretabil, rostesc eu...

Fără a preciza dacă e regretabil că e fratele unui mare savant sau că acest mare savant a murit.

— I-am moștenit bunurile, continuă el. Contrar fratelui meu vitreg, eu eram antifascist. Pe domeniul lui își amenajase un laborator care a fost devastat; dar el își luase o seamă de precauții și ascunsese o invenție asupra căreia am putut să pun mâna.

— Detonatorul?

— Da.

— Fermecătoare moștenire, domnule Muller... Și atunci ați vrut să o valorificați, nu? Pentru asta ați bătut la poarta dolarilor; adică la ambasada americană din Paris...

— Da.

Rânjesc la el.

— Istorioara asta, Muller, o să ți-o povestesc eu

dumitale. La ambasadă ai fost primit de o doamnă în vârstă, o franțuzoaică pe nume Fouex căreia i-ai adus la cunoștință dorința de a vorbi cu ambasadorul. Funcționarii ambasadei sunt foarte stricți în privința vizitelor: a trebuit să mărturisiți că era vorba de o invenție. Atunci, dama te-a pus în legătură cu șeful ei direct: roșcovanul înalt cu ochelari. I-ai explicat acestuia despre ce era vorba și i-ai promis un comision în cazul în care afacerea se încheia. Nu-i așa?

Mă aprobă, dând ușor din cap.

— Tipul a fost foarte impresionat. Ți-a spus să aduci invenția, el urmând să raporteze superiorilor... Dar a avut loc un timp mort, fiindcă vizita unui suveran străin, prieten al aliaților din Vest, i-a acaparat pe domnii de la ambasadă...

— Formidabil, murmură Muller. Ești cu adevărat un polițist de o factură superioară...

— Am fost crescut la sân, îi zic eu, și toți pruncii crescuți la sân sunt mai strașnici decât ceilalți. Pot să continuu?

— Te rog...

— Numai că, cineva n-a pierdut nimic din vedere din această situație, și acel cineva e cumătra Fouex. A pus la cale un mic circ pentru a-și însuși invenția... Poate că era un bun patriot, dar poate că îi plăceau și ei dolarii, nu?

— N-avem de unde știi, oftează Muller.

— N-are importanță, continuu eu. I-a trecut prin cap să pună la cale o lovitură împreună cu nepotul ei. Nu putea acționa singură... Și pe urmă, îi trebuia un actor, adică cineva care să poată juca un rol cu toată autoritatea în fața americanilor. Nu știu cum s-au desfășurat negocierile, dar ele au avut loc, nu-i așa, domnule Muller?

— Da, rostește el cu voce surdă.

Aducerile aminte îi crispează mâna pe crosa revolverului.

— Merg mai departe, îi spun. Gerfault, nepotul, era un individ destul de inconsistent. Avea o metresă: tânăra care

mi-a furat discul și pe care ați împușcat-o în dimineața asta... O fată isteață, plină de curaj. Bineînțeles, a vrut să tragă toate foloasele de pe urma acestei aventuri; dar exista un obstacol: această coană Fouex care știa tot! Înainte de a negocia, trebuia lichidată bătrâna. Și atunci au otrăvit-o...

Mă opresc. Până aici, tipul cel mai năucit de balivernele mele sunt chiar eu. De fapt, mie îmi povestesc toate astea. Doar mie. Declanșarea faimosului meu dar de catalizare, care a întârziat atât să se manifeste, se pune acum în funcțiune. Toate elementele acestui caz, cristalizate în mine, mi se asamblează cu îndrăzneală în cap ca într-un desen animat. Fiecare se așează pe locul lui... E strașnic! Așa de limpede...

Înțeleg totul, de parcă aș citi ziarul meu obișnuit detailat, bine rumenit, crocant... Acum pricep cum stau lucrurile! Ce plăcut e să fii în cunoștință de cauză! Te simți surescitat. Îmi dau seama că Muller și gorila lui de Banski, realizând că erau trași pe sfoară, s-au întors împotriva roșcovanului înalt; înțeleg că acesta a fost primul contrariat și că i-a îndreptat spre coana Fouex... Prin bătrâna, care dăduse ortul popii, au ajuns la Gerfault. L-au strâns cu ușa. Acesta s-a speriat și, sfătuit de metresa lui, și-a luat tălpășița în Elveția, uzând de subterfugiul pe care-l cunoașteți. A șters-o în momentul în care avusese o întrevedere decisivă cu Banski în restaurant, în vreme ce Muller, la volanul mașinii, nu-l pierdea din ochi. Dar a avut loc un incident neplăcut. Neplăcut pentru metresa lui Gerfault. Acesta trebuia să ia cu el în Elveția tot detonatorul, însă considerând că era prea incomod, a luat numai faimosul disc, piesă esențială a mașinăriei, și a ascuns-o...

Indică faptul foarte sumar prietenei lui.

Iar ea nu găsește nimic mai grabnic de făcut decât să caute detonatorul. Îl caută peste tot, inclusiv la madam Fouex. Profitând de faptul că se afla la ea, telefonează de

aici la *Monseigneur.* Acum nu mai are nevoie de amantul ei, lipsit de valoare, care n-ar fi putut să reziste multă vreme. Știe că situația periculoasă din ultimul timp i-a pus nervii la grea încercare, și că el nu va mai putea rezista. Poate că i-o fi mărturisit intenția de a se sinucide dacă secretul lor avea să fie descoperit. Iar tânăra îi dă de înțeles acest lucru. Expresia ei *e prea târziu* vrea să însemne că s-a aflat că decesul mătușii n-a fost natural și că e căutat. Nici nu-i trebuie mai mult decât ca el să-și zboare creierii, astfel urmând să se aranjeze totul. Da, faptul convenindu-i și complicelui ei cu care a uneltit și care așteaptă la Geneva. Complicele e tinerelul pomenit în raportul polițiștilor din Geneva. Din păcate, un individ care numai a încurcat lucrurile...

Îi povestesc toate astea lui Muller.

— Foarte exact, recunoaște el. Ai nasul fin, dragă domnule comisar. Un adevărat talent de a vedea departe!

— Ceea ce nu-mi explic, urmez eu, e cum de ați aflat așa de repede ce s-a întâmplat la Geneva. Mi se pare culmea! A doua zi dimineață omul dumitale cu capul ras trecea la acțiune.

Râde fals enigmatic.

— Prin femeie, ce să ne mai mirăm! Întrucât l-am reperat pe Gerfault, am reperat-o și pe metresa lui: o romăncă pe care aventurile n-o speriau... Și care nu era la prima ei lovitură, crede-mă... Nu ne-a fost deloc greu să-i interceptăm una dintre convorbirile cu complicele ei...

— Așa stau lucrurile,... fac eu.

Mă grăbesc să revin la narațiunea mea improvizată. Țin mult s-o duc până la capăt... Până... la ceea ce romancierii și persoanele rezonabile numesc concluzie.

Mă aflu în situația de a înțelege totul... Cu aceeași precizie crudă și simplă. Banski, plecând la Geneva pentru recuperarea lui Gerfault sau, cel puțin a discului, află că un polițist francez a prins firul. Ia adresa din registrul hotelului, dar nu se mulțumește cu atât. Minte mărginită, o

cară după el și pe telefonistă, ca ea să mă identifice, astfel încât să nu încapă nici o eroare.

Muller îi dă ordin să mă lichideze. Ceea ce apoi, pe puntea șlepului, considerat drept o greșeală. Foarte drăguț! Greșeala n-ar fi constat în faptul că a dat ordinul să fiu eu suprimat ci că ar fi făcut-o mai înainte de a se afla dacă eu eram în posesia discului. A doua zi se felicită că am fost așa băftos. Fiindcă, a doua zi, eu arăt faimoasa rondelă băieților de la ambasadă, iar roșcovanul n-are nimic mai grabnic de făcut decât să-l prevină...

Pe urmă mă duc la Gerfault acasă. Are loc întâlnirea mea cu metresa acestuia din urmă. Venită să-i scotocească încă o dată apartamentul, descoperă detonatorul dar lipsit de elementul lui indispensabil care a dispărut și pe care complicele ei nu l-a putut găsi (cum era și firesc) la Geneva... Trage asupra mea. Mă crede mort... E o aventurieră... Ca să se asigure cu cine are de a face, mă percheziționează. Nu mică trebuie că i-a fost stupoarea când a descoperit discul care-i lipsea... Totul merge bine. Se pune în legătură cu americanii.

— Mi-ai răsturnat casa după ce m-ai răpit... Dar n-ai găsit nimic. Îi spui atunci soției să dea un anunț la mica publicitate. E o șansă redusă, dar nimic nu trebuie neglijat...

— Hotărât lucru, m-ai uluit de la un capăt la altul...

— Și restul mi-e cunoscut. Roșcovanul v-a pus în temă în legătură cu demersurile româncei, demers survenit în acest interval. Ea urmează să revină a doua zi la ambasadă. Dar trebuie evitat cu orice preț ca negocierile să aibă loc. Roșcovanul probabil că s-a grăbit să le spună superiorilor că fata nu-i în toate mințile, dar amenințarea ei l-a îndemnat pe atașatul de ambasadă să prevină poliția... Noi nu trebuia să-i vorbim... Dacă tânăra nimerea în labele noastre, invenția ar fi fost pierdută pentru voi... Moartă fiind, complicele ei avea să se sperie, să se ascundă și să aștepte, ceea ce v-ar fi dat timp să-l descoperiți, în

care scop ați trecut la treabă serios toți trei: soția, Banski și dumneata...

„Dar iată că anunțul dat la ziar își arată roadele. Dându-și seama că nu se poate pune cu voi, băiatul în chestiune vă răspunde la anunț așa cum am făcut și eu... Puneți mâna pe el, îl aduceți aici și îl luați la prelucrat până la abrutizarea completă."

Arăt cu bărbia spre masa sumbră de alături.

— Iată-l...

Din cauza asta, când ați primit scrisoarea mea, v-ați dat seama că-i vorba de o capcană... O capcană întinsă de mine... Vă pregătiți cu grijă lovitura. Problema e delicată, fiindcă îi întindeți o cursă celui care vă întinde și vouă una... Totul poate fi ratat... Dar prea vă dă inima ghes să mă vedeți... Eu sunt ultima voastră șansă și, pentru că ești un tip curajos până la imprudență, îți asumi riscul, exact?

— Exact, rostește el râzând.

Se uită la mine.

— Știi ce urmează să te întreb? reia Muller.

— Da...

— Ai de gând să vorbești?

— Nu!

CAPITOLUL XXI
FEMEILE SUNT TOATE LA FEL

Un fulger de mânie, cum a mai avut unul pe șlep, îi trece prin priviri.

— Ascultă, San-Antonio, am sacrificat totul în această aventură, averea, onoarea, calitatea mea de om cinstit... Viața credinciosului meu tovarăș de luptă...

Își ridică revolverul.

— Ei, vorbești, ori nu! conchide el.

Înțelegeți-l, ființa asta are atât de multe motive, încât crede în cauza lui. Fiecare om are adevărul lui, de care se agață și pentru care se luptă ca în cele din urmă să devină un adevăr general...

Vrea așa de mult să mă facă să vorbesc, încât i se pare imposibil ca eu să-mi pun lacăt la gură...

— Hai, Muller, îi spun, adu-ți aminte de seara petrecută pe șlepul furat cu siguranță... Mă aveați sub puterea voastră... Am vorbit?

— Ai fi vorbit, face el. Ai acceptat să fii scos afară din cisternă... Și pe urmă ai făcut o tentativă disperată care ți-a reușit... Dar ai fi vorbit, te asigur, domnule comisar. Oamenii care nu vorbesc sunt muți... sau morți... Ai să vorbești! Atunci seara n-am fost sigur de dumneata...

O scăpărare demențială îi trece prin priviri.

— Crezi că nu-s în stare să determin pe cineva să devină limbut?

— ?

— Lucia? strigă el.

Tânăra probabil că stătea ascunsă în spatele ușii fiindcă își face apariția mai devreme ca ecoul să-i înghită numele.

— Da?

— Scalpelul!

Dispare pentru un moment și se întoarce cu instrumentul medical cerut...

Muller îl apucă și se apropie de omul în stare de prostrație. Îi trage o lovitură de picior în coaste. Celălalt geme surd... Se clatină și mâinile îi cad.

— În picioare! ordonă călăul.

Se ridică ajutându-se de zid.

Îmi reprim un țipăt. Băiatul a fost cumplit măcelărit. Nu mai are nas, nici urechi și obrajii îi atârnă în franjuri.

Seamănă cu acele fotografii de torturați publicate de ziare după eliberare.

— Uită-te la omul ăsta, îmi spune Muller cu emfază. Și a vorbit, crede-mă... Din păcate, ceea ce mi-a spus el nu mi-a servit la mare lucru... te rog să-mi acorzi un minut de atenție, domnule comisar.

Își apropie scalpelul de fața omului... Celălalt e în așa hal de abrutizat încât nu reacționează. Cu un gest hotărât, precis, Muller, implântă lama ascuțită în orbita stângă a pacientului, care scoate un urlet atroce... Un țipăt care nu mai are nimic omenesc, întorcându-se la bestialitatea integrală a originilor noastre.

Lui Muller nu i-a tremurat mâna, iar soția lui, care asistă mută la scenă, n-a pălit. Frumoasă lume, bătrâne, frumoasă lume! Bărbatul cu părul cărunt face al doilea gest, complementul primului. Aruncă pe jos ceva rotund și moale. Privesc obiectul și atunci mă văd obligat să mă cramponez solid de bastingaj ca să nu vomit când descopăr că-i vorba de ochiul nenorocitului...

Muller se proptește în fața mea.

— Vezi bine, domnule comisar, că nimic nu mă poate opri și că aș putea să te determin să vorbești... Ai rezista la un mic tratament de acest gen?

Își sprijină revolverul de tâmpla omului extirpat care zace horcăind la picioarele lui. Apasă pe trăgaci. Se aude

un zgomot ca de vezică spartă. Un miros acru de pirită mă îneacă.

— Mort! strigă Muller. Mort... Acum am să mă ocup de tine. Pentru ultima oară, ai de gând să vorbești?

E ca nebun. Și așa trebuie că e, fiindcă un om surescitat își pierde orice prudență...

Pentru a-mi reuși programul pe care-l coc, o fac pe ăla care moare de frică.

Încet mă trag înapoi în colțul încăperii mici, mă chircesc, jalnic, mizerabil, tremurând. Îmi ridic brațul îndoit în dreptul ochilor ca pentru a-mi apăra fața.

Respir zgomotos. Muller își savurează beția victoriei, fiindcă e o beție să-l bagi în sperieți pe San-Antonio.

Se apropie încet, greoi, cum se apropie lupul fioros de micuța Scufiță roșie. Exact asta speram să facă. Fiecare centimetru parcurs spre mine, datorită faptului că am întins lanțul care mă priponește, îmi permite să am o mai mare libertate de mișcare.

Se mai apropie puțin... Abia mă opresc să nu mă arunc asupra lui. Îmi spun: „Băiete, fii calm... Lasă-l să mai facă un pas... Dacă ratezi lovitura nu faci nici două parale; o să te treacă prin mașina de tocat legume... Numără până la patru mai înainte de a tenta ceva. Nu-i încă destul de aproape... Nu-i exclus să fi calculat greșit. Unu... Doi... Trei...”

Mai mult nu rezist. Mă arunc ca un jaguar sau ca un resort. Trosc!

Din tot sufletul îi depun un meteorit în mijlocul fizionomiei. Dinții lui fac un zgomot comic... Se clatină... Îl înșfac și-l trag spre mine. Îi fac figura cu haina coborâtă de pe umeri ca să-i paralizez brațele. Și încep să-i trag cu capul. Pif, paf!, pif, paf!... Tigvele noastre se ciocnesc una de alta. Ciudat mod de a da noroc...

S-a stins ca o veche lampă cu petrol expusă la un curent de aer.

Consoarta lui, înnebunită complet, începe să urle:

— Otto, Otto! Fii atent...

Dar Otto nu mai e în stare de funcționare. Se prăbușește peste mine. Cu o mișcare bruscă îi smulg revolverul pe care încă îl mai ține în mână...

Proptesc arma în tâmpla lui și-i expediez un glonț în plafon...

Creierii îi sar pe fusta nevesti-sii, care se pune pe bocit ca o mironosiță.

— Închide robinetul, Lucia! îi spun. Nu-i momentul să faci scene... Vino mai degrabă și eliberează-mă că altminteri te trimit să te întâlnești cu boșorogul tău mai înainte de a avea timp să numeri până la unu.

Își dă seama că nu-mi arde de glumă.

Douăzeci de secunde mai târziu sunt liber!

Stă în picioare în fața mea... Ochii ei frumoși și reci sunt înfipți în ai mei. Tânăra plutește ca într-un fel de oroare vaporoasă care-i maschează sordida realitate; sau, mai curând, care i-o poetizează, fiindcă există și o poezie a crimei!

— Ei bine, o întreb, ce mai aștepți? Să-ți spun mersi?

Ca un automat Lucia face un pas. Un pas înainte cum fac fetițele cu mandea... Și pasul acesta, șobolanilor, o aduce atât de aproape de San-Antonio, că n-ați putea strecura nici măcar foaia de impozite printre noi doi.

O prind de șolduri și încep s-o mângâi ca să mă conving că n-are nici o armă asupra ei. Nu, n-are nimic. Cel puțin, nimic altceva în afara farmecelor ei...

Și ce pasionată e puicuța! Vai! doamnă... De parcă aș fi început deja s-o îndrum spre vertijurile amorului. Pentru un asemenea gen de ascensiune sunt întotdeauna primul, ce să-i faci, natura!

Pe nemțoaicele astea moartea le excită... E încinsă fiindcă avem la picioare două cadavre, printre care cel al jumătății ei, în felul ăsta căpătând dimensiunea exactă a prețului vieții.... I s-a aprins sângele în această necropolă în miniatură...

Dar San-Antonio nu-i un sadic... N-am nevoie să-mi aduc alcovul într-un cimitir pentru a interpreta marea arie a lui Adam și Eva...

Prin urmare, o iau în brațe, întocmai cum ar fi făcut Tristan cu Isolda... Și o duc în încăperea de deasupra...

Dacă Tristan ar fi procedat ca mine, de acum încolo, n-ar fi avut atâtea de tras!

CONCLUZIA

— Iei o havană?

Când șeful cel mare îți pune o asemenea întrebare, e ca și cum Napoleon te-ar fi tras de ureche.

Nu mă pot împiedica să nu roșesc, ceea ce, nu-i așa, e dovada unei inimi curate.

— Cu plăcere, șefu’.

Iau din cutie un trabuc cât piciorul unui scaun.

— San-Antonio, face el, un lucru nu mi-l pot explica…

— Știu.

— Ce aveai de gând să faci cu Muller? Își recuperase invenția fiindcă pusese mâna pe complicele romăncei. Și, pentru că, potrivit chiar spuselor lui, băiatul vorbise…

— Vedeți dumneavoastră, șefu’… nenorocitul acela nu era chiar așa de prost. Încercând să pună mâna pe invenția lui Muller, după eșecul de la ambasadă, a făcut tot ce i-a stat în putință să salveze ce se mai putea salva.

— Cum adică?

— Detonatorul nu funcționa… Altminteri, ar fi tentat cu siguranță să-l plaseze unei națiuni, obținând pe el bani grei… Dar, vă repet, aparatul nu funcționa, iar tot ce putea spera el să facă era să trateze cu Muller. Ca să vândă detonatorul unei anumite puteri, ar fi trebuit să facă o demonstrație a eficacității lui. Or, acest lucru era imposibil. Atunci, îi mai rămânea o șansă: omul cu părul cărunt, fiindcă acesta din urmă își recupera un bun pe care ai fi avut ocazia să-l aprecieze.

Ar fi fost valabil ca argument. Dar vai și amar pentru băiatul ăsta, fiindcă Muller cunoștea prea bine aparatul și și-a dat imediat seama de fraudă…

Aici îl aștept pe boss.

— În dimineața aceea, îi spun, după agresiunea căreia i-am fost victimă la mine acasă, i-am cerut lui Gringard, de la laborator, să-mi fabrice de urgență un alt disc identic celui pe care-l dețineam, dar cu anumite variante ale orificiilor pentru ca el să nu funcționeze. Fiindcă, din câte mi-am dat eu seama, el acționa ca un fel de cheie secretă. Înțelesesem că anumite persoane țineau așa de mult la acest disc, pentru că, potrivit înseși mărturisirilor lui Gerfault, el reprezenta o avere. Or, nu era deloc indicat să porți o avere cu tine. Damele cu bani își fac copii după diamantele lor pentru a ieși în lume. Și eu am făcut la fel și ce bine mi-a prins! Acum, dacă vreți o confirmare a spuselor mele, nu aveți decât să ridicați placa de cristal de pe biroul dumneavoastră... Am strecurat discul sub ea, pe când dădeați instrucțiuni plantonului... Dintr-un foc, Franța e cea care moștenește acest detonator... fac eu. De acum încolo!

Boss-ul e prea năucit pentru a mai putea scoate o vorbă.

— Îmi permiteți, șefu', să păstrez trabucul pentru desert?

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI.....5

CAPITOLUL I ÎNTRERUP O PETRECERE PENTRU A URMĂRI O DAMĂ IEȘITĂ DIN COMUN.....6

CAPITOLUL II EXISTĂ OAMENI CĂRORA NU LE CONVINE VIAȚA DE HOTEL ȘI SUPORTĂ GREU LOVITURILE PRIMITE PRIN TELEFON.....14

CAPITOLUL III SUBCONȘTIENTUL MEU INTRĂ ÎN PRIZĂ..24

CAPITOLUL IV SMULG SECRETUL UNUI CUB DE GHEAȚĂ... DUPĂ CARE-L FAC SĂ SE TOPEASCĂ.....32

CAPITOLUL V ȘI LUCRURILE NU PAR TOTUȘI SĂ SE ELUCIDEZE.....40

CAPITOLUL VI O VIZITĂ NU FACE ÎNTOTDEAUNA PLĂCERE 49

CAPITOLUL VII GĂSESC UNA DINTRE CUNOȘTINȚELE MELE REZUM SITUAȚIA. MĂ DUC SĂ-I VĂD PE AMERICANI 57

CAPITOLUL VIII CÂND O UȘĂ ȚI SE ÎNCHIDE, AI FACE MAI BINE SĂ TE ÎNTORCI LA MAMA ACASĂ DECÂT SĂ ÎNCERCI S-O DESCHIZI.....67

PARTEA A DOUA.....75

CAPITOLUL IX E MAI INDICAT SĂ AI ÎN DREPTUL INIMII UN PORTOFEL DECÂT O DEMOAZELĂ.....76

CAPITOLUL X UN DOMN BINE CARE BEA VICHY-FRAISE... 84

CAPITOLUL XI NU-I NEVOIE SĂ CUMPERI UN BILET DE LA COMPANIA COOK PENTRU A PLECA ÎN CROAZIERĂ.....90

CAPITOLUL XII ÎN FINE, ȘI CONVERSAȚIE.....97
CAPITOLUL XIII MIJLOACELE DURE ALE ACESTOR DOMNI! 106
PARTEA A TREIA.....116
CAPITOLUL XIV SITUAȚIA E GRAVĂ... IAR MIE MI-E SETE 117
CAPITOLUL XV CÂND FEMEILE ÎNCEP S-O IA PE COAJĂ. 126
CAPITOLUL XVI TOTUȘI ÎNCEP SĂ VĂD CEVA MAI LIMPEDE 134
CAPITOLUL XVII SE PUNE PROBLEMA UNEI COPILE CARE-I FACE PE BĂRBAȚI SĂ SE ÎNROȘEASCĂ.....143
CAPITOLUL XVIII NIȘTE PLETE AURII ȘI O PLIMBARE SUB CLARUL DE LUNĂ.....153
CAPITOLUL XIX O CIUDATĂ PLIMBARE SUB CLARUL DE LUNĂ.....158
CAPITOLUL XX CEEA CE-MI SERVEȘTE DE CAP E PLIN DE AURORĂ BOREALĂ!.....164
CAPITOLUL XXI FEMEILE SUNT TOATE LA FEL.....172
CONCLUZIA.....177